

A shirtless man with a muscular build, wearing a white cowboy hat and blue jeans, is leaning against a wooden fence. He is looking slightly to the right of the camera. The background is a dark, textured wall, possibly a cave or a rustic interior. The overall tone is rugged and masculine.

A NEW YORK TIMES ÉS
AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

NORA ROBERTS

NYUGVÓ-
PONTON

A MACKADE
FIVÉREK

NORA ROBERTS
NYUGVÓPONTON

MacKade fivérek 4.

Már csak Shane, a gazdálkodó van „pártában”, de ő sem sokáig. Megérkezik dr. Rebecca Knight, a zseniális eszű városi kutató, aki műszerekkel szeretné mérni a polgárháborús lelkek jelenlétét. Kiderül, hogy ő is különösen fogékony az ilyesmire, és a fiúk nagyanyjával van lelki kapcsolatban. Shane tagadja a szellemek létezését, de csak azért, mert túlságosan is fájdalmas számára az „emlékezés”, ő ugyanis a nagypapa „reinkarnációja”. Aztán persze egymásra találnek...

ELŐHANG

A háztól a fejtől vezető, hótól megszabadított utat vékony, síkos jégpáncél borította. A sötét hajnali égbolton csiszolt jégzilánkokként ragyogtak a fehér fényű csillagok. Minden lélegzetvétel olyan volt, mintha az ember hideg pengét nyelt volna, amely végighasította, majd elzsibbasztotta a torkát, mielőtt fehér leheletként újra napvilágra került.

Shane MacKade több réteg ruhába bugyolálva, jégeralsóban, vastag sállal a nyakában indult a fejtől felé, hogy hozzájárjon a nap első feladatához. Három bátyjától eltérően ő vidáman fütyörészett. Egyszerűen imádta a téli napfelkelte előtti nyugodt, dermedtően hideg időszakot. Legidősebb bátyja, Jared, tizenhét éves volt, és olyan talpraesetten vezette a farm ügyeit, akár egy könyvelő a nyilvántartásokat. Otthon volt a számok birodalmában, és Shane tudta, hogy a tehetségére mindennél nagyobb szükségük van. Az édesapjukat két hónapja temették el, és nehéz idők jártak a családra.

Ami Rafe-et illette, nyughatatlan, tizenöt éves lelke már a MacKade farmról jól látszó dombokon és szántóföldeken túlra kacsingatott. A fejést, az etetést és az állatok gondozását egyszerű feladatnak tekintette, amelyen mihamarabb túl kell esnie. Bár soha nem beszéltek róla, Shane tisztában volt azzal, hogy az apjuk halála leginkább Rafe-et viselte meg.

Mindannyian szerették Buck MacKade-et. Lehetetlenség lett volna nem szeretni őt. Hatalmas hangja, keze és szíve volt. Mindent, amit Shane a gazdálkodásról tudott, ami miatt szerette a farmot, azt az apjától örökölte. Talán pontosan ez volt az oka annak, hogy a gyásza nem volt olyan mély, mint a bátyjé. Ott volt neki a farm, s ez azt jelentette, hogy az apja is vele maradt. Örökre.

Megoszthatta volna a gondolatait Devinnel, hiszen a tizennégy éves fiú mindig kiváló hallgatóságnak bizonyult, és korban ő állt legközelebb Shane-hez, akinek már csak egyetlen gyötrelmes hét volt hátra a tizenharmadik születésnapjáig. Ő azonban inkább megtartotta magának a gondolatait és az érzéseit.

A pajtában nyugtalanul mörögtek és bőgtek az állatok, miközben türelmetlenül ide-oda csapkodtak a farkukkal és készültek a fejesre. A munka egyszerű, már-már egyhangú volt. Mielőtt kitakarított és megetette az állatokat, a tőgyükre erősítette a fejőgép csövét, és ellenőrizte, hogy a tej a csőbe, onnan pedig a tárolótartályba folyik-e. Shane élvezte a fejes minden pillanatát. Szerette az ismerős illatot, a hangokat és a jól megszokott mozdulatokat. Miközben Devinnel a géphez terelték a második csoport állatot, Rafe és Jared kiengedte azokat, amelyeket már megfejték.

Kiváló csapatot alkottak, így a fogcsikorgató hideg és a korai időpont ellenére is gyorsan és ügyesen dolgoztak. Valójában mindegyikük képes lett volna ellátni a feladatát akár egyedül is, vagy kis segítséggel. Úgy döntöttek azonban, hogy együtt maradnak. Az elmúlt hetek eseményei miatt még jobban összetartottak, mint azelőtt. El kellett látni a csirkéket és a disznókat, összeszedni a tojásokat, kihordani a trágyát és kitenni a friss szénát. És mindezt azelőtt, hogy betömték a reggelijüket, majd Jared őskori autójával elindultak az iskolába.

Ha Shane tehetne volna, megfeledkezik a tanulásról, mivel szerinte a könyvekből nem lehet megtanulni, hogyan kell szántani és ültetni vagy aratni, és a levegő illatából megállapítani, hogy milyen idő várható. Az iskolapadban nem árulták el, hogyan olvashatja ki egy tehén szeméből, ha az rosszul érzi magát. Az édesanyja azonban ragaszkodott ahhoz, hogy tanuljanak, és ha ő valamit a fejébe vett, az ellen nem lázadhatott fel senki.

– Mi a fenéért vagy ilyen vidám? – morogta Rafe, és összecepta a kezében tartott acélvödröket. – Az örületbe kergetsz ezzel az ostoba fütyörészéssel.

Shane válaszképpen elvigyorodott, és tovább fütyült. Csak azért hagyta abba egy rövid időre, hogy néhány kedves szóval megnyugtassa a teheneket.

– Ez az hölgyeim, hadd folyjon a tejecke! – biztatta az állatokat, majd elégedetten végigsétált a fejőgépek mellett, hogy ellenőrizze, rendben működnek-e.

– Ha végeztünk, alaposan ellátom a baját – jelentette ki Rafe.

– Hagyd békén! – szólt rá halkán Devin. – Már amúgy is agyhalott.

Rafe elmosolyodott.

– Olyan átkozottul hideg van, hogy ha megütném, valószínűleg letörnének az ujjaim.

– Ma már melegebb lesz – paskolta meg Shane az egyik fejesre váró tehén farát. – Még fagy sem várható.

Rafe meg sem kérdezte tőle, hogy honnan tudja. Megszokta már, hogy az öccse mindig megérzi az ilyesmit.

– Hurrá! – vetette oda, majd kicsörtetett az épületből, és elindult a szénatároló felé.

– Mi baja van? – kérdezte Shane. – Dobta valamelyik barátnője?

– Egyszerűen csak ki nem állhatja a teheneket – felelte Jared.

– Ez ostobaság. Ki utálna téged, te gyönyörűség? – mormolta a fiú gyengéden, és megsimogatta a hozzá legközelebb álló állatot.

– Shane szerelmes a teheneibe – vigyorodott el Devin pajkosan, és a szája sarkában apró gödröcske jelent meg. – Ez érthető, hiszen több szerencsével csókolgatja őket, mint a lányokat.

Az öccse szeme résnyire szűkült a sértés hallatán.

– Azt a lányt csókolom meg, amelyiket csak akarom..., ha úgy tartja a kedvem.

A hajlékony, izmos test megfeszült a többbétegyi ruha alatt. Jared azonnal látta, hogy mire készül, így rosszállóan megcsóválta a fejét. Egyelőre semmi kedve sem volt bunyózni. Túl sok munka várt még rájuk, és utána át kellett néznie az angolirodalom nagydolgozat anyagát. Devin és Shane egyenrangú ellenfelek voltak, ezért nem lehetett előre tudni, hogy meddig húzódik el a verekedés.

– Hát persze, te vagy a helyi Don Jüan – szólt közbe csak azért, hogy elterelje Shane figyelmét, és magára irányítsa dühét. – Az összes kiscsaj az ajtód előtt várakozik.

Devin hangos, elnyújtott, cuppogó hangot hallatott, ami miatt Jared legszívesebben alaposan helybenhagyta volna. Kiderült, hogy Shane-nek ugyanez jutott az eszébe, mivel előrelendült, hogy leterítse a bátyját, de Jared még idejében közéjük állt.

– Mielőtt azonban összetöröd a rajongóid szívét, te kis hősszerelmes, irány a vályú! A víz befagyott, a tehének pedig szomjasak.

Shane még egy utolsó, ingerült pillantást vetett Devin felé, jelezve, hogy a méltó büntetés nem marad el, majd kicsörtetett a szabadba. Miért ne csókolhatna meg egy lányt? – dühöngött magában, miközben a jeget törte. Persze csak ha kedve tartja. Egyelőre azonban nem volt hozzá kedve.

Na jó, talán mégis, ismerte be, és a lehetével megpróbálta felmelegíteni elgémberedett ujjait. A lányismerősei kezdtek egészen érdekes külsőt öltetni, ráadásul különös bizsergést érzett, amikor Jared barátnője, Sharilyn, a minap hozzápréselődött Jared kocsijának első ülésén. Őt is megcsókolhatná, ha akarná. Félretette a vasrudat, s miközben az égbolton lassan kialudt a csillagok fénye, töprengve nézett a fejtető felé. Nem ártana móresre tanítania Jaredet. Mindannyian azt hiszik, hogy csak azért, mert ő a legfiatalabb, mit sem tud az élet dolgairól. Pedig ő eleget tudott. Legalábbis elég sok mindenről álmodozott. Ismét felkapta a vasrudat, és elindult a disznóólhoz vezető csúszós, havas ösvényen.

Tisztában volt azzal, hogy miről szól a szex. Elvégre farmon nőtt fel. Sokszor szemtanúja volt annak, amikor a bika dühöngő, szemét forgató vadállattá vált, ahogy megérezte egy tüzelő tehén szagát. Egyszerűen csak nem értette, mi olyan

őrülten izgalmas az egészben... Ez azonban még azelőtt volt, hogy felkeltette a figyelmét a lányok egyre jobban gömbölyödő alakja.

A disznók számára is feltörte a befagyott vizet, majd úgy döntött, hogy a fejést a bátyjaira hagyja, és inkább megeteti a többi állatot. Azt kívánta, bárcsak már felnőtt lenne, vagy valami olyasmit tehetne – a verekedésen kívül –, amivel bebizonyíthatná, hogy férfivá érett. Egyelőre azonban nem változtathatott a sorsán, így kénytelen volt kivárni, amíg felnő, és a kezébe veheti végre az élete irányítását. A farm az övé volt, és ezt azóta érezte a zsigereiben, amióta az eszét tudta. Mintha valaki a születésekor a fülébe súgta volna. A farm és a föld. Csak ezek számítottak igazán. Ha egy lány társaságára vágyik vagy akár egy egész hadseregére, akkor megszerzi magának valamennyit. A farm azonban mindennél fontosabb volt.

Ahogy a pirkadat fénye megtörte a szürke égbolt egyhangúságát, és a nap sugarai vöröslő sapkát vontak a keleti irányban húzódó hegyek csúcsára, a tekintete végigsiklott a hófödte szántóföldeken, amelyeket nemrég még az apja, előtte pedig a nagyapja művelt. Jöhetett aszály vagy özönvíz, esetleg háború, bármit hozott is a sors, mindig elültették a magot és learatták a terményt, gondolta elégedetten, ahogy a földek felé indult. A farm még akkor is talpon maradt, amikor elért hozzájuk a háború szele, és a környező sűrű erdőségekben összecsaptak egymással a szürke egyenruhás szövetségesek, meg a kékbe öltözött északiak. Shane jól tudta, milyen érzés lehetett ló vontatta ekével felszántani a sziklás talajt. Húzóember dereka és háta sajgott, s a tenyerén számtalan hólyag éktelenkedett. A vetés és az aratás azonban nem maradhatott el. Rövidesen szárba szökken a gabona, és a nyári nap aranyló színbe öltöztette a szélben hajladozó dús kalászosokat.

A föld akkor sem változott, amikor megjelentek a katonák, és a fegyvereikből kilövellő puskapor feketére festette a kiszáradt termést. Rengeteg holttest hevert egykor a környéken, gondolta borzongva.

Az emberek üvöltve csúsztak-másztak a saját vérükben. A föld azonban, amelyen harcoltak, mit sem változott. Túlélte a megpróbáltatásokat.

Maga is meglepődött és eltöprengett azon, hogy vajon honnan jutott eszébe ez a magasztos gondolat, s miért kerítette hatalmába a mögötte megbúvó, erőteljes, szédítő érzés. Örült, hogy egyedül van és a bátyjai nem látják. Fogalma sem volt róla, hogyan értethetné meg velük, hogy mindig is ő volt a felelős a farmért, és ez a jövőben sem fog megváltozni.

A lelke mélyén tudta, hogy így lesz.

Amikor a közelből zajt hallott, megtorpant és a vállára tette a vasrudat, majd

rezzenéstelen arccal megfordult. A vonásai nem árultak el semmit a lelkében dúló viharról.

Senkit nem látott.

Hatalmasat nyelt. Biztos volt abban, hogy neszt hallott, majd léptek zaját és végül erőtlen kiáltást. Már korábban is volt szerencséje a kísértetekhez. Hozzá hasonlóan ők is a farmon éltek, de felbukkantak a mezőn, az erdőben és a hegyek között is. Nem ijedt meg tőlük.

Összeszedte kissé ingatag bátorságát, és a pajtát megkerülve a régi, kőből épült füstölő felé indult. Valószínűleg Devin vagy Rafe, esetleg Jared próbál ráijeszteni, ahogy annak idején is tették, amikor az erdő túloldalán álló, régi Barlow-birtokon töltötték az éjszakát. A kísértetjárta, pókhálótól fehérülő házban csak úgy nyüzsögtek a szellemek.

– Nincs jobb dolgod, Dev? – kiáltotta hangosan. Elég hangosan ahhoz, hogy némileg lecsendesítse zakatoló szívét.

A bátyja azonban nem lapult az épület mögött, s a hóban sem látta a nyomait. Egy röpké lélegzetvételnymi pillanatra mintha felrémllett volna előtte egy alak. Összegörnyedve hevert a földön, a testéből vér folyt, a tekintete üvegessé vált a fájdalomtól, s az arca olyan fehér volt, akár a szűz hó.

– Segíts! Kérlek, segíts, különben meghalok!

Amikor azonban előrelépett, a látomás szertefoszlott. Nyoma sem volt többé. A fülébe csengő erőtlen szavakat messzire sodorta a szél. Shane földbe gyökerezett lábbal ácsorgott, és a földre meredt. Titkokkal és rejtélyekkel teli élete még előtte állt. Megremegett, ahogy a jeges hideg keresztülfúrta magát a testén, és vastag ruháin át a csontjáig hatolt.

Hirtelen felhangzott a távolból a fivérei kacagása, és hallotta, ahogy az édesanyja a konyha ablakában állva reggelizni hívja őket, majd azért zsörtölődik, hogy ha nem szedik a lábukat, megint elkésnek az iskolából. Shane megfordult, és miközben elindult a ház felé, megpróbált megfeledkezni arról a félelmetes élményről, amelynek az imént szem- és fültanúja volt. A többieknek egyetlen szóval sem említette a különös látomást.

1.

Shane MacKade kedvelte a nőket. Szerette a megjelenésüket, az illatukat, a hangjukat és a bőrük ízét. Előítéletek és fenntartások nélkül rajongott értük. Legyen az magas, alacsony, dundi, vékony, idős vagy fiatal, egyaránt vonzotta az ellenállhatatlan, titokzatos nőiesség. Egyaránt örömmel töltötte el egy szempilla rebbenése, egy szép ívű ajak és egy formás hátsó látványa.

A földön töltött harminckét éve során minden tőle telhetőt elkövetett azért, hogy a lehető legtöbb nőt részesítse feltétel nélküli imádatában. Szerencsés fickónak tartotta magát, mivel a hölgyek mindig elfogadták az udvarlását.

Természetesen rajtuk kívül volt még néhány dolog, amiért rajongott: a családja, a farm, a sült kenyér illata és egy forró nyári napon legurított jéghideg sör is ezek közé tartozott. Az útjába kerülő nők azonban olyan sokfélék, különbözőek és édesek voltak, hogy képtelen volt ellenállni nekik. Abban a pillanatban is éppen egy égi tüneményre mosolygott. Annak ellenére, hogy Regan a bátyja felesége volt, és Shane kizárólag ártatlan, testvéri szeretetet érzett iránta, mégis sokra tartotta női mivoltát. Tetszett neki, ahogy sötétszőke haja keretbe foglalja az arcát, imádta a szája mellett megbújó apró anyajegyét, és azt, hogy képes volt egyszerre vadítónak és visszafogottnak látszani. Az jutott az eszébe, hogy ha már az embernek muszáj megállapodnia valaki mellett, akkor Rafe remekül választott.

– Biztos, hogy nem bánod, Shane?

– Miről van szó? – kérdezett vissza a férfi, és elkapta Regan gondterhelt tekintetét, ahogy a nő az ölébe vette a legifjabb MacKade csemetét.

– Ja, a repülőtéri fuvarról. Már eszembe jutott. Csak arra gondoltam, hogy milyen szép vagy ma.

Regan felnevetett. A megjelenése felért egy szerencsétlenséggel: a haja borzas volt, a kislánya, Jason, nyugősen nyöszörgött a karjában, és attól tartott, hogy a parfüm, amelyet reggel magára fűjt, korántsem segített a körülötte terjengő pelenkaszagon.

– Úgy festek, mint egy háborodott.

– Ez nem igaz – csóválta meg a fejét Shane, és elvette Regantól a háromhetes kisbabát, hogy a nő szusszanhasson egy kicsit. – Ugyanolyan csinos vagy, mint mindig.

Regan a régiségbolt hátsó helyisége felé sandított, ahol nagyobbik fia, Nate, nyugodtan szundikált a zűrzavarban. Az apjára ütött, gondolta elérzékenyülve, ami

persze azt jelentette, hogy Shane bácsikájára is hasonlított.

– Igazán kedves, hogy ezt mondod. Manapság rám fér a kényeztetés. Egyébként tényleg sajnálom, hogy ilyesmivel rabolom a drága idődet.

Shane figyelte, ahogy a nő teát tölt egy csészébe, és kénytelen volt beletörődni abba, hogy meg kell innia a cseppet sem gusztusos italt.

– Semmi baj, édesem. Felveszem a főiskolai barátnődet, és épen, egészségesen hazaszállítom neked. Azt mondtad, tudós, ugye?

– Igen – felelte Regan, miközben átnyújtotta Shane-nek a csészét. Tudta, hogy a férfi remekül elboldogul a teájával, az unokaöccsével, és bármi mással, amit a kezébe nyom. – Rebecca rendkívüli tehetség. Hihetetlenül briliáns elme. Csak egy éven át laktam vele együtt. Tizenöt évesen már másodikos volt a főiskolán. Egy teljes évvel előttem kapta meg a diplomáját és mondanom sem kell, hogy kitűnő lett. Mindig ostobának éreztem magam mellette.

Regan a teájába kortyolt, de nemcsak az italt, hanem a beállt csendet is élvezte. Shane-nek sikerült lecsendesítenie Jasont, így a kisfiú bugyborékoló gügyögéssel jutalmazta a nagybátyját.

– Egyfolytában valamelyik laborban vagy a könyvtárban gubbasztott.

– Igazi mókamesternek tűnik.

– Az iskolában mindig komolynak és kissé szégyellősnek tartották. Végül is évekkal fiatalabb volt az iskolatársainál. Ennek ellenére barátok lettünk. Sajnos az esküvőnkre nem tudott eljönni, mert Európában... vagy Afrikában volt akkor – legyintett Regan. – Vagy valahol máshol.

Shane elmélázva gondolt vissza arra, amikor tizenöt évesen megpróbált rájönni a hátul kapcsolós melltartó nyitjára. A sötétben.

– Remek dolog, ha az embert meglátogatja egy régi barátja.

– Nos, valójában munkaügyben jön – vonta meg a vállát Regan, miközben a szája szélét harapdálta. Csak Rafe-nek árulta el, hogy valójában miért utazik ide Rebecca, de úgy érezte, ha már szívességet kért Shane-től, tiszta lappal kell játszania. A tekintete megpihent a férfin, aki mókás arcot vágva, az orrával simogatta Jasont. Valamennyi MacKade elbűvölő egyéniség volt, de Shane valahogy túltett a fivérein. Volt benne valamiféle rendkívüli báj.

Természetesen – akárcsak a többiek – ő is jóképű volt. Sűrű, éjfekete haját hátul összefogva viselte, s keskeny, női szíveket megdobogtató arcát még vonzóbbá tette kiugró pofacsontja, telt, érzéki ajka, a szája szegletében megbújó gödröcskék és

sűrű szempillával keretezett zöld szeme. Álmodozó tekintete leginkább az alkonyati fényben úszó óceánt juttatta az ember eszébe.

Az alakja kifogástalan volt: magas, izmos és nyúlánk. Széles váll, keskeny csípő és hosszú, hosszú láb. A farmer, a bakancs és a flaneling még inkább kiemelte előnyös adottságait. Valóban elbűvölő volt. Talán amiatt tűnt különlegesnek, ahogy a nőkre nézett. Mindegy, hogy nyolc– vagy éppen nyolcvanéves volt a beszélgetőpartnere, amikor odafigyelt valakire, az arcán felderengett a kedves, tiszteletteljes mosoly. Vidám, könnyed természete volt, de Regan tudta, hogy ha úgy adódik, egy pillanat alatt előnti a düh. A haragja azonban sosem tartott sokáig, a vége mindig nevetés lett.

Shane valószínűleg halálra fogja rémisztetni szegény, szégyellős Rebeccát.

– Hihetetlenül jól bánsz a gyerekekkel.

– Ti csak gyártsátok a kis pockokat, édesem, én pedig kényeztetem őket.

Regan töprengve oldalra biccentette a fejét.

– Még mindig nem állsz készen arra, hogy családot alapíts?

– Mi okom lenne rá? – kérdezte a férfi mosolyogva, és amikor felnézett, a szemében pajkos fény csillogott. – Én vagyok az utolsó facér MacKade. Tiszteletbeli kötelességem tartani a frontot, amíg az unokaöcsém felnőnek.

– Azt látom, hogy komolyan veszed a feladatot.

– Hát persze. Jason elaludt – suttogta Shane, és megcsókolta a gyerek homlokát. – Letegyem?

– Igen, kösz – bólintott Regan, és megvárta, amíg a sógora óvatosan az antik bölcsőbe teszi a fiát. – Rebecca arra számít, hogy én megyek érte, mivel nem értem el a repülőgépe indulása előtt – sóhajtotta kimerülten, és újra borzas hajába túrt. – A bébicsősz nem tud eljönni, Rafe Hagerstownba ment építőanyagért, a fogadóban pedig telt ház van, ráadásul Emma náthás, úgyhogy Cassie sem ér rá. Savannah-t pedig egyszerűen nem volt szívem megkérni.

– Amikor legutóbb láttam, úgy nézett ki, mint aki lenyelt egy hatalmas lufit és bármelyik pillanatban kidurranhat – mondta nevetve Shane, miközben a kezével félkört rajzolt maga elé, mintegy jelezve, mekkorára nőtt Jared felesége.

– Pontosan. Túl terhes ahhoz, hogy három órán keresztül az autóban gubbasszon. A bútorszállítók csak ma délután tudnak jönni, úgyhogy fogalmam sem volt róla, kihez forduljak segítségért.

– Tudod, hogy mindig számíthatsz rám – kacsintott játékosan a férfi, és

megcsókolta a nő orra hegyét. – Gondolom, a barátnőd nem olyan csinos, mint te, ugye? Regan felnevetett.

– Hogyan válaszolhatnék erre a kérdésre anélkül, hogy rosszindulatúnak tűnék? Egyébként, már legalább... öt éve nem találkoztunk. Legutóbb New Yorkban futottunk össze, de akkor is nyakig ült a munkában, mert valami könyvet írt. Négy évvel fiatalabb nálam és már két doktorija van. Vagy talán még több. Képtelen vagyok követni.

Shane-nek arcizma sem rándult. Ugyanannyira szerette az okos nőket, mint a kevésbé eszeseket, de természetesen ő is ismerte a régi mondást arról, hogy ha egy nő okos és csodás egyénisége van, legtöbbször távol áll attól, hogy gyönyörűnek lehessen nevezni. Egyáltalán nem számított arra, hogy egy szépségkirálynő várja majd a repülőtéren.

– Az biztos, hogy az elsőt a pszichiátriai, a másodikat pedig az amerikai történelmi tanulmányai miatt kapta. Szokatlan párosítás, de hát maga Rebecca is rendkívüli jelenség. Emlékszem, hogy a főiskolán ráadásként felvett még valami bonyolult, matematikával kapcsolatos tantárgyat is. Kiválóan teljesített a természettudományok terén, és odáig volt a kémiáért meg a fizikáért. A diploma megszerzése után erről is írt valami értekezést a Massachusettsi Műszaki Egyetem számára.

– Miért? – kérdezte Shane töprengve.

– Rebecca esetében a válasz egyszerű: miért ne? Képi emlékezőtehetséggel van megáldva, úgyhogy amint elolvas egy szöveget, az agya már el is raktározta a tudnivalót.

– Agyturkászként dolgozik?

– Nincs magánrendelése. Tanácsadással foglalkozik, folyóiratok számára ír, és tanít. Azt tudom, hogy heti egy alkalommal ingyen dolgozik egy klinikán. Nemrég adták ki egy könyvét a... azt hiszem, a pszichózisokról. Vagy valamilyen fóbiáról. A főiskolán üzletvitelt hallgattam, úgyhogy nem vagyok otthon az ilyesmiben. A lényeg, Shane – mosolyodott el vidáman Regan, és a férfi karjára tette a kezét –, hogy szabadidejében parapszichológiával foglalkozik.

– Mivel? Az valami olyasmi, mint amit a Szellemirtókban csináltak?

– A természetfölötti tevékenységek tana. Érzékeken túli érzékelés, a szellemvilág történései, ja, és... kísértetek...

– Kísértetek – ismételte meg Shane, és ezúttal megrándult az arcizma. – Már így

is rengeteg szellem kísért errefelé.

– Pontosan ezért jön ide. Érdeklí a környék és a hozzá kapcsolódó legendák. Neked ez más – hadarta Regan, mivel jól tudta, mennyire idegenkedik a sógora a helyi legendáktól. – Te itt nőttél fel. A Barlow-ház, a két fiatal katona és a kísértetjárta erdők hozzátartoznak az életedhez. A fogadó azért megy ilyen jól, mert sok embert vonzanak a megmagyarázhatatlan események. A legtöbben szeretnek olyan helyekre menni, ahol megfordult már néhány szellem.

Shane vállat vont. Ő maga is ilyen házban élt.

– Semmi bajom ezzel. Csak akkor kapom fel a vizet, amikor a turisták betörnek a farmra, hogy...

Regan tekintete belefojtotta a szót, mire kérdőn felvonta a szemöldökét.

– Ő is be akar törni a farmra?

– Csak azt tudom, hogy szeretne ott eltölteni egy kis időt. De természetesen kizárólag akkor, ha megengeded – tette még hozzá Regan sietve. – Szeretném, ha jobban megismernéd. Igazán elbűvölő. Na, szóval, leírtam a járata számát és még néhány fontos dolgot – nyújtotta át a nő Shane-nek a kezében tartott papírdarabot.

– Még mindig nem árultad el, hogy néz ki. Kétlem, hogy ő lesz az egyetlen nő a New York-i járaton.

– Rendben. Barna a szeme és a haja is. Hátrafogva viseli, vagy... leengedve. Nagyjából ugyanolyan magas, mint én, és vékony...

– Sovány vagy karcsú? Ugyanis nem mindegy.

– Inkább soványnak mondanám. Lehet, hogy szemüvegben lesz. Olvasáshoz használja, de régen mindig elfelejtette levenni, és a végén nekiütközött az útjába kerülő tárgyakkal.

– Ezek szerint egy sovány, szemüveges, kétbalkezes, barna hajú nőt keresek. Értem.

– Kifejezetten vonzó – mondta Regan hű barátnőhöz méltón. – A maga különleges módján. Ja és Shane, rendkívül szégyellős, úgyhogy légy hozzá kedves!

– Én mindig kedves vagyok. Legalábbis a nőkhöz.

– Rendben, akkor indulj! Ha nem találod meg, mondasd be a nevét az információnál! Dr. Rebecca Knight.

Shane szeretett a repülőtéren lenni. Úgy tűnt, az emberek legalább annyira sietnek, hogy elérjenek úti céljukhoz, mint visszafelé. Ahogy a lábuk földet ért, csomagjaikkal megpakolva azonnal futásnak eredtek. Eltöprengett azon, hogy vajon

mi készíteti őket arra, hogy elhagyják a lakhelyüket. Nem mintha nem vágyott volna az utazásra, de úgy érezte, a furgonjában ülve is eljuthat oda, ahová akar. Így ő osztotta be a rendelkezésére álló időt, távolságot és sebességet.

Az emberek azonban sokfélék voltak.

Biztosra vette, hogy gond nélkül megtalálja Regan főiskolai barátnőjét, mivel jól ismerte a nőket. A húszas évei közepén jár, százhetven centiméter magas lehet, barna a haja és a szeme, amelyet valószínűleg vastag keretes szemüveg takar. A rövid ismertetőből azt a következtetést vonta le, hogy Rebecca Knight nem igazán követi a legújabb divatot, így egy jelentéktelen, értelmiségi külsejű, kényelmes cipőt viselő, aktatáskás nőt kell keresnie.

Miközben a kijáratnál őgyelgett, a két légiutas-kísérőt figyelte, akik a műszakváltásra vártak. Ez a szakma mágnesként vonzotta a csinos nőt, így az ember már maga is majdnem elhitte, hogy néhány órára érdemes bezúfolódnia egy repülő konzervdobozba. Ahogy az utasok lassan szállingózni kezdtek a kijárat felé, Shane erőt vett magán, és az újonnan érkezetteket tanulmányozta. Agyonhajszoltnak tűnő üzletemberek csoportja tűnt fel először. Az öltönyös-nyakkendőös brigád. A világ minden kincséért sem lett volna hajlandó arra, hogy napi nyolc-tíz órán át abban a páncélban fesszengjen. Mögöttük egy gyönyörű, divatos vörös nadrágot viselő, szőke nő sétált ráérősen. Csábos, kihívó mosolyát egy pillanatra Shane-re villantotta, s ahogy elhaladt mellette, a férfi mélyen belélegezte a belőle áradó parfüm illatát.

Feltűnt egy csinos, barna hajú nő, aki hosszú, sietős léptekkel haladt a célja felé. Hatalmas, tágra nyílt aranyló tekintete a borostyánokat juttatta Shane eszébe, amelyeket az édesanyja az ékszeres dobozában tartott. Megjelent egy óriási bevásárlótáskát cipelő nagymama is, aki könnyes szemmel szorította magához a lábát átölelő három apróságot.

Végre megvan! – gondolta Shane, ahogy a tekintete az ejtett vállú, ápolatlan haját apró kontyban viselő nőre siklott. A szigorú aktatáskához vastag talpú, fűzős cipő, valamint szögletes keretű szemüveg társult, amely mögül bagolyszerű, tanácstalan tekintet meredt a világba.

– Üdv! – szólt oda neki Shane mosolyogva, és barátságosan rákacsintott. A nő hátrálni kezdett, és nekiütközött egy tekintélyes méretű bőrönddel birkózó, zilált férfinak. – Jól utaztál? – kérdezte, majd amikor a táskája után nyúlt, észrevette, hogy a rövidlátó szempár tágra nyílik a rémülettől. – Shane vagyok. Regan küldött érte. Sajnos, közbe jött neki valami...

– Én... én... – nyögte a nő, és védekezően beesett mellkasához szorította a táskáját.
–...hívom a biztonságiakat!

– Csak nyugi, Becky. Beugrunk az autómba, és hazaviszlek.

A nő szája tátva maradt a döbbenettől, és a torkából ijedt nyöszörgés tört fel. Shane a karjára akarta tenni a kezét, hogy megnyugtassa, mire válaszképpen jókora ütést kapott a táskával. Mielőtt még eldönthette volna, hogy nevéssen vagy bosszankodjon, valaki finoman megkocogtatta a vállát.

– Elnézést! – szólalt meg a csinos, barna hajú nő, és a szemöldökét felvonva hosszan, alaposan végigmérte. Shane észrevette, hogy az ajka, amely gúnyos, szórakozott mosolyra húzódott, széles és telt. – Azt hiszem, engem vársz. Shane vagy, ugye? Shane MacKade?

– Igen. Ajaj... – fordult vissza a korábban leszólított áldozata felé. – Sajnálom, hogy... – fogott hozzá a bocsánatkéréshez, de már csak azt látta, hogy a nő olyan gyorsan fut, mint a nyúl, amikor farkasok erednek a nyomába.

– Lefogadom, hogy mostanában ez volt a legizgalmasabb kalandja – csóválta meg a fejét Rebecca. Pontosan tudta, hogyan érez a szerencsétlen nő. Rettenetes, ha az ember szégyellős és jelentéktelen, ráadásul képtelen lépést tartani a világgal. – Rebecca Knight vagyok – tette még hozzá, és a férfi felé nyújtotta a kezét.

Shane nem épp erre számított, de ahogy figyelmesen szemügyre vette a vendéget, rájött, hogy nem tévedett sokat. Ha az ember képes volt elszakadni az ígész tekintettől, azonnal láthatta, hogy értelmes nővel áll szemben. Igaz, hogy nem viselt lapos talpú cipőt, de a haja olyan rövidre volt vágva, mint egy kisfiúé. Shane személy szerint jobban kedvelte a hosszú hajú nőket, de be kellett látnia, hogy a frizura remekül illik a hegyes, rókaszerű archoz.

Valószínűleg sovány volt, bár ebben nem lehetett teljesen biztos a bő, alaktalan, unalmas, fekete ruha miatt. Shane ismét elmosolyodott, és megragadta a hosszú, keskeny kezét.

– Regan azt mondta, hogy barna a szemed, pedig nem az.

– A jogosítványomban pedig ez szerepel. Regan jól van?

– Remekül, csak adódott némi nehézség otthon... és a munkahelyén is. Add ide, majd én viszem a holmidat!

Shane le akarta venni a nő válláról a rengeteg zsebbel díszített hatalmas táskát.

– Kösz, nem kell, elbírom. Te vagy az egyik sógor, ugye?

– Igen – felelte a férfi, és megfogta Rebecca karját, hogy kivezesse az épületből.

Milyen erős a keze, gondolta a nő. Bizonyára szívesen érinti meg az embereket. Mindenesetre nem fog sikoltozni, mint az a szerencsétlen nő... Bár eltelt jó néhány hónap, amióta igazi férfival hozta össze a sors.

– Te vezeted a farmot, igaz?

– Igaz. Első pillantásra nem úgy nézel ki, mint egy okostojás.

– Tényleg? – vont fel a szemöldökét Rebecca, és hűvösen végigmérte Shane-t. A zord pillantást korábban sokáig gyakorolta a tükör előtt. – És az a hölgy, aki valószínűleg még mindig levegő után kapkodva gubbaszt a női mosdóban, úgy nézett ki?

– A cipője miatt volt – felelte vigyorogva Shane, miközben szemügyre vette Rebecca csinos kis fekete vászontopánkját.

– Értem – bólintott a nő. Amikor elindultak a csomagkiadó felé, a mozgólépcsőn állva alaposan szemügyre vette kísérőjét. Kigombolt flaneling, viseltes farmer, viharvert csizma és nagy, kérges kéz. A sűrű, fekete haj kibukott a kopott sapka alól, mely félig elfedte a napbarnított, keskeny arcot. Az arcot, amelynek segítségével bármilyen terméket képes lett volna eladni egy kereskedő.

– Te viszont pontosan úgy festesz, mint egy gazda – mondta ki hangosan az ítéletet. – Szóval milyen messze van Antietam?

Shane azon töprengett, hogy a megjegyzést sértésnek vagy dicséretnek vegye-e.

– Kicsivel több, mint egy órányira. Menjünk el a csomagjaidért!

– Előrelátó voltam és szóltam, hogy küldjék utánam valamennyit – paskolta meg a táskáját Rebecca, aki szemmel láthatóan rendkívül elégedett volt magával. – Jelen pillanatban ez mindenem.

Shane képtelen volt túltenni magát az érzésen – azon a rendkívül kellemetlen érzésen –, hogy a nő úgy vizsgálgatja és tanulmányozza, mintha egy kísérleti fehér egér lenne.

– Remek – mondta megkönnyebbülten, amikor látta, hogy Rebecca elővesz egy sötét üvegű napszemüveget a kabátja zsebéből, és felteszi.

Hozzá volt szokva ahhoz, hogy megnézik a nők, de persze nem úgy, mintha egy jelentéktelen kis mitugrász lenne. Amikor odaértek a furgonhoz, Rebecca végigmérte az autót, majd a tekintete Shane-re tévedt, és hűvös mosollyal köszönte meg, hogy a férfi kinyitotta előtte az ajtót.

– Ja, és még valami, Shane! – nézett rá a szemüvege fölé.

– Igen?

– Senki nem hív Beckynek. – Ezzel könnyed mozdulattal beszállt az autóba, és letette maga elé a táskáját.

Rebecca élvezte az utat. Shane jól vezetett, és a furgon könnyedén siklott az úton. Nem tehetett róla, de elégedettség töltötte el, amiért sikerült egy kicsit felbosszantania. Az olyan jóképű férfiakat, mint Shane MacKade, akik ráadásul magabiztosak és rendkívül vonzóak voltak, általában nehéz volt zavarba hozni. Élete során sokszor került kínos helyzetbe, és csak az elmúlt hónapokban sikerült kissé összeszednie magát. Úgy döntött, hogy ezúttal a saját életét veszi nagyító alá, és megpróbál változtatni néhány dolgon. Egyelőre remekül haladt az önmegvalósítás felé vezető úton.

Rebecca értékelte, hogy Shane a történetek ellenére is megpróbált könnyed csevegést kezdeményezni. Rövidesen letértek a főútvonalról, és rákanyarodtak a kígyóként tekerdő mellékútra. A látvány lenyűgözte: a domboldalakon házak álltak, a dús fűvű legelők és a fák a párás augusztus ellenére is megtartották gyönyörű zöld színüket, s itt-ott lovak vagy tehenek legelésztek. Shane udvariasan lehalkította a rádiót, így a hangszóróból csak elfojtott zene hallatszott.

A furgon tiszta volt, bár az üléseket néhol aranyló kutyaszőr tarkította, és a levegőben is érezni lehetett az állat szagát. A hamutartóban pénzérmék lapultak, a fém kesztyűtartó ajtaján pedig mágnessel odaerősítve néhány jegyzetet lebegtetett a szél. Ettől eltekintve pedáns rend honolt mindenhol.

Talán pontosan ezért vette észre a padlószőnyeg alól kikandikáló csavart formájú, arany fülbevalót. Lehajolt és felvette.

– A tiéd?

Shane röpke pillantást vetett a megcsillanó aranyra, és azonnal eszébe jutott, hogy Frannie Spader hasonló fülbevalót viselt, amikor utoljára... elvitte egy körre.

– Egy barátomé – nyújtotta ki a kezét, s miután megkapta az ékszert, hanyag mozdulattal az aprópénz mellé dobta.

– A tulajdonosa bizonyára szeretné visszakapni – jegyezte meg Rebecca epésen. – Tizennégy karátos. Szóval... négyen vagytok testvérek?

– Aha. Neked van testvéred?

– Nincs. Egyedül vezeted a családi farmot?

– Így alakult. Jarednek ott van az ügyvédi iroda, Rafe építési vállalkozó, Devin pedig seriffként dolgozik.

– Te pedig tehenészfiú lettél. Milyen állataid vannak?

– Tehenek és disznók. A földeken van lucerna, széna és kukorica, amelynek a javát az állatok eszik meg, de azért a kiváló Silver Queen fajtából nekünk is jut egy kevés – felelte a férfi, s mivel látta, hogy a nő tágra nyílt szemmel, lenyűgözve figyeli a vidéket, szerényen hozzátette: – Na és persze ott van még a burgonya is, amiből az idén remek termésünk lesz.

– Valóban? – vonta fel a szemöldökét Rebecca, miközben a rádióból áradó halk zene ütemére önkéntelenül dobolni kezdett a térdén. – Nem sok ez egy kicsit egyetlen ember számára?

– A fivéremeim segítenek, ha szükségem van rá, de a mezőgazdasági idénymunkára fel szoktam venni néhány diákot. Ráadásul ott vannak az unokaöcsém. Tizenegy évesek, úgyhogy még el tudom velük hitetni, hogy az állatok etetése jó mulatság.

– És tényleg az?

– Én szeretem – válaszolta Shane, de ezúttal a nőre nézett. – Jártál már farmon?

– Nem, még soha. Városi lány vagyok.

– Akkor Antietamban ér majd némi meglepetés – mormolta a férfi –, ugyanis városnak a legnagyobb jóindulattal sem nevezhető.

– Regan mesélt róla, és a tanulmányaim révén is ismerem a környéket. Bizonyára izgalmas volt a polgárháború egyik legnagyobb csataterének közelében felnőni.

– Rafe jobban otthon van ezen a területen. A földnek nem számít, hogy milyen történelmi nevezetesség színtere volt egykor, az a lényeg, hogy valaki megművelje.

– Ezek szerint nem érdekel a történelem?

– Nem igazán – csóválta meg a fejét Shane, és a furgonnal zötykölődve ráhajtott a hídra, amely a Virginia és Maryland állam határátjelző Potomac-folyó egy ágán vitt át. – Benne élek, úgyhogy ha akarnék, sem tudnék megfélemlkezni róla. Ennek ellenére nem izgat különösebben.

– És a kísértetek?

– Azok sem.

Rebecca ajkán halvány mosoly jelent meg.

– De tudsz róluk. Shane vállat vont.

– Ez is hozzátartozik a környékhez. Inkább a család többi tagjánál érdeklődj, ők majd segítenek.

– Különös lehet egy olyan farmon élni és dolgozni, amely feltehetően kísértetjárta.

– Feltehetően – dörmögte Shane egykedvűen. Olyannyira nem érdekelte a dolog,

hogy gondolni sem volt hajlandó rájuk, és nem szívesen beszélgetett róluk. – Regan említette, hogy át szeretnél jönni hozzám, és azt akarod... szóval, azt akarod csinálni, amit csinálsz... mit is csinálsz valójában?

– A természetfölötti tevékenységeket akarom tanulmányozni és lejegyezni – mondta Rebecca, és szélesen elmosolyodott. – Ez a hobbim.

– Értem. Akkor jobb, ha a Barlow-birtokon kezded a munkát. Ott áll az a ház, amelyet Rafe és Regan helyrefozott. Fogadó lett belőle, és az egyik sógornóm vezeti. Tömve van kísértetekkel... már ha hiszel az ilyesmiben.

– Aha... az is szerepel a listámon. Valójában abban reménykedem, hogy jut nekem egy szoba néhány napra. Szeretnék ott lakni. Abból, amit Regan mondott, arra következtettem, hogy hatalmas a házad. Ha lehet, ott is szívesen eltöltenek egy kis időt.

Shane más körülmények között örült volna a társaságnak, de a vendégeskedés oka nem igazán nyerte el a tetszését.

– Regan nem említette, hogy meddig maradsz.

– Az attól függ, hogy mennyi időmbe kerül rátalálni arra, amit keresek, és dokumentálni a részleteket – felelte Rebecca, s miközben rákanyarodtak a hegyek közé vezető útra, kíváncsian kikémlelt az ablakon.

– Nem várnak vissza a munkahelyeden?

– Fizetett alkotói szabadságon vagyok – mondta a nő. Már maga a mondat olyan csodás lehetőségeket ígért, hogy a szemét lehunyva ízlelgette a gondolatot. – Annyi szabadidőm van, amennyit csak akarok, és eltökélt szándékom, hogy velejéig kiélvezzem minden pillanatát – tette még hozzá, és kinyitotta a szemét. A tekintete megakadt a hamutartóban árválkodó apró arany fülbevalón. – Ne aggódj, tehenészfiú, nem leszek útban! Ha eljön az ideje, meghúzom magam valamelyik padlásszobában. Nyugodtan teheted a dolgot, én nem foglak zavarni.

Shane már éppen válaszolni akart, amikor Rebecca halkán, kétségbeesetten felnyögött és kihúzta magát.

– Mi az?

A nő egyre csak a fejét rázta, és megpróbálta túltenni magát a különös érzésen. A domboldal zöldjét ezüstösen csillogó sziklák törték meg, s a távoli hegycsúcsok bíbor árnyékként nyújtózkodtak a gomolyfelhők felé. A szántóföldön kukorica és dús nyári gabonatenger húzódott az út széléig. A töltésen úgy álltak a mozdulatlan fekete-fehér tehenek, mintha csak egy képslapon lennének. A földeket körülölelő

sűrű, sötét erdő mentén vidáman csobogó patak kanyargott.

– Pontosan olyan, amilyennek lennie kell – suttogetta Rebecca. – Kivételes.

– Kösz. Ez a MacKade-birtok – vágta rá Shane büszkén, és kissé lelassította a furgont. – A fák dús lombja miatt ilyenkor nem látszik innen a ház. Annak az útnak a végén van.

Rebecca szemügyre vette a kavicsos utat, amely először balra kanyarodott, majd követte a fák vonalát. A szíve csak úgy zakatolt az izgalomtól. Jöjjön akár özönvíz vagy pokoli tűzvész, semmi nem gátolhatja meg abban, hogy elmenjen oda. Addig marad a házban, amíg választ nem kap az őt gyötrő kérdésekre. Mély lélegzetet vett és a férfihoz fordult.

– Milyen messze van még a város?

– Már csak néhány kilométernyire – válaszolta Shane, és aggódva nézte a holtápadt arcot. – Jól vagy?

– Remekül – felelte a nő, de azért letekerte az ablakot, hogy belélegezze a frissítő, késő nyári levegőt. – Remekül vagyok.

2.

Regan az üzlet kirakatából látta, ahogy a furgon megáll a járdaszegély mellett, és karján a gyermekeivel kirohant, hogy üdvözlje rég nem látott barátnőjét.

– Dr. Knight!

– Mrs. MacKade! – rikkantotta Rebecca, és ahogy kiszállt a furgonból, könnyes szemmel ölelte át Regant.

Ennyit a hűvös, visszafogott tudósról, jegyezte meg magában Shane, miközben vigyorogva figyelte, amint a két nő egymás nyakába borulva gügyög. Volt némi fenntartása Rebecca Knighttal kapcsolatban, és a véleménye nem változott meg róla gyökeresen, azt azonban be kellett ismernie, hogy az őszinte érzelmeknek nem volt híján.

– Annyira hiányoztál, annyira hiányoztál! – ismételte Rebecca elfúló hangon. – Jaj, Regan, olyan csodásan nézel ki, és a gyerekeid... gyönyörűek.

A könny kicsordult a szeméből, és végigfolyt az arcán. Regan mellett soha nem kellett elfojtania az érzéseit, ennek ellenére mégsem tűnt ostobának. Szíjogva megsimogatta Nate dundi arcát, majd a keze végigsiklott a gyerek pihés fején.

– Néhány évig nem találkoztunk, erre fogod magad, és férjhez mégy, aztán mire észbe kapok, már két csodaszép kisbaba anyukája vagy. Muszáj ölbe vennem valamelyiket.

Nate, aki mindig készen állt egy kis játékra, felé nyújtotta a kezét.

– Az apukádra hasonlítasz – mondta Rebecca, és elmosolyodott, amikor a gyerek csókra csücsörítette a száját.

– Apa focizik! – helyeselt a kicsi. – Shane! – kiáltotta, miközben fel-le ugrándozott, akár egy rugó. – Lovagolok, Shane!

– Nagyon helyes, hogy a bácsikádat választod egy hölgygel szemben – vette el a férfi Rebeccától a vidáman sikítózó gyereket, és a nyakába ültette. A pici ujjak azonnal a hajába markoltak.

– Örülök, hogy megtaláltátok egymást mosolygott Regan a két felnőttre. – Sajnálom, hogy nem tudtam érted menni.

– Mondhatjuk úgy, hogy nem unatkoztál. A sógorod remekül boldogult egyedül is.

– Biztosan fáradt vagy. Gyere be az üzletbe, mindjárt bezárok. Shane, teázz velünk!

– Kösz, de vissza kell mennem. Vége a mókának, Nate – közölte a férfi. Levette a

nyakából a gyereket, majd megpörgette a levegőben, mire a kicsi gurgulázva felnevetett.

Regan jól ismerte a fiát, így azonnal határozottan megragadta a pracliját, amint az apró lábacsókák földet értek.

– Kösz a segítséget – mondta, majd könnyű csókot lehelt Shane szájára. – Az adósod vagyok. Ha Rebecca kipihente magát, holnap vacsorát adok a tiszteletére. Eljössz, ugye?

– Ingyen kaja? – kacsintott rá a férfi. – Naná! Holnap találkozunk.

– Kösz a fuvart, tehenészfiú!

Shane egy pillanatra megállt a furgon mellett.

– Szívesen, máskor is, Becky.

Regan a homlokát ráncolva nézett a távolodó autó után.

– Becky?

– Ez csak egy kis közös vicc – válaszolta a nő, miközben körülnézett az utcán. Forgalom szinte egyáltalán nem volt, az épületek kőből épültek, mint a régi szép időkben, és az emberek ráérősen beszélgettek a házuk előtt. – Csak próbálom elképzelni Regan Bishopot, mint egy jellegzetes amerikai kisváros lakóját és üzlettulajdonosát.

– Ahogy betettem ide a lábamat, azonnal otthon éreztem magam. Gyere be! – mondta újra. – Kíváncsi vagyok, hogy tetszik-e az üzlet.

Amint belépett az elegáns, ízlésesen berendezett Letűnt Korok Boltjának ajtaján, Rebecca azonnal tudta, hogy Regan hazatalált. A fényesre polírozott antik bútorok, a kedves, régi lámpák, a porcelánok és a szobrok mind erre utaltak. A levegőben fűszer és babahintőpor illata úszott.

– Szóval anya lettél – mondta mosolyogva, miközben körbeforgott a helyiségben. – Milyen érzés?

– Hihetetlen. Alig várom, hogy bemutassam neked Rafe-et – szólt vissza Regan a válla fölött, és elindult a hátsó szobába, hogy a kisbabát a bölcsőbe, Nate-et pedig az etetőszékébe tegye. Odanyújtott egy kekszet a gyerekeknek, s így szusszanhatott egy keveset. – Mivel már találkoztál

Shane-nel, nagyjából tudod, hogyan festenek a MacKade-ek.

– Mind egyformák?

– Úgy érted, magasak, sötét hajúak és eszméletlenül jóképűek? Mind egy szálig. Ráadásul ehhez jön még a rosszfiús természetük – sóhajtott fel Regan, és hátradőlt a

széken, hogy alaposan szemügyre vehesse barátnőjét. – Rebecca, tudom, hogy az emberek mindig ugyanazt szajkózzák, ha már jó ideje nem találkoztak, de egyszerűen csodásan nézel ki.

Rebecca zavartan mosolyogva igazította meg gesztenyebarna haját.

– Néhány hónapja Európában jártam, és akkor döntöttem el, hogy ideje kipróbálnom valami merészebb frizurát. Emlékszem, mindig megpróbáltál rábeszélni arra, hogy kezdjek valamit a hajammal.

– Én sohasem voltam ilyen bátor és ötletes. Te jó ég, remekül áll neked. És a...

– Ruháim? – mosolygott még szélesebben a nő. – Nos, ezt is Európának köszönhetem. Hogy úgy mondjam, válsághelyzet adódott a divat terén. Egy nap az utcán sétáltam, és az egyik kirakat üvegében megláttam egy nőt. Úgy festett, mint egy viharvert madárijesztő. Kócos haja az arcába hullott, és a világ legrémesebb barna kosztümjét viselte. Arra gondoltam, hogy szegény teremtés, milyen szörnyű, hogy így néz ki egy ilyen csodás városban. Aztán rádöbbsentem, hogy a saját tükörképemet látom.

– Túl szigorú vagy magadhoz.

– Rettenetesen néztem ki – jelentette ki határozottan Rebecca. – Nem hazudtoltam meg az elkoptatott közhelyet: a kivételes tehetségű, éles eszű nő nem ad magára. Bementem a legközelebbi szépségszalonba, és nem hagytam magamnak időt arra, hogy végiggondoljam és kielemezzem a helyzetet, egyszerűen a könnyörületességükre bíztam magam. Ki hitte volna, hogy egy hajvágás ennyire megváltoztathatja az embert. Már maga a gondolat is olyan sekélyesnek tűnt. Akkor is ezzel vigasztaltam magam, amikor néhány száz dollárt érő, újonnan vásárolt arckrémjeimmel kíséltam az ajtón.

Rebecca még most, ilyen hosszú idő elteltével is szívből nevetett azon, ami történt.

– Arra gondoltam, hogy ha a megjelenés nem számít, bizonyára nem gond, ha egy kicsit ráncba szedem magam.

– Akkor megismétlem: csodásan nézel ki – mondta Regan, és megfogta barátnője kezét. – Őszintén be kell vallanom, hogy nem ismertelek volna fel a repülőtéren. Szinte ragyogsz! Annyira örülök, hogy ilyen szép lettél.

– El kell mondanom valamit, Regan – szorította meg Rebecca erősen a nő kezét. – Te voltál az első igazi barátnóm.

– Rebecca...

– A legelső. Az egyetlen ember, akihez közel kerültem, és aki nem úgy kezelt, mint valami csodabogarat. Már régóta el akarom mondani, milyen sokat jelentett nekem mindez. És természetesen a barátságod. De még így, a támogatásod ellenére is rengeteg nehézségen mentem keresztül, amíg eljutottam idáig.

– Mindjárt sírva fakadok – suttogta Regan.

– Van még valami. Idefelé jövet azon idegeskedtem, hogy a barátságunk és a köztünk lévő kapcsolat már nem lesz ugyanolyan, mint régen. Szerencsére feleslegesen aggódtam. A fenébe... – szipogott Rebecca. – Van egy papír zsebkendőd?

Regan a pelenkákkal teli válltáskába túrt, és elővett egy csomag papír zsebkendőt, de mielőtt átnyújtotta volna Rebeccának, ő is kihúzott belőle egyet.

– Annyira boldog vagyok – pityeregte.

– Én is.

Rebecca megállapította magában, hogy a város közelében álló ősrégi kőház remekül illik Regan és Rafe MacKade-hez, mivel az egyéni, finom stílus az előbbit, a kissé durvább, férfias vonzerő az utóbbit juttatta az eszébe.

Ezer ember közül is felismerte volna Shane bátyját, mivel a hasonlóság rendkívül szembetűnő volt. Egyáltalán nem lepődött meg, amikor a férfi első találkozásuk alkalmával szó nélkül átölelte és magához szorította. Már rájött, hogy a MacKade fiúk kedvelik a nőket.

– Regan hetek óta olyan izgatott, hogy alig lehet bírni vele – mondta Rafe, amikor később a tágas nappaliban üldögéltek egy pohár bor mellett.

– Ez így egyáltalán nem igaz.

A férfi elmosolyodott és megsimogatta a kanapé karfáján ülő felesége kezét.

– Kétszer végigtörölte a bútorokat, és felporszívózta az összes kutyaszőrt.

– Majdnem az összesét – javította ki Regan, miközben a férfi a lábával kedvesen megdöngönyözte a szőnyegen heverő golden retrievert.

– Igazán nem kellett volna – csóválta meg a fejét Rebecca. Nate abban a pillanatban leborította az építőkockáit, s a játékok hatalmas robajjal gurultak szét a padlón.

– Ez az, fiacskám – mondta kedvesen Rafe. – Ha nem jól építetted fel a tornyot, láss hozzá újra!

– Apa, gyere játszani!

– Minden az alapokon múlik – magyarázta a férfi, miközben felállt a kanapéről és

letelepedett a földre a fia mellé. Ahogy a kockákat rakosgatták, a keze még hatalmasabbnak tűnt Nate dundi kis praclija mellett. – Regan azt mondta, hogy alaposan körül akarsz nézni a fogadóban.

– Így van. Ha esetleg van szabad szobátok, ott maradnék egy ideig.

– Ó, de hát... mi azt szeretnénk, ha itt lalnál velünk.

Rebecca Reganra mosolygott.

– Igazán kedves tőletek, és természetesen az időm nagyobb részében itt leszek, de sokat segítene, ha néhány napra átköltözhetnék a fogadóba.

– Szellemvadászatra indulsz? – kérdezte Rafe, és a fiára kacsintott.

– Nevezd, ahogy akarod! – felelte a nő hűvösen.

– Ne érts félre! Rengeteg kísértet tanyázik ott. Amikor először magamhoz szoríthattam Regant, az azért volt, mert elájult a félelemtől. Halálra rémisztették a szellemek.

– Nem egészen ez történt – szólt közbe Regan. – Azt hittem, hogy Rafe szórakozik velem, és amikor rájöttem, hogy nem, kissé... hogy úgy mondjam, felzaklatott a dolog.

– Mesélj róla! – hajolt előre izgatottan Rebecca. – Mit láttál?

– Valójában semmit – sóhajtott fel Regan. Nate-et lekötötték az építőkockák, így nem szentelt különösebb figyelmet a felnőttek beszélgetésének. Ráadásul amúgy is MacKade volt. – Inkább csak éreztem valamit... Mintha valaki még lett volna ott rajtam kívül. A ház akkoriban már évek óta lakatlanul állt, és Rafe még nem kezdte meg a felújítást. Hangokat hallottam. Lépteket és bezáródó ajtó zaját. A lépcsőfordulóban pedig ott volt az a jéghideg fuvallat...

– Érezted? – kérdezte Rebecca gyakorlatiasan, amiből azonnal kiderült, hogy felülkerekedett benne a tudós.

– A csontomig hatolt. Rémisztő volt. Rafe később elmesélte, hogy az antietami csata napján ott öltek meg egy fiatal déli katonát.

– Igen, ismerem a két káplár történetét – mondta Rebecca Regan meglepett tekintete láttán. – Egy ideje már tanulmányozom a környék történetét és a hozzá kapcsolódó legendákat. Az ellenséges oldalon szolgáló katonák 1862. szeptember 17-én találkoztak az erdőben. A hivatalos adatok szerint eltévedtek vagy dezertálni akartak. Mindketten rendkívül fiatalok voltak. Amikor összecsaptak, súlyosan megsebesítették egymást. Az egyikük Charles Barlow otthonába ment, amely most a MacKade Fogadó. A ház úrnője, Abigail, délről származott, és egy jenki

üzletemberhez ment hozzá. Parancsot adott, hogy vigyék a fiút a lakosztályába, de amikor a szolgálók elindultak vele a lépcsőn, megjelent a férj, és ott helyben lelőtte a katonát.

– Így van – helyeselt Regan. – A házban gyakran lehet érezni a rózsák illatát. Abigail kedvelte a virágokat.

– Valóban? – vont a szemöldökét Rebecca, és egy pillanatra elgondolkodott a hallottakon. A tekintete a távolba révedt, majd újra Reganre összpontosított. – Nézzenek oda, hát nem különös? Sikerült felvennem a kapcsolatot az egyik szolgáló leszármazottjával. Abból, amit mesélt, az derült ki, hogy Abigail még a halála után is gondoskodott a fiúról. A szolgálók átkutatták a zubbonya zsebeit, és találtak nála néhány levelet. Az asszony írt a szüleinek, és hazaszállította a holttestet, hogy az otthonában temethessék el a fiatal katonát.

– Nem is tudtam – mormolta Regan.

– Abigail valószínűleg azért tartotta titokban mindezt, hogy elkerülje a férje haragját. A káplárt Graynek hívták. Franklin Graynek. Sajnos, nem érte meg a tizenkilencedik születésnapját.

– Van, aki lövést és sírást hall. Cassie... Devin felesége vezeti a fogadót. Ő talán bővebben tudna erről mesélni.

– Ha lehet, holnap szeretnék elmenni hozzá. És az erdőbe is, meg a farmra. A másik káplárt, akinek a nevét nem tudjuk, a MacKade-ek temették el. Remélem, kiderül róla valami más is. A felszerelésem holnap késő délután vagy holnapután érkezik meg.

– Miféle felszerelés? – kérdezte Rafe.

– Érzékelők, fényképezőgépek és hőmérők. A parapszichológiát leginkább a tudomány oldaláról érdemes megközelíteni. Egyébként telekinetikus tevékenységet is tapasztaltatok? Olyasmit, mint a maguktól elmozduló tárgyak vagy a kopogó szellemek?

– Nem – felelte Regan és megborzongott. – Biztos vagyok benne, hogy hallottuk volna, ha ilyesmi történik.

– Azért még reménykedhetünk benne. Regan meglepetten nézett a barátnőjére. – Valaha olyan...

– Komoly voltam? Még mindig az vagyok. Hidd el, teljes mértékben komolyan veszem a kutatást.

– Rendben – csóválta meg a fejét a nő, és felállt. – Ideje összedobnom valamit

vacsorára.

– Segítek!

Regan döbbenetesen visszafordult.

– Csak azt ne mondd, hogy főzni is megtanultál Európában!

– Dehogya. Még egy rántottát sem tudok elkészíteni.

– Mindig azt mondtad, hogy ez genetikai hiba a családokban.

– Igen, emlékszem. Most már inkább fóbiának nevezem. A főzés veszélyes üzem. Éles kések, forró sütő, tűz. Az asztalt azonban talán még meg tudom teríteni.

– Megelégszem ennyivel.

Aznap késő este, miután Rebecca visszavonult a szobájába egy könyvvel és Regan finom teájával felvértezve, kényelmesen elhelyezkedett a széles, kipárnázott ablakmélyedésben. A ház egy messzebb lévő szegletéből hirtelen nyűgös gyereksírás hangzott fel, majd léptek zaját hallotta, és nem sokkal később minden lecsendesedett. Rebecca sejtette, hogy Regan a kisbabát szoptatja. Soha nem gondolta volna, hogy a barátnőjéből egyszer anya lesz. A főiskolán lelkes és fáradhatatlan volt, s minden és mindenki érdekelte. Természetesen vonzotta a férfiakat, mosolyodott el halványan. Ez nem is csoda egy olyan csinos nő esetében, mint Regan. A férfiak és a nők körében elért népszerűségét azonban nemcsak a szépségének, hanem kedvességének és közvetlenségének is köszönhette.

A rosszul öltözött, visszafogott Rebecca, aki nem találta a helyét a főiskolán, döbbenetesen, ugyanakkor jóleső érzéssel vette tudomásul, hogy Regan barátkozni akar vele. Rettenetesen szégyellős voltam akkoriban, gondolta szomorúan, ahogy kezében a kellemesen meleg teával, álmodozva kinézett az ablakon. Az elmúlt hónapokban kifejlesztett páncél ellenére még most is az, ismerte be. Elveszett a főiskolán zajló élénk társadalmi élet forgatagában, de Regan számára természetesen tűnt, hogy a szárnyai alá kell vennie a fiatal, esetlen és cseppet sem vonzó lányt.

Rebecca örökre hálás lesz ezért. Ahogy ott ült a csodálatos vendégszoba ablakában és végignézett a hatalmas baldachinos ágyon, a különleges, gömb alakú lámpákon, a lelke mélyén rendkívüli boldogságot érzett amiatt, hogy Regan ilyen kivételes életet él.

Olyan embert választott párjának, aki szemmel láthatóan csodálta. Valahányszor Rafe a feleségére nézett, nyilvánvalóvá vált, hogy fülig szerelmes belé. Egy erős, jóképű, elragadó férfi, két irigylésre méltó gyerek, sikeres üzlet és varázslatos

otthon. Igen, nagyon örült, hogy Regan révbe ért és elégedett az életével.

Ami őt illette, az elégedettség távol állt tőle. Az egyetemi világ, amelyben mindig is mozgott, otthon helyett inkább börtönné vált számára, bár valójában fogalma sem volt róla, milyen is egy igazi otthon. El kellett onnan menekülnie. Hónapokon át próbálta megismerni önmagát, és időt szakított rá, hogy ezúttal ne a tudós kerüljön előtérbe.

Érzelmekre, szenvedélyre és izgalomra vágyott. Kockáztatni akart, hibázni és ostoba kalandokba keveredni.

Talán az álmai, azok a különös, visszatérő álmok befolyásolták a döntéseit. Bármi volt az oka, a lényeg, hogy a legjobb barátnője a történelméről és legendáiról híres Antietamban telepedett le, és ez már magában is elegendő vonzerőt jelentett ahhoz, hogy engedjen a csábításnak, és felkeresse.

Mindez nemcsak a kapcsolatuk ápolása szempontjából volt lényeges, hanem azért is, mert így még jobban elmélyedhetett a hobbijában, amely lassan a szenvedélyévé vált. Pontosán nem is emlékezett arra, hogy miként vált számára ilyen fontossá a természetfölötti tevékenységek tanulmányozása. Fokozatosan jutott el arra a szintre, ahol ma állt: egy cikk itt, egy kérdés ott...

Természetesen az álmok is rendkívüli hatással voltak rá. Néhány éve kezdődött, hogy különös kis képek bukkantak fel a múltból, mintha csak az emlékei lennének. Ahogy telt-múlt az idő, az álmok egyre hossz-szabbá és érthetőbbé váltak. Ekkor kezdte el lejegyezni őket. Végül is pszichiáterként pontosan tudta, milyen mély jelentése lehet az álmoknak, tudósként pedig tiszteletben tartotta a tudatalatti erejét. Ugyanúgy közelítette meg a dolgot, ahogy bármely más kutatási témával tette volna: nyugodtan, elfogulatlanul és pontosan. Az elfogulatlanságát azonban fokozatosan elnyomta a pusztá kíváncsiság.

Vajon véletlen egybeesés, a képzelete vagy a sors akarta úgy, hogy elhiggye, itt a helye. Mi vonzotta mágnesként ehhez a helyhez?

Hamarosan megtudja.

Addig is élvezte a pihenést, Regan társaságát és a vidék szépségét. Tudósként, valamint magánemberként egyaránt rendkívüli izgalommal töltötte el, hogy egy fontos történelmi helyszínen lehet. Feltett szándéka volt, hogy beleveti magát a hobbijába, kihasználja az adódó alkalmakat, és gondoskodik arról, hogy amikor elmegy innen, még magabiztosabb legyen.

Elégedett volt azzal, ahogy Shane Mac-Kade-del viselkedett. Nem is olyan régen még a feje búbjáig pirulva hebegett-habogott volna, vagy fülét-farkát behúzva

eloldalog, ha egy ilyen... ilyen vonzó férfi kerül az útjába. Nem jött volna szó a szájára és a torkában gombóc nőtt volna, ha az egyetemen és a munkáján kívül valami másról is szót kell ejtenie. Ezúttal azonban nemcsak hogy elbeszélgetett a férfival, de elérte, hogy magabiztosnak látszon. Ami azonban a lényeg, hogy kifejezetten élvezte a helyzetet. Még viccelődött is, így elhatározta, hogy legközelebb megpróbálkozik a flörtöléssel.

Elvégre nem árt vele senkinek.

Még akkor is ezen gondolkodott, amikor nem sokkal később ágyba bújt, és magára húzta a foltvarrással készült, jegygyűrűkkel díszített takarót. Nem volt kedve olvasni, de gyorsan elhessegette az amiatt érzett lelkifurdalást, hogy a napot nem serkentőleg ható, bölcs elméletek tanulmányozásával fejezi be. Inkább lehunyta a szemét, és élvezte a testét simogató hűvös ágynemű érintését, az arcához simuló, süppedős, puha pehelypárna melegét, és a szoba túloldalán álló öltözőasztalkán illatozó virágcsokor fűszeres aromáját.

Egyelőre még csak tanulta, hogyan élvezze az érintéseket, az illatokat és a hangokat. Hallgatta, ahogy a szél halkán sóhajtozik az ablaka előtt, az egymáshoz illeszkedő deszkák nyikorgását és nyögését, s a lepedő lágy suhogását. Az élet apró örömei, gondolta, miközben halovány mosoly jelent meg az ajkán. Az apró örömök, amelyeket soha nem volt ideje értékelni. Az újjászületett Rebecca Knight azonban elhatározta, hogy élvezni fogja az élet minden röpke pillanatát.

Mielőtt kényelmesen befészkelte magát a takarója alá, lekapcsolta a lámpát. Hagyta, hogy a gondolatai elkalandozzanak a sötétben, és elképzelte, miféle izgalmas dolgok várnak rá másnap. Mindenképpen ellátogat a fogadóba. Már alig várta, hogy lássa a kísértetjárta házat és megismerkedjen Cassie MacKade-del. Na és persze Devinnel, tette hozzá töprengve. Ő volt a fogadó vezetőjének a férje és a seriff is egyben. Nem árt vele jóban lenni.

Ha szerencséje lesz, akkor találnak neki egy üres szobát, ahol felállíthatja a postán érkező műszereket. Ha mégsem, akkor is bizonyára akad majd valaki, aki végigvezeti a fogadón, és elmesél néhány érdekes történetet, amelyekkel gyarapíthatja a gyűjteményét. Az erdőben – amelyben köztudottan szintén szellemek tanyáznak – mindenképpen tenni akart egy hosszú sétát, és remélte, hogy talál valakit, aki megmutatja, hol küzdött meg egymással a két káplár.

Regan elbeszéléseiből jól ismerte a környéket, így elhatározta, hogy reggel kioson, hogy az erdőn átvágva megnézze a MacKade-farmot. Rettentő kíváncsi volt rá, hogy ugyanolyan hatást gyakorol-e rá a látvány, mint amikor Shane furgonjából

meglátta az utat szegélyező szántóföldeket. Milyen ismerős volt minden! – gondolta álomittasan. A fák, a sziklák és a patak csobogása. Valami különös oknál fogva úgy érezte, járt már ott.

Bizonyára erre is van magyarázat. Évekkel korábban már volt a csatamezőn. Visszagondolt arra, amikor a környéken sétált és megnézte az emlékműveket. Bár arra a bizonyos útra nem emlékezett, attól függetlenül áthajthattak rajta, miközben a kocsiban gubbasztva a szülei keresztkérdéseire próbált felelni.

Nem, az erdő akkor nem szólította meg. Valószínűleg túlzottan lekötötte, hogy feljegyezze és kielemezze az olyan adatokat, mint például a falevelek színe és alakja, vagy a sziklákon átrohanó patak hangja.

Holnap majd bepótolja, amit elmulasztott. Rengeteg bepótolnivalója van.

Miközben hagyta, hogy magával ragadja az álom, a jövő tartogatta lehetőségekről ábrándozott..

Szörnyű, sőt iszonyatos érzés volt hallani a csatazajt. Az ember szíve összeszorult arra a gondolatra, hogy oly sok fiatal ember hal meg a harcok során. Ahogy a kis Johnnie is... Az ő magas, jóképű fia, aki soha többé nem mosolyog rá, és nem lopakodik be a konyhába, hogy elcsenjen még egy ráadás süteményt.

Ahogy a távolból visszaverődött a rettenetes robaj, Sarah erőt vett magán és leküzdötte félelmét, majd tovább kevergette a tűzön rotyogó ragut. Végül is Johnnie velük volt tizennyolc csodás éven keresztül, és az emlékeit senki nem veheti el tőle. A jóisten kegyes volt, és megajándékozta még két szépséges leánygyermekkel, s ez a gondolat erőt adott neki.

A férje miatt azonban nagyon aggódott. Tudta, hogy a szíve minden nap és minden éjjel egyre kínzóbban sajog halott fiuk után. A harc, amely lassan közelebb ért az otthonukhoz, eszükbe juttatta, hogy mivel fizetnek az emberek a háborúskodásért.

John rendkívül jó ember, gondolta, miközben a kezét a kötényébe törölte. Erős volt, és kedves, és a szerelme ugyanúgy lángolt iránta, mint húsz évvel azelőtt, amikor elfogadta tőle a gyűrűt és felvette a nevét. Soha, egyetlen percre sem vont a kétségbe a férfi iránta érzett szerelmét.

Még a hosszú évek elmúltával is a torkában dobogott a szíve, valahányszor a férje belépett a házba, és a vágy újra meg újra fellobbant benne, amikor éjszaka felé fordult. Jól tudta, hogy nem minden nő olyan szerencsés, mint ő.

Ennek ellenére aggódott a férfiért. Azóta, hogy megkapták a szörnyű hírt Johnnie

Bull Runnál történt haláláról, a nevetése nem volt olyan felszabadult, mint régen. A szeme köré mély szarkalábakat vájt a keserűség, és a tekintetébe szomorúság költözött. Johnnie bátran, álmokkal teli szívvel indult délre, és az édesapja rendkívül büszke volt rá.

A marylandi határállamban több déli szimpatizáns élt, így a politika rengeteg család életét zúzta porrá. A MacKade-ek között azonban nem voltak ellentétek, s Johnnie kételkedés nélkül osztotta az édesapja nézeteit. Ez az elfogultság lett a veszte.

Sarah attól tartott a leginkább, hogy John nemcsak a jenkiket, hanem saját magát is vádolja majd a fia halála miatt. Mivel soha nem lesz képes arra, hogy megbocsásson, a lelkében dúló harag sem fog lecsendesedni. Tudta, hogy ha ő és a lányok nem lettek volna, hátrahagyja a farmot, és beáll harcolni. Megrémült attól, hogy ha kell, a férje képes lenne fegyvert ragadni és ölni. Ez volt az egyetlen olyan dolog az életükben, amelyről soha nem beszéltek.

Begörbítette a hátát, és a kezét a derekára szorította, hogy enyhítse a tompa fájdalmat. Megnyugtatóan hatott rá, ahogy a lányai krumpli- és répapucolás közben hangosan csiviteltek. Tudta, hogy szakadatlan fecsegésükkel csak az idegességüket próbálják leplezni, mégis valahányszor becsapódott egy lövedék és dörgő visszhangot vert, mindannyian összerementek.

Aznap reggel a csatározások során elpusztult a gabonatermés fele. Sarah hálát adott az istennek, hogy később távolabb vonultak a katonák, s így nem kellett a lányaival a zöldséges verembe rejtőzniük. Na és persze annak is örült, hogy Johnnak nem esett baja. Nem élte volna túl, ha még egy családtagját elveszíti.

Amikor a férje belépett a konyhába, kávé töltött neki. Az arcán kimerültség és szomorúság látszott, úgyhogy inkább letette a csészét, és megölelte. Széna-, verejték- és állatszaga volt, s erős karja azonnal viszonzta a kedvességet.

– Úgy tűnik, elvonulnak – suttozta, miközben az ajkával végigsimított a nő arcán.
– Ne nyugtalankodj!

– Nem nyugtalankodom – vágta rá azonnal Sarah, majd amikor John kételkedően felvonta ezüstszálakkal tarkított fekete szemöldökét, elmosolyodott. – Na, jó, egy kicsit.

– Tudom, hogy ez nem igaz – csóválta meg a fejét a férfi, ahogy a nő szeme alatt éktelenkedő sötét karikákat nézte. – Átkozott legyen ez a háború, és vele együtt a jenkik is! Mi jogon öldökölnék itt a földemen? Nyomorultak!

Elfordult, és felvette a csészét az asztról. Sarah a lányai felé fordult, akik

egyetlen pillantásából megértették, hogy nem kívánatosak a konyhában.

– Elmennek – mormolta a férje fülébe. – A fegyverek hangja is egyre távolabbról hallatszik. Már nem tarthat sokáig.

John tudta, hogy az asszony nem csak erről a csatáról beszél, és a tekintete ismét elkomorult.

– Addig tart, amíg ők azt nem mondják, hogy vége, s amíg az embereknek lesznek fiaik, akik meghalhatnak a harcban. Megyek, körülnézek odakint – dohogta, majd anélkül, hogy egyetlen kortyot is ivott volna a kávéjából, visszatette a csészét az asztalra. – Nem akarom, hogy te és a lányok kilépjete a házból.

– John...

Sarah megfogta a férfi érdes, erős kezét. Mit mondhatna? Hogy senki nem felelős a törtétekért? Ez természetesen nem lenne igaz, csakhogy azok az emberek, akik háborút szítottak és halált hoztak a népre, névtelenek és arctalanok maradtak számára. Felemelte John kezét és az arcához szorította.

– Szeretlek.

– Sarah... szépséges Sarah – sóhajtotta a férfi, és egy pillanatra gyengédség költözött a tekintetébe. Puhán szájon csókolta a feleségét, majd magára hagyta.

Rebecca nyugtalanul hánykolódott álmában, s közben halkán mormolt magában.

John kilépett a házból, de tudta, hogy nem sok mindent tehet. A távolban meglátta a levágott, elfeketedett gabonaszálakat, és eszébe jutott, hogy a szántóföldje ezentúl véráztatta lesz. Nem akart arra gondolni, hogy vajon összegyűjtötték-e a holttesteket, vagy még mindig a birtokán hevernek.

A fene essen beléjük, amiért betörtek a farmjára! Biztosra vette, hogy ha majd tavasszal szántani kezd, eszébe jut a halál és az a rengeteg vér, amely a földbe szivárgott. A zsebébe nyúlt, és a kezébe szorította a fiáról készült, apró képet, melyet mindig magánál tartott. Nem sírt. A szeme száraz volt, a tekintete pedig könyörtelen, ahogy végignézett a környéken. Sarah nélkül elveszett lenne. Ha nem lenne a felesége és a lányai, dalolva menne a halálba. Nincs más választása, a fia nélkül kell továbbélnie.

Komor arccal, zsebre dugott kézzel állt, amikor meghallotta a nyöszörgést. Nem tudta mire vélni a különös hangot. Az állatokat már ellenőrizte és bezárta. Kint maradt volna egy borjú? Vagy valamelyik kutyája kiszökött az istállóból, ahová azért zárta, hogy megóvja az eltévedt puszkagolyóktól?

A zaj a füstölő felől jött, s ahogy elindult arrafelé, attól tartott, hogy az egyik

állata megsebesült, és esetleg le kell lőnie. Bár egész életében gazdálkodóként kereste a kenyerét, még mindig büntudattal és szomorúsággal töltötte el, ha el kellett pusztítania egy szenvedő állatot.

Csakhogy ezúttal nem állat, hanem egy férfi volt bajban. Ez az átkozott kék zubbonyos pont a MacKade-farmon akarja kilehelni a lelkét, gondolta John dühösen. Egy pillanatra előntötte a kegyetlen bosszúvágy. Pusztulj el! Halj csak meg ugyanúgy, ahogy a fiam is meghalt egy másik ember földjén. Az is lehet, hogy pont te gyilkoltad meg.

Együttérzés nélkül előrelépett és a csizmájával megfordította a testet. A mocskos, kék egyenruhát átáztatta a vér. Örült neki, és kárörvendve, hűvösen elmosolyodott. Aztán hirtelen megpillantotta az arcot. Nem egy férfi, hanem egy fiú arca volt. A tekintetét elhomályosította a fájdalom, és a bőre szürkés színben játszott.

– Apa! – nyögte erőtlenül, és esdekelve nézett Johnra. – Apa, hazajöttem.

– Nem vagyok az apád, fiú.

A fiatal katona lehunyta a szemét.

– Segíts! Kérlek, segíts, mert meghalok... Shane álmában görcsös mozdulattal a lepedőbe markolt, és nyugtalan teste meg-vonaglott.

3.

Rebecca életének egyik legizgalmasabb pillanatát élte át, ahogy ott állt a balzsamos reggelen, és a vakító kék ég előtt kirajzolódó régi kőépületet figyelte. Érezte a korán nyíló krizantémok fűszeres illatát, amely összekeveredett a késő nyári rózsákéval.

Egy ideig építészetet tanult, és a saját szemével csodálhatta meg a fenséges franciaországi székesegyházakat, a romantikus olasz villákat, és az ősi, lenyűgöző görög romokat. A környéken található kőből és fából épült, csillogó ablakokkal díszített, csinos kis kéményekkel ellátott háromemeletes ház azonban olyan hatással volt rá, mint amikor először megpillantotta a Notre Dame tornyait.

Kísértetjárta, figyelmeztette magát.

Azt kívánta, bárcsak érezhetné a jelenlétüket, és lénye egy része megérthetné a nyugtalan holtak suttogását. Hitt bennük. A tudomány iránt érzett elkötelezettsége megtanította arra, hogy a világon rengeteg megmagyarázhatatlan dolog létezik. Tudósnak vallotta magát, így valahányszor efféle jelenségekről érkezett jelentés, azonnal tudni akarta, mi, hogyan és mikor történt. Ki látta, érezte vagy hallotta? Persze a legnagyobb kérdés az volt, hogy ő is képes lenne-e látni, érezni és hallani, amit kell.

Ugyanígy gondolt a Barlow-házra, amelyet ma már MacKade Fogadónak neveznek. Ha nem a saját fülével hallotta volna a történeteket, és nem bízik meg teljes mértékben Regan őszinteségében, Rebecca csak egy csodaszép, szemet gyönyörködtető kerttel körülvett verandás házat látott volna maga előtt. Azon töprengett volna, hogy milyen lehet a berendezése, honnan nyílik a legszebb kilátás, kik laktak benne régen, miféle emberek voltak, és hová lettek.

Mindezt azonban már tudta. Rengeteg időt töltött azzal, hogy mindent kiderítsen az eredeti tulajdonosról és a leszármazottairól. Most végre itt volt, és Regannel az oldalán a bejárat felé sétált. A szíve úgy zakatolt, akár egy gőzmozdony.

– Regan, ez egyszerűen lenyűgöző!

– Látnod kellett volna az átalakítás előtt! – mondta Regan, miközben büszkén végighordozta a pillantását a házon és a szántóföldeken. – Gyakorlatilag romokban hevert, és nem sok hiányzott hozzá, hogy összedőljön. Betört ablakok, megrepedt pallók... na és belül... – csóválta meg a fejét. – Ha Rafe nem lenne a férjem, akkor is becsülném, amiért ilyen jó szeme van. Azonnal felméri, hogy mit lehet kihozni egy romhalmzból, aztán tűzön-vízen át megvalósítja az elképzelését.

– Nem egyedül csinálta.

– Ez igaz – mosolyodott el a nő, ahogy a kilincs felé nyúlt. – Én is iszonyúan jó munkát végeztem. Parancsolj, győződj meg róla magad!

Valóban különleges munka, gondolta Rebecca. A kivételesen szép, széles hajópadlók aranyosan csillogtak a napfényben. A selymes színűre festett falakat ízléses szegélylécék díszítették, és a fenséges, finom régiségek olyan tökéletes harmóniát alkottak, mintha a lakberendező nem is tervezte volna el előre, hogy hová teszi őket.

A szalonban jókora kandalló és kényelmesnek látszó, dupla párnás pamlag várta a pihenni vágyókat. A faragott fenyőből készült párkányon ezüstkeretbe foglalt ferrotípiák és két káprázatos váza állt, melyekben hosszú szárú szarkaláb és frézia illatozott.

– Az ember szinte hallja az abroncsszoknyák suhogását – mormolta Rebecca.

– Ez volt a célunk. A bútorzat és a színek mind-mind a polgárháborús időket idézik. Még a fürdőszobákat és a konyhát is ilyen stílusban rendeztük be, bár a kényelem kedvéért kiegészítettük néhány modern berendezéssel.

– Bizonyára úgy dolgoztatok, mint a megszállottak.

– Így van – felelte töprengve Regan. – Legtöbbször azonban észre sem vettem, hogy fáradt vagyok. Ilyen az, amikor az embert ledönti a lábáról a mindent elsőprő szerelem.

– Elsőprő? – fordult vissza barátnője felé Rebecca. – Félelmetesnek és kíméletlennek tűnik.

– Az is volt. Ha egy MacKade-del hoz össze a sors, nem sok nyugalomra számíthatsz a vihar előtt... és utána sem.

– Úgy tűnik azért nincs okod panaszra.

– Valóban nincs. Ki gondolta volna, hogy itt kötök ki?

– Nos, az igazat megvallva mindig egy kifinomult, földhöz ragadt férfi feleségeként képzeltelek el, aki gyakran jár fallabdázni, hogy formában maradjon. Örülök, hogy nem lett igazam.

– Én is – vágta rá őszintén Regan, majd megcsóválta a fejét. – Még hogy fallabda!

– Esetleg lovaspóló. Vagy egy megerőltető teniszmérkőzés is szóba jöhet – nevetett fel váratlanul Rebecca. – Ez azért van, mert mindig olyan... csinos és divatos voltál. És most is az vagy – intett a nő élére vasalt tengerészkek nadrágja és a kifényesített gombokkal díszített dupla soros blézer felé.

– Gondolom, ezt dicséretnek szántad – húzta el a száját Regan.

– Teljes mértékben. Mindig azt hittem, hogy ha úgy öltözöm, mint te, és olyan frizurát csináltatok, mint a tiéd, nem fogom olyan ügyefogyottnak érezni magam.

– Egyáltalán nem voltál ügyefogyott!

– Tökélyre fejlesztettem az ügyefogyottságot, és akár órákat is adhattam volna belőle. Idővel azonban megtanultam elrejtteni – vontam meg a vállát a nő, és végigsimítottam rosszul szabott zakóján.

– Mintha lenne itt valaki...

Rebecca a lépcső felé nézett, és meglátott egy apró termetű, vékony, szőke nőt, aki egy kisbabát tartott a vállára erősített kenguruban. Az első dolog, ami eszébe jutott róla, az volt, hogy a maga csendes, kiegyensúlyozott módján rendkívüli békét áraszt. Talán a keze miatt volt, amely könnyedén nyugodott a fényesre csiszolt korláton, míg a másik gyengéden simogatta a gyerek hátát.

– Reméltem, hogy itt találunk – lépett oda hozzá Regan, és a szunyókáló kisbabára nézett. – Cassie, már megint a babával a kezében húztad át az ágyneműket.

– Szeretem, ha időben megvannak, ráadásul Ally nyugósen ébredt ma reggel. Bemutatsz a barátnődnek?

– Persze. Rebecca Knight, foglalkozása szerint született lángész – mondta Regan olyan őszinte kedvességgel, hogy a nő rosszalló fintor helyett elmosolyodott. – Cassandra MacKade, a fogadó felülmúlhatatlan vezetője.

– Nagyon örülök, hogy megismertelek – nyújtotta előre a kezét Cassie.

– Már hetek óta ide készülök. Bizonyára megerőltető lehet egy ilyen hatalmas fogadót igazgatni.

– Ugyan, a legtöbbször semmiség. Körülnézel?

– Nagyon szeretnék.

– Befejezem odafent a munkát. Majd szóljatok, ha szükségetek van valamire! A konyhában találtok friss kávékat és piskótát.

– Abban biztos voltam – nevetett fel Regan, és megsimogatta Ally sötét haját. – Pihenj egy kicsit, Cassie, és csatlakozz hozzánk! Rebecca hallani akarja a hátborzongató történeteket.

– Hát...

Cassie tekintete az emelet felé tévedt, és látszott rajta, hogy a vetetlen ágyak miatt aggódik.

– Nagyon hálás lennék – szólt közbe Rebecca. – Regan mesélte, hogy neked is

vannak tapasztalataid a szellemekkel kapcsolatban... Arra gondolok, hogy láttál is egyet.

– Én...

Cassie nem szívesen beszélt a történekről. Nem azért, mert különös volt, hanem mert úgy érezte, bizalmasan kell kezelnie a bensőséges élményt.

– Szeretném lejegyezni és rögzíteni az eseményeket, amíg itt vagyok.

– Igen, Regan elmondta – sóhajtott fel Cassie megadóan. – Láttam azt a férfit, akibe Abigail Barlow szerelmes volt. Beszélt is hozzám.

Lenyűgöző! – gondolta Rebecca, ahogy elindultak a fogadóban, és Cassie a maga halk, nyugodt hangján mesélni kezdett a szenvedésről és a gyilkosságról, az elvesztett szerelemről és a tönkrement életekről. Miközben tágra nyílt szemmel, érdeklődve, kíváncsian hallgatta a kósza kísértetekről szóló történeteket, végigfutott a hátán a hideg. Ennek ellenére nem érezte, hogy bármiféleképpen összekapcsolódna velük a sorsa, és mély hatást gyakorolnának rá. Reménykedett benne, hogy ez rövidesen megváltozik.

Később, amikor egyedül sétált az erdő felé, beismerte, hogy valamiféle személyes élményre számított. Megvilágosodásra, vagy legalább egy aprócska megmagyarázhatatlan eseményre. Az évek során egyre inkább rabul ejtette a természetfölötti tevékenységek kutatása, s gyakran mérgelődött amiatt, hogy ő maga még sohasem élt át ilyesmit. Kivéve álmában. Tisztában volt azonban azzal, hogy a gyakran egyszerű és érthető, máskor szimbólumokkal teli álmokat a tudatalattijának köszönheti.

Bár a ház egyértelműen elnyerte a tetszését és visszarepítette egy elvesztett korba, kizárólag a szépségét látta. Bármi rejtőzött is az ódon falak között, egyelőre rejtve maradt előtte.

A remény azonban nem hagyta el. A felszerelése rövidesen megérkezik, és Cassie megígérte, hogy legalább néhány napra biztosít számára egy szobát. Ahogy közelgett a csata évfordulója, egyre több vendég foglalt szobát a fogadóban.

Addig azonban már nem sok ideje maradt.

Az erdőben borzongató hideg fogadta, de tudta, hogy ez csak a fák sűrű lombkoronájának köszönhető. Szóval itt csapott össze a két fiatalember, hogy aztán egymás vesztét okozzák. Mások érezték a jelenlétüket, hallották a szuronyok fémes csattanását, és a haldoklók fájdalmas kiáltását. Ő azonban mindebből semmit nem vett észre.

A madarak zavartalanul daloltak, a mókusok mogyoró után kutattak, hogy elraktározassák télire az odújukban, s a bogarak halkán duruzsoltak. Minden nyugodtnak tűnt, szél sem rezgettette a leveleket, melyek mélyzöld színükkel egyáltalán nem utaltak arra, hogy egy hónap múlva beköszönt az ősz.

Cassie részletes útmutatását követve megtalálta a sziklákat, amelyeknél a legendák szerint a két káplár összetalálkozott. Leült és elővette a füzetét, majd részletes beszámolót készített, amelyet később átmásolt a számítógépére, onnan pedig egy CD-re.

Egy rövid ideig olyan érzésem volt, mintha már jártam volna ezen a környéken, bár az is lehet, hogy csak bebeszélem magamnak. Olyan lélegzetelállító élményben, mint amit az idefelé vezető úton a MacKade-farm láttán tapasztaltam, nem volt azóta részem. Csodás újra találkozni Regannel, és örömmel tölt el, hogy boldog a családjában. Őt látva biztos vagyok abban, hogy némelyik ember valóban rátalál a lelki társára. Regan tökéletes párja lett Rafe MacKade személyében. Árad belőle valamiféle nyers erő és magabiztosság, a vonzerejéről nem is beszélve, amelyet a nők minden bizonnyal ellenállhatatlannak találnak. Ezt ellensúlyozza, vagy talán épp kiemeli, hogy szemmel láthatóan rajong a feleségéért és a gyermekeiért. A kapcsolatuk kiegyensúlyozott, és hála hozzáértésüknek, a felújított fogadó kiválóan működik. Természetesen az elhelyezkedése és történelmi háttere nagyban hozzájárul a sikerhez. Kétségtelen, hogy a vezető kiválasztása is telitalálat volt.

Cassie MacKade hozzáértő, kiegyensúlyozott és egy kissé tartózkodó. Van benne valami... ártatlanságot akartam írni, bár felnőtt nő és szült három gyermeket, ráadásul rendkívül felelősségteljes munkát végez. Regan mesélte, hogy régebben sokat szenvedett. A kedvesség találóbban jellemzi. A lényeg, hogy azonnal megkedveltem, és hamar közelkerültünk egymáshoz. Ilyesmit nem sok emberrel kapcsolatban érzek.

Már alig várom, hogy megismerjem a férjét, Devin MacKade-et, Antietam seriffjét. Érdekes lesz összehasonlítani a testvéreivel. Kíváncsi vagyok, hogy a fizikai hasonlóság mellett ő is olyan megfoghatatlanul lehangoló egyéniség-e. Shane MacKade lenyűgöző személyiség. Magabiztos és kissé gögös, bár a természete valószínűleg jobb, mint a bátyjéé, Rafe-é. Szerintem Shane olyan ember, akinek óriási sikere van a nőknél. Ezt nemcsak a megjelenésének, hanem a belőle áradó vonzerőnek és szembeszökő érzékiségnek köszönheti. Vajon ez a miatt van, hogy közel áll a természethez? És ha igen, hozzájárul még a munkája is?

Amint megpillantottam, azonnal vonzónak találtam, ami különös, hiszen még sohasem történt velem ilyesmi. A lényeg, hogy kellemes érzéssel tölt el a közelsége, de talán bölcsebb lenne kordában tartanom a hormonjaimat. Nem hinném, hogy egy olyan férfinak, mint Shane, bátorításra lenne szüksége.

Rebecca egy pillanatra abbahagyta az írást és a homlokát ráncolva megcsóválta a fejét. A jegyzetei rendkívül távol álltak attól, hogy bármelyik sorát tudományosnak lehessen nevezni. Végül is, gondolta szórakozottan, a személyes élményeit örökíti meg a saját naplójában.

Szóval, semmi különleges dolog nem történt a MacKade Fogadóban tett látogatásom során. Regan és Rafe megmutatta a nászutas-lakosztályt, amely egykor Abigail Barlow szobája volt, s amelyben magányosan töltötte élete utolsó éveit. Ott halt meg, s Cassie szerint elkeseredésében öngyilkosságba menekült. Átsétáltam a ház urának, Charles Barlow-nak a szobáján is. Abból nyílik az egykori gyerekszoba, amely ma elbűvölő háló és nappali. Felfedezőútra indultam a könyvtárban, ahol Regan és Cassie is erős természetfölötti tevékenységet tapasztalt. Nem vonom kétségbe a szavukat, egyszerűen csak irigylem a nyíltságukat.

Úgy tűnik, hogy az erőfeszítéseim ellenére is túlságosan kötődöm az anyagi világhoz. Itt, az erdőben, amely már több mint egy évszázada kísértetjárta, csak a hűvös levegőt érzem, és kizárólag sziklák közül előbújó fákat látok. Talán a modern kor vívmányai a segítségemre lesznek. Majd meglátjuk, ha megérkezik végre a felszerelésem. Addig is eleget teszek az egyre növekvő váagnak, hogy lássam a MacKade-farmot, bár nem vagyok biztos abban, hogy a tulaj szívesen fogad. Az a benyomásom, hogy Shane legalább annyira elzárkózik a természetfölötti dolgoktól, mint amennyire én vágyom arra, hogy átélhessem azokat. Egyébként mindegy, hogy örül-e nekem vagy sem, Cassie utasításait követve átvágok az erdőn. Ha más nem is történik, mindenképpen érdekes lesz közvetlen közletről látni, hogyan működik egy gazdaság.

Szerény véleményem szerint az sem árthat, ha még egyszer alaposan szemügyre veszem magát a gazdát, ugyanis hihetetlenül jóképű.

Rebecca mosolyogva becsukta a jegyzetfüzetét, majd visszatette a táskájába. Arra gondolt, hogy Shane bizonyára örülne, ha tudná, hogy hihetetlenül jóképűnek nevezte. Bár valószínűleg ehhez is hozzá van szokva. A házat először egy trágyától erősen bűzlő szántófield mellett állva pillantotta meg. Nem zavarta a szag, sőt eszébe juttatott valamit, de azért vigyázott rá, hogy hová lép.

Nyugodt, szép nap volt a kék égen bodros, ártalmatlan felhők úsztak, s a patak

mellett kecsesen terjeszkedő fűzfa kínált árnyékot az arra járóknak. Legalábbis Rebecca arra következtetett a jobbról hallatszó vízcsobogásból, hogy patak lehet a közelben. A csinos sorokba ültetett kukorica elszántan nyújtózkodott a nap felé, s az aranyló gabonaszemeken megcsillant a fény. A hatalmas csűr különös ablakai úgy tekintettek a világba, akár egy fürkésző szempár, s a halványkékre meszelt torony, amely valószínűleg siló volt, peckesen állt mellette.

Később még több silót, pajtákat, bekerített karámokat és akolokat látott. Rebecca – arcán a városi emberekre jellemző ostoba vigyorral – figyelte a szürke kövekkel pöttyözött zöldellő legelőn bóklászó teheneket. A távolból olyan volt a környék, akár egy képeslap. Úgy tűnt, mintha örökké ilyen béke és nyugalom honolt volna a tájon. A ház volt a gazdaság szíve és lelke.

Észre sem vette, de a pulzusa egyre magasabbra szökött. Váratlanul megtorpant, és miközben szemügyre vette a házat, megpróbált egyenletesen lélegezni. A kő, amelyből épült, valószínűleg ugyanonnan származott, mint az, amelyet a fogadóhoz használtak, viszont itt robosztusabbnak, egyszerűbbnek és kevésbé előkelőnek tűnt. A két emelet egyszerű ablakai téglalap alakúak voltak, és a széles hátsó tornác fája az idők során szürkévé fakult. Rebecca elgondolkodott rajta, hogy volt-e valaha tornác elől is, és arra a következtetésre jutott, hogy minden biztonnal volt. Valószínűleg egy, de legalább két hintaszék állt rajta, és egy árnyékolót feszítettek ki a gerendáira, hogy megvédje az ott lakókat a perzselő napfénytől és az esőtől, s lehetővé tegye, hogy a tornácról gyönyörködjenek a gyülekező viharfelhőkben.

A szünni nem akaró zümmögésen túl hallotta ugyan a kutyák ugatását, de nem szentelt nekik különösebb figyelmet. A kéményeket fürkészte, majd a szürke ablaktáblákat, amelyeket nem a szépségük, hanem gyakorlati hasznuk miatt szereltek fel. Elképzelte, amint behúzza az ablaktáblákat, hogy kizárja az éjszaka hidegét, és elrendezi a konyhai kandalló izzó zsarátnokait, hogy reggelre is legyen némi parázs.

Egy pillanatra olyan tisztán látta maga előtt az épületet, mintha csak egy fényképet nézne. A varázslat elmúlt, és Rebecca hirtelen ráésmélt, hogy visszatartja a lélegzetét, így hangos sóhaj kíséretében kifújta a levegőt. Egy kép... Hát persze! Regan olyan részletesen festette le neki a farmot, hogy különleges emlékezőtehetsége révén képes volt elraktározni az agyában minden apró mozzanatot. Ezért volt olyan ismerős... olyan hátborzongatóan ismerős.

Miközben továbbsétált, kinevette magát együgyűségéért. Amikor két hatalmas, sárgás színű kutya bukkant fel a távolban, rövid ideig habozott. Regan mesélte, hogy

a golden retrieverének Shane kutyái a szülei. Rebecca békében élt az állatokkal. Valójában kifejezetten kedvelte őket a maga távolságtartó módján. Úgy tűnt, a felé tartó két veszedelemnek esze ágában sincs tartózkodóan visszavonulni. Lógó nyelvvel, vadul kergetőztek körülötte, s a levegőben úszó szőr közepette a farkukat csóválva ugattak.

– Okos kis kutyák...

Rebecca reménykedett benne, hogy valóban azok, így próbaképpen feléjük nyújtotta a kezét. Amikor a nedves orrok a bőréhez értek, majd az érdes nyelvek végigsimítottak az ujjain, amelyek végül a helyükön maradtak, kissé megnyugodott.

– Jó kutyusok – mondta ezúttal határozottabban, és összeszedte a bátorságát, hogy megsimogassa a sárgás fejeket. – Szép, megtermett kutyusok vagytok. A nevetek Fred és Ethel, ugye?

A két kutya torokhangú ugatással helyeselt, majd sarkon fordult és rohanni kezdett a ház felé. Rebecca ezt meghívásnak tekintette és elindult utánuk.

Amikor odaért a disznóól mellé, töprengve szemügyre vette az állatokat. Nem tűntek olyan szutykosnak, mint azt gondolta, bár a méretüket tekintve nagyobbak voltak. Mosolyogva figyelte, ahogy morogva-röfögve odagyültek a kerítéshez, ahol állt. Lehajolt, hogy bedugja a kezét a lécek között és kiderítse, milyen is a disznóbőr tapintása, amikor felcsattant mögötte egy éles hang.

– Harapnak!

Olyan gyorsan húzta vissza a kezét, mintha tűz égette volna meg. Shane két-méternyire állt tőle, és a kezében egy jókora csavarkulcsot tartott. Rebecca agyára lila köd ereszkedett, bár annak ellenére, hogy a férfi veszélyesnek tűnt, nem a félelem miatt. Később rájött, hogy a hihetetlenül erős érzelmi kisugárzás hatott rá ilyen elementáris erővel.

Shane verejtéktől csillogó, meztelen, izmos karján olajfoltok éktelenkedtek. Vékony, ujjatlan felsőt viselt, amely egykor valószínűleg hófehér volt, de mára már összement a sok mosástól és tompa szürkévé fakult. Bő szabású farmerja fehérre kopott a térdénél. Hogy felfogja az izzadtságot, a homlokára kék kendőt kötött, mely alól kusza összevisszaságban kunkorodtak ki csodás fekete fürtjei. Rebecca sejtette, hogy a férfi teljes mértékben tisztában van azzal, hogy szédítő, könnyed mosolya milyen hatást vált ki a nőkből.

– Harapnak – ismételte meg ostobán, miközben igyekezett elosztatni a tornádóként rátörő vágyat.

– Így van, szépségem – bólintott Shane, és a hátsó zsebébe dugta a csavarkulcsot. Milyen édes, ahogy tanácstalanul toporog alaktalan kabátjában, és aranyszínű szemével hunyorog a vakító napfényben, gondolta elégedetten. – Mohó állatok. Ha nincs a kezeden étel, megelégszenek az ujjaidal is – magyarázta, és mintegy magától értetődően megfogta a nő kezét, s egyenként szemügyre vette az ujjait. – Szép ujjak. Hosszúak és karcsúak.

– A te kezed viszont koszos – nyögte ki Rebecca, de magában csodálkozott, hogy nem csak károkozás jön ki a torkán.

– Hát persze, hiszen dolgoztam.

– Azt látom – mosolyodott el barátságosan a nő, és elhúzta a kezét. – Nem akartalak megzavarni.

– Semmi baj – borzolta fel a férfi vidáman az időközben visszatért kutyák szórét. – Meg kellett javítanom a gereblyét.

Rebecca kérdően felvonta a szemöldökét.

– A gereblyejavítás közben lettél ilyen piszkos?

Shane kajánul elmosolyodott.

– Nem a bot végére szerelt villás gereblyéről beszéltem, te kis városi virágszál. Voltál a fogadóban?

– Igen. Megismerkedtem Cassie-vel. Ha itt végeztem, visszavisz Reganhez. Kicsit körülnéztem a házban, és úgy gondoltam, hogyha már a szomszédban vagyok... Még sohasem láttam disznókat közelről – nézett vissza Rebecca az ólak felé. – Csak kíváncsi voltam, hogy milyenek.

– Általában éhesek – mosolyodott el ismét a férfi. – Durva szőr van rajtuk, és tapintásra olyan a bőrük, mint a dörzspapír. Nem kifejezetten simogatni való házi kedvencek.

– Értem – bólintott a nő. A történetek ellenére szeretne volna megérinteni az állatokat, de mivel ragaszkodott az ujjaihoz, inkább nem tette. Ehelyett hosszan, alaposan szemügyre vette a farmot, és a tekintete megakadt a bevetetlen szántóföldön. – Szép hely. Oda miért nem ültetted semmit?

– Néhanapján a földnek is szüksége van pihenésre. Remélem, nem azt várod, hogy előadást tartsak a vetésről.

– Talán majd máskor.

Shane a kerítésre tette a kezét. A megszokott flörtölési módszerek egyike, gondolta Rebecca, csak hogy én klasszisokkal fölötte állok az ilyen szánalmas

próbálkozásnak.

– Nos, mit tehetek érted?

– Szeretnék körülnézni. Már ha nem vagyok útban – tette még hozzá bocsánatkérően. Az ösztönei azt súgták, hogy süsse le a szemét és hátráljon néhány lépést, ennek ellenére bátran felszegte az állát és állta a férfi tekintetét.

– A csinos hölgyek sosincsnek útban – felelte Shane, és levette a kendőt, majd miután megtörölgette piszkos ujjait, zsebre dugta. – Gyere!

Mielőtt még Rebecca tiltakozhatott volna, kézen fogta. A tenyerét kemény bőr-keményedések tarkították, a szorítása pedig erős volt. Ahogy megkerülték a fészert, előűnt egy hatalmas, félelmetes, hegyes fogakkal felszerelt gép.

– Ez a gereblye – mondta a férfi.

– Mit csináltál vele?

– Megjavítottam.

A csűr felé indultak, mivel a legtöbb városi ember, aki a farmra tévedt, arra volt kíváncsi. Amikor azonban elhaladtak a csirkeól mellett, Rebecca megtorpant.

– Csirkéid is vannak. A tojás miatt tartod őket?

– Hát persze, és a húrukért is.

A nő arca hirtelen zöldes árnyalatot öltött.

– Megeszed a saját csirkéidet?

– Szépségem, legalább tudom, hogy mi kerül a bendőmbe. Miért vennék fura, műanyagba csomagolt húst?

Rebecca válaszképpen csak mormolt valamit, majd a disznóól felé pillantott. Shane könnyedén olvasott a gondolataiban.

– Itt maradsz vacsorára?

– Kösz, inkább nem.

A férfi képtelen volt visszafogni magát.

– Vettél már részt disznóölésen? Remek buli. Igazi társasági esemény. Évente egyszer mi is tartunk ilyen, és a befolyt pénzt a helyi tűzoltóságnak ajánljuk fel. A disznóhús mellett szokott lenni palacsintaevő verseny is.

Rebecca háborgó gyomrára szorította a kezét.

– Csak kitaláltad!

– Nem, nem. Ha még kóstoltál fenséges kolbászt...

– Lehet, hogy ezek után vegetáriánus leszek – vágott közbe a nő. – Igazán kedves

tőled, hogy így bánsz velem, tehenészfiú.

– Nem tudtam ellenállni a kísértésnek – mondta Shane, és mivel nagyra értékelte, hogy Rebecca ilyen gyorsan összeszedte magát, bátorítóan megszorította a kezét. -A tekintetedben azt láttam, hogy gondosan felmérsz minden apró zegzugot, hogy aztán elraktározd az adatokat az agyadban a Jellegzetes amerikai gazdaság címszó alatt. Később bizonyára felhasználod ezeket egy tanulmány megírásához.

– Talán így lesz – felelte Rebecca, és a kezét a szeme elé tartotta, hogy a napfényben alaposan szemügyre vehesse Shane arcát. Valóban rendkívül jóképű, gondolta elmélázva. – A részletek mindig lenyűgöznek. És kedvelem a tanulmányokat is. Ha az embernek elegendő adat áll rendelkezésére, már nem sok híja van annak, hogy elkészüljön a mű. Egy jó tanulmányból rengeteg dolgot tudhatunk meg.

– Én eddig azt hittem, hogy aki a részletek, a tanulmányok és a tudomány rabja, az nem hajkurász kísérteteket.

– Ha a tudósokat nem érdekelné a megmagyarázhatatlan, még mindig kőbaltával dolgoznál a farmon, és áldozatokat mutatnál be a napistennek.

Rebecca ezzel belépett a félhomályos csűrbe, melynek betonpadlója kissé lejtett. A széna és a por csiklandozta az orrát, s a levegőben az állatok jellegzetes szaga érződött. Elindult az istálló felé, de hirtelen hátrahőkölt és felsikoltott, amikor megjelent az ajtóban egy óriás termetű szarvasmarha, és köszönésképpen hatalmasat bőgött.

– Elkapott valami nyavalyát – magyarázta Shane, miközben a nevetését köhögésnek álcázta. – Így aztán elkülönítettem a csordától.

Rebecca szíve egy ideig a torkában dobogott, majd szép lassan visszavándorolt a helyére.

– Aha... Szép darab állat.

– Valójában ő a kisebbek közé tartozik. Megsimogathatod, ha akarod. Itt, a feje tetején – mutatta Shane, és megfogta a nő kezét, hogy az állat homlokához vigye. Rebecca nehezen tudta eldönteni, hogy melyikük érintése durvább.

– Meggyógyul?

– Igen, már jobban van.

– Te magad kezeled az állatokat? Nincs a környéken orvos?

– Őt csak akkor hívom, ha nagy baj van – válaszolta a férfi, és élvezettel figyelte, ahogy a nő ujjai először görcsösen, majd lazán simulnak a tenyerébe, és kíváncsian

simogatják a közönyös tehenet. – Az ember nem rohan az orvoshoz valahányszor tüsszent.

– Ez igaz – mondta Rebecca mosolyogva –, de nem hinném, hogy a helyi gyógyszerárban árulnak teheneknek való antibiotikumot.

– A takarmányban benne van minden, amire szükségük lehet – felelte Shane, de a tehen állapotánál sokkal jobban izgatta a nő tartózkodó, hűvös tekintete. Kihívást jelentett számára, amelynek képtelen volt ellenállni. A pillantása önkéntelenül is a telt ajakra siklott. – Regan mesélte, hogy jó néhány egyetemet elvégeztél. Mire jó ennyi diploma?

– Gyűjtő vagyok – válaszolta Rebecca, de komoly erőfeszítésébe került, hogy a hangja nyugodt maradjon. – A diplomák olyanok számomra, mint az építőkövek. Amit éppen megkapok, annak segítségével jutok el a következőig.

– De miért?

– Mert a tudás hatalom – vágta rá a nő. Tisztában volt vele, hogy Shane a vonzerejével akarja törbe csalni, így kissé távolabb lépett tőle. – Tudod, valójában a farm miatt jöttem, úgyhogy ha van még egy kis idő, hálás lennék, ha még többet mutatnál belőle. Nagyon szeretném megnézni a házat és a konyhát, ahol meghalt az a fiatal katona.

– Már régen feltöröltük a vérét.

– Ezt örömmel hallom. Van valami gond? – kérdezte a nő oldalra biccentett fejjel.

Naná, hogy van! Egy egész rakásra való. Shane-t elsősorban az aggasztotta, hogy Rebecca lerázta, mint valami taknyos kölyköt.

– Regan megkért, hogy segítsek, úgyhogy állok rendelkezésedre. De csakis az ő kedvéért. Nem különösebben lelkesít a gondolat, hogy kísértetek után kajtatsz a házamban.

– Gondolom, nem attól félsz, hogy találok valami fura dolgot.

– Én nem félek semmitől – csattant fel a férfi, és Rebecca azonnal tudta, hogy érzékeny pontjára tapintott. – Csak azt mondtam, hogy nem örülök neki.

– Mi lenne, ha bemennénk, és megkínálnál egy hideg itallal, aztán megpróbálnánk megegyezni valahogyan?

Az észérvekkkel nehéz volt vitába szállni. Shane ezúttal nem a flört, hanem a megszokás kedvéért fogta meg Rebecca kezét. Mire elérték a hátsó ajtót, úgy döntött, ad maguknak még egy esélyt. Ahhoz képest, hogy tudós, csodás illata van, gondolta magában elégedetten. Még soha nem csókolózott okostojással. Hacsak

Bess Trulane, a fogorvos nem számít annak. Volt egy olyan érzése, hogy Rebecca gúnyos mosolyra görbülő ajkának csábító íze van.

– Akad egy kis jeges tea.

– Remek – vetette oda a nő, ahogy fürkésző tekintete végigjárt az előszobán.

Valami van itt, gondolta töprengve. Valami, amihez nem férhet hozzá, mert a Shane körül feszülő hihetetlenül erős aura elzárja előle az utat. Elhomályosítja a gondolataimat, mérgelődött magában. És az agyamat is.

A tisztára sikált járólapok, a makulátlanul tiszta konyhapultok és a régi, de fényesen csillogó edények egyelőre megfejthetetlen titkokat rejtettek. A hatalmas konyha kifejezetten otthonosnak tűnt az üvegajtajú szekrényekkel, amelyekben jól látszottak a tányérok és a poharak. Rebecca ilyennek képzelte az igazi családi konyhát. Nem kellett tolakodni, hogy a kényelmes nádszéken ülve mindenki elférjen a nagy faasztalnál. A napi újság még mindig ugyanott volt, ahol Shane reggel hagyta, valószínűleg miután megitta a kávéját.

Az ablakpárkányon cserepes növények sorakoztak. Rebecca az illatuk és a kinézetük alapján felismerte őket: rozmaring, bazsalikom és kakukkfű. Ez a fickó fűszernövényeket nevel a konyhájában! Más körülmények között bizonyára kinevette volna, csakhogy mindenképpen át kellett törnie azon a falon, amelyet Shane emelt maga köré.

A férfi felé nyújtott egy aranyló teával teli csészét, miközben a nő galambéhoz hasonló éber, fürkésző tekintetét figyelte. Rebecca alaktalan kabát alá bújtatott teste merev volt, akár a lécs. Shane kissé ingerült és ideges lett, amiért úgy tanulmányozta a holmiját, mintha valamiféle múzeumban lenne.

– Még sohasem láttál konyhát?

Rebecca kimérten elmosolyodott. Muszáj egyedül lennie egy kicsit. Ha legalább néhány percig magára maradhatna, talán sikerülne lerombolnia a falat.

– Tudom, hogy rettentően szűkagyú vagyok, de nem számítottam rá, hogy ilyen rendes és tiszta lesz a házad. Tudod, azt hittem, olyan vagy, mint a legtöbb vidám agglegény, aki egyedül él, és másból sem áll ki a napja, minthogy a barátnőit és a pókerező haverjait szórakoztatja.

– Általában nem egyszerre szórakoztatom őket – vonta meg a vállát Shane, és átnyújtotta Rebeccának a poharat. – Az édesanyám arra tanított bennünket, hogy a konyha mindig legyen tiszta, hiszen itt főzünk és eszünk. Ugyanez a helyzet a fejtáblában is ott szintén makulátlan rendnek kell lennie.

– A fejtőházban... – ismételte meg a nő. Kifejezetten tetszett neki a bájos elnevezés.
– Legközelebb azt is szeretném megnézni.

– Gyere át hajnali hat óra körül, és láthatod, hogyan folyik ott a munka. Nem akarod levenni a kabátodat? Nagyon meleg van.

És látni akarom, mi van alatta, tette még hozzá gondolatban.

– Jó így – felelte Rebecca, és odalépett a hátsó ablakhoz. – Csodás innen a kilátás. Bármelyik ablakon néz is ki az ember, mindenhol pazar látvány tárul elé. Egy idő után megszokottá válik ez a szépség?

– Nem. Viszont kizárólag annak mutatom meg, akinek akarom – mondta Shane, és finoman végighúzta az ujját a nő nyakán. Rebecca egy pillanatra szinte sóbálvánnyá merevedett. – Gyönyörű a hajad. Legalábbis ami maradt belőle. Persze így, hogy rövidre vágattad, jobban látszik a nyakad íve. Ami szintén gyönyörű. Hosszú, hófehér és sima.

Rebecca magában végighadarta a periódusos rendszer elemeit, így amikor megfordult, már nyugodt volt. Védekezésképpen felvonta a szemöldökét, és az ajkán szórakozott mosoly jelent meg.

– Csak nem ki akarsz velem kezdeni, tehenészfiú?

Átkozott legyen, ha nem kóstolhat bele a tiltott gyümölcsbe! – gondolta Shane most már kissé dühösen. Kifejezetten arra a gyümölcsre vágyott, amely olyan hűvössé és gőgössé tette a nő hangját.

– Kíváncsi vagyok – válaszolta nyugodtan, és a poharát a konyhapultra tette, majd elvette Rebeccáét is, és könnyed, gyakorlott mozdulattal nekitámaszkodott a pultnak.

– Te nem?

– A tudósok veleszületett kíváncsisággal vannak megáldva.

Shane érezte a tiszta szappan- és citromillatot.

– Mit szólnál egy kis kísérletezéshez?

Rebecca eltökélt szándéka volt, hogy nem fog hebegni-habogni, és nem hagyja, hogy a férfi észrevegye, kiszaladt a talaj a lába alól.

– Mire gondolsz?

– Valami ilyesmire...

4.

Shane keze – meglepően karcsú – derekára siklott, majd kissé feljebb kúszott, és a hátán állapotodott meg. A rátörő vágy nem érte váratlanul. Már sokszor érzett ilyesmit. Arra azonban nem számított, hogy ilyen elsöprő erővel tör rá, ha átöleli Rebeccát. Élvezte a helyzetet, és átadta magát a rá váró kihívásnak. Úgy tűnt azonban, hogy ő az egyetlen, aki jól szórakozik. Amikor a nő meg sem mozdult, még közelebb merészkedett hozzá, és hagyta, hogy izmos teste a lány idomokhoz simuljon.

Hirtelen ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy szenvedélyesen megcsókolja és megízlelje a száját. Nem csak azért, mert nő volt, s mint ilyen, természetesen lenyűgözte, hanem mert az ajkát határozottan, elutasítóan összeszorította.

Shane kedvelte a kihívásokat.

Amikor azonban lassan lehajtotta a fejét, Rebecca kissé felemelte az állát, s ezzel megszakította a férfi magabiztos mozdulatát.

– Kísérletezni akarsz? Na és milyen elméletet állítottál fel?

– Tessék?

– Kíváncsi vagyok az elméletedre – ismételte meg a nő. Örült, hogy sikerült félbeszakítania Shane próbálkozását, hiszen így volt ideje összeszedni magát. Muszáj felkészülnie a harcra. – A kísérlet eredményére vonatkozó véleményedre.

– Vélemény? – ismételte meg a férfi szinte félálomban. A tekintetét egy pillanatra sem vette le Rebecca ajkáról, melyet rendkívül izgatónak talált, és meg volt róla győződve, hogy különleges figyelmet érdemel. – Mit szólnál a kölcsönös örömszerzéshez? Elég jól hangzik, doki?

– Hát persze – válaszolta Rebecca, s közben vigyázott, nehogy elakadjon a hangja. Rendkívül kínos lenne, ráadásul lerombolná a kimért nő képét, amelyet eddig felépített. – Miért is ne? Meg akarsz csókolni, tehenészfiú? Láss hozzá!

– Pontosan ezt fogom tenni – felelte Shane, de a szája más irányt vett, és a fogával gyengéden a nő állába harapott. Ez a leghegyesebb csinos kis áll, amelyet valaha láttam, gondolta elégedetten.

A szájuk egy röpke pillanatra összeért. Shane a saját maga és az éppen soros hölgy kedvéért szerette késleltetni a beteljesülést. Élvezettel, finoman harapdálni kezdte Rebecca nedves, telt alsóajkát, felfedezte az alakját és a lágyságát. Talán ez volt az oka annak, hogy elfelejtett gondolkodni, és teljesen elmerült a csók nyújtotta élmény örvényében. Mindenképpen szerette volna megtudni, mit talál, ha gyengéd

erőszakkal behatol a szigorú ajkak közé.

A mély, sötét íz különösképpen ismerősnek tűnt. Shane azon töprengett, hogy bár életében először csókolta meg a nőt, miért érzi mégis teljes bizonyossággal, hogy volt már része ebben az élvezetben. Ez a gondolat még inkább felkorbácsolta kétségbeesett vágyát.

Rebecca hozzá képest rendkívül törékenynek tűnt. Görcsös izmai, nyúlánk teste és apró, feszes melle csábítóan simult a férfihoz. A csókja az eső utáni harmatos mezőt és a csendes, árnyas tisztást juttatta Shane eszébe, s ettől felforrt a vére. Olyannyira, hogy csak néhány szédült perc után vette észre, hogy a nő meg sem mozdult. Egyetlen hang sem jött ki a torkán, hozzá sem ért, és a szája mereven állta az ostromot.

Makacs elutasítása felért egy jókora pofonnal. Shane hátralépett, és egy pillanatra megtántorodott, de aztán sikerült összeszednie magát. A szemöldökét gondterhelten összevonta, s fürkészve nézte a nő kifejezéstelen arcát, a tekintetét, melyben halvány érdeklődés csillant, és a gúnyos mosolyra húzódó, telt ajkat.

– Igazán kellemes volt – jegyezte meg olyan kimérten, hogy a férfi legszívesebben mogorván ráförmedt volna. – Ez minden, ami tőled telik?

Shane szó nélkül meredt rá csodálatos, háborgó tengerre emlékeztető szemével. Elviselte a visszautasítást, hiszen úgy gondolta, hogy egy nőnek joga van ehhez. Azt viszont rendkívül rosszul tűrte, ha kinevették. Biztosra vette, hogy Rebecca gúnyosan kacag rajta hűvös páncélja alatt.

Hogy megóvja magát a további megaláztatásoktól, féken tartotta kavargó indulatait. E nélkül egyszerűen a karjába kapta volna a nőt, és hagyja, hogy kiszabaduljon az elfojtott forró szenvedély, amelyet Rebecca a legkisebb erőfeszítés nélkül gyújtott benne.

– Mondjuk úgy, hogy sikertelen volt a kísérlet. Visszamegyek dolgozni. Ha végeztél, innen felhívhatod Casst – intett a fejével gőgösen a falra szerelt telefon felé.

– Kösz. Este találkozunk a vacsorán.

Shane megtorpant az ajtóban, és visszanezett a nőre. Még mindig ugyanott állt, a konyhapultnak dőlve. Csinos frizurája egy parányit sem kócolódott össze.

– Igazi jégkirálynő vagy, Rebecca.

– Ezt már más is mondta. Köszönöm az italt, tehenészfiú. És a feledhetetlen élményt.

Amint az ajtó becsapódott Shane mögött, a nő önuralma összeomlott, akár a kártyavár. Le akart ülni, de attól félt, hogy a székhez vezető egy métert sem lesz képes megtenni, mert összecsuplik a térde.

Nem ismert senkit, aki így csókolt volna.

A fejében még mindig vadul kergették egymást a gondolatok. Most, hogy egyedül maradt, a kezét zakatoló szívére szorította, és egymás után többször, mély lélegzetet vett. A konyha visszaverte a hangot, és Rebeccának az jutott az eszébe, hogy úgy zihál, mint a bűvár, aki túl hosszú ideig volt a víz alatt, s most végre a felszínre jutott. Rendkívül találó, húzta el a száját gúnyosan. Valóban úgy érezte magát, mint akit valamiféle ismeretlen erő lehúzott a mély, sötét, levegőtlen úrbe, s aztán egy pillanat alatt sikerült kiszabadulnia.

A fickó nyilvánvalóan veszélyt jelent a nőtársadalomra. Senki nem lehet tőle biztonságban.

Miközben remegő kézzel duzzadt ajkához emelte a poharát, figyelte, ahogy a jégkockák csilingelő hangot hallatva egymáshoz koccannak. De legalább tartotta magát! Kétségbeesett buzgalommal idézte V. Henrik Szent Kriszpin-napi beszédét, s így sikerült távolságtartónak és fagyosnak maradnia. Arról fogalma sem volt, hogy honnan az ördögből bukkant fel ez a szöveg az emlékeiben, mindenesetre megmentette attól, hogy nyöszörögni kezdjen, akár egy kiéhezett kölyökkutya. Az igaz, hogy a mi, akik kevesen vagyunk, mi, a boldog nép részhez érve kezdte elveszíteni a fonalat, de szerencsére Shane akkorra abbahagyta a kínzást. Ha tovább folytatja még tíz másodpercig, képtelen lett volna befejezni a beszédet, s csak összefüggéstelen makogás jött volna ki a száján.

– Jóságos ég! – nyögte kimerülten, majd az utolsó cseppig felhajtotta az italát. A jeges tea lehűtötte a torkát, de a vére továbbra is forrt. Ez a fajta szenvedély teljes mértékben új élményt jelentett számára. Lemerte volna fogadni, hogy Shane MacKade örömeiben kurjongatva cigánykereket hányna, ha tudná, milyen mély hatással volt rá. Rá. Dr. Rebecca Knightra, a született lángészre és örökös aggszűzre.

Csak gratulálni tudott magának, amiért képes volt uralkodni az érzésein. Jobban mondva, amiért képes volt fenntartani a látszatot, hogy uralkodik az érzésein, miközben a fellegekben jár. Ha Shane csak sejtette volna, mennyire megszédült, és milyen járatlan a férfi-nő kapcsolatok terén, bizonyára kihasználja a helyzetet.

Rebecca biztosra vette, hogy dolgavégezetlenül, összetört szívvel távozna Antietamból. Valószínűleg nála jóval tapasztaltabb nők is behódoltak már Shane MacKade varázsának. Az ilyen erős kisugárzás csak lángoló robbanáshoz vezethet.

Az lesz a legjobb, ha távol tartja magát a férfitől, és felbosszantja, amikor szükség van rá. Nem szabad rájönnie, hogy vonzódik hozzá.

Ez a legjobb megoldás, gondolta sóhajtva Rebecca. Pontosan tudta, hogy az efféle megoldás csak magányt és unalmat hozhat. Azért jött Antietamba, hogy bizonyítson és a kutatásai révén öregbítse a hírnevét.

Shane nem szerepelt a tervben.

Bár a háza igen. Letette a pultra a poharát, és újra felsóhajtott, hogy megnyugtassa lázongó idegeit. Érezte, hogy valami vár rá a házban, de most, hogy egész teste szikrázik, akár egy lecsupaszított vezeték, nem történhet semmi. Vissza kell jönnie később. Nem szabad elszalasztania a kínálkozó alkalmat, ki kell használnia minden lehetőséget. Ezt csak úgy érheti el, ha elbűvöli, ugyanakkor távol tartja magától Shanet.

Regan vacsorameghívása pont kapóra jött a tervéhez.

Rebeccának úgy tűnt, hogy a ház zsúfolásig telt gyerekekkel, csecsemőkkel, totyogó csöppségekkel és kamaszokkal, akik gügyögve, civódva, rohangálva szórakoztatták a felnőtteket. A nappali szőnyegét betérítették a játékok, s Nate az unokahúgával, Laylával vetélkedett, hogy kihez kerül a legnagyobb és legcsillogóbb építőkocka.

Mostanra már tisztában volt azzal, hogy melyikük kihez tartozik. Layla, aki talpraesetten megvédte magát a nála nem sokkal idősebb unokabátyjával szemben, Jared és Savannah gyermeke volt, akárcsak Bryan, a vékony, sötét hajú kisfiú. Tudta, hogy Jared a legidősebb a MacKade fivérek közül, s annak ellenére, hogy ügyvédként dolgozott, rendkívül otthonosan mozgott a családtagjai körében.

A felesége a legelragadóbb nő volt, akit Rebecca valaha is látott. Dús, fekete haját vastag fonatban viselte, és érzéki, elmélázó tekintetével, hatalmas pocakjával leginkább egy elégedett termékenység-istennőre hasonlított.

Connor egyidős lehetett Bryannel, de amilyen sötét volt unokatestvére haja, olyan világos az övé. A szeméből ugyanaz a szégyenlős kedvesség sugárzott, mint Cassiéból. Végezetül ott volt még a hétéves Emma, az aranyhajú tündér, aki egy székbe préselődve üldögélt a mostohaapja mellett. Rebecca számára rendkívül sokatmondó volt az a könnyed mozdulat, amellyel Devin MacKade szeretettel átölelte a kislányt, miközben a másik karjában ott szunyókált alvó csecsemője.

Bármilyen vadak és kemények voltak is

a MacKade fivérek, Rebecca még soha nem tapasztalta, hogy egy férfi olyan

erősen kötődött volna a családjához, mint ők.

– Szóval, milyen az első benyomásod Antietamról? – kérdezte Rafe, miközben szakszerű mozdulattal kikerülte a kutyát, a játékokat és a gyerekeket, hogy odavigye Rebeccának a borát.

– Eddig tetszik – mosolyodott el kedvesen a nő. – Elbűvölő, csendes, és a történelme magáért beszél.

– Kihagytad azt, hogy kísértetjárta – vonta fel a szemöldökét Rafe.

– Ezt mindenki tudja – vágta rá Rebecca, miközben szórakozottan Shane felé pillantott, aki időközben letelepedett Savannah mellé, és finoman megpaskolta a hasát. – Vagyis majdnem mindenki.

– Vannak, akik bezárják a kaput a képzeletük előtt – szólt közbe Savannah, és magától értetődő mozdulattal arrébb csúsztatta Shane kezét, hogy a férfi érezhesse, hol rúg legerősebben a baba. – A környéken van néhány olyan hely, amely különös emlékeket rejt.

Furcsa, hogy Savannah az emlék szót használta, gondolta Rebecca.

– Az erőszakos halál és a csontig hatoló boldogtalanság mély nyomot hagy. Persze ez a megállapítás messze van attól, hogy tudományosnak nevezhessük.

– Ez attól függ, hogy az ember milyen nézetek mellett kötelezi el magát – felelte Rebecca.

– Szerintem valamennyiünknek volt már élménye a kísértetekkel vagy a hátrahagyott energiával, mindegy hogyan nevezzük – mondta Jared.

– Csak a saját nevedben beszélj! – figyelmeztette Shane a bátyját, és felhajtotta a sörét. – Nekem eszem ágában sincs olyan lényekkel cseverészni, akiket nem látok.

Jared elvigyorodott.

– Még mindig ki van akadva, amiért gyerekkorunkban halálra rémisztettem a Barlow-házban töltött éjszakán.

Devin látta az öccse szemében megcsillanó fényt, és úgy döntött, itt az ideje, hogy békebíróként lépjen fel.

– Mindannyian begyulladtunk. Lánccsörgés, recsegő-ropogó gerendák... Gondolom, Rebecca ennél azért tudományosabb magyarázatot keres.

– Csak annyi biztos, hogy keresek valamit – válaszolta. Meglepetten, ugyanakkor örömmel hagyta, hogy Nate az ölébe másszon. Nem töltött elegendő időt gyerekek társaságában, így aztán fogalma sem volt róla, hogy szeretik-e, vagy hogy ő kedveli-e őket. – Már alig várom, hogy elkezdjem a munkát – tette még hozzá,

miközben Nate a turmalinköves fülbevalójával játszadozott.

– A vacsora rövidesen elkészül – jelentette be Regan, amikor kipirult arccal besietett a nappaliba. – Szedjük össze a porontyokat! Rafe...

– Jason elaludt, úgyhogy lefektettem.

– Majd én viszem Laylát – ajánlotta Shane, és kaján mosollyal Savannah-ra nézett.

– Jarednek legalább öt percébe telne, amíg felcibálna a kanapéról.

– Jared, kérlek, vacsora után alaposan lásd el a baját!

– Vedd elintézettnak a kérést! – ígérte a férfi, és felsegítette a feleségét.

Az átvonulás a konyhába legalább olyan zajos volt, mint maga a vacsora. A hatalmas ablakokkal díszített tágas étkezőben valamennyien kényelmesen elfértek, és a hosszú, cseresznyefából készült asztalnál bőven jutott hely az etetőszékeknek is.

Rebecca rendkívül ínycsiklandozónak találta a paradicsomszósszal tálalt spagettit, melyhez Regan bőven készített előételt és ropogós kenyeret. A vacsora elegendő lett volna egy hadseregnek, s a MacKade szakasznak nem kellett sok biztatás, hogy nekilásson. Rebecca nem volt hozzászokva az ilyen vidám családi étkezésekhez, a vitákhoz, az asztalterítőre fröccsenő bébiételhez, a zűrzavaros beszélgetésekhez, melyek során mindenki egymás szavába vágva próbált hangot adni a véleményének. Ismét úgy érezte magát, mint egy kívülálló, de ez egyáltalán nem zavarta. Egy újabb élmény, amelyet kiélvezhet és elemezhet.

Különösképpen érdekesnek találta azt a tényt, hogy bár mindenki egyszerre hadart, a beszéd témák különbözőek voltak. A kicsik alaposan összekenték szósszal magukat és a tálcáikat is. A vacsora alatt többször is érezte, ahogy a kutya hozzádörgölte meleg, puha bundáját, miközben leejtett tészta és némi könnyöradomány után ácsingózva portyázott az asztal alatt.

Nem igazán tudta követni a beszélgetés menetét, mivel egyfolytában ide-oda csapongott a baseball, a késő nyári betakarítás, a fogzás, a városi pletykák és néhány teljes mértékben oda nem illő téma között.

Rebecca szinte beleszédült a hangzavarba.

Az emlékeiben felrémlettek a saját családja körében elköltött csendes, szigorú vacsorák, amelyek során mindig nyugodtan tárgyalták meg a felhozott témákat. Az étkezések pontosan egy órán át tartottak, akár csak az iskolai órák, gondolta Rebecca. Mint egy kiválóan felépített, fegyelmezetten megtartott egyetemi előadás, melynek végeztével visszatérhetett a tanulmányaihoz. Ahogy a saját boldogtalan emlékein töprengett és a körülötte örvénylő derűs kavalkádot figyelte, elöntötte a

szomorúság.

– Egyél!

– Tessék? – kapta fel a fejét, és amikor a hang irányába fordult, egy villányi spagettivel találta magát szemben. Önkéntelenül kinyitotta a száját és elfogadta a finomságot.

– Ez könnyen ment – bólintott Shane, miközben újabb adat tésztát tekert a villa köré. – Próbáljuk meg újra!

– Kösz, de tudok enni egyedül is – motyogta zavartan Rebecca, és hozzálátott, hogy eltüntesse a tányérjáról a spagettit.

– Nem úgy festettél. Túlságosan lefoglalt a szemlélődés. Tágra nyílt szemmel figyelted a többieket, mintha marslakók lennének – mondta a férfi, és mielőtt még a nő tiltakozhatott volna, teletöltötte a poharát borral. Rebecca soha nem ivott többet két pohár alkoholnál. – Tudományos szempontból így festenek a MacKade-ek?

– Bármilyen szempontból nézzük őket, az biztos, hogy érdekesek. Milyen érzés egy ilyen nyüzsgő családban élni?

– Még sosem gondolkodtam rajta.

– Mindenkinek eszébe jut néha, hogy honnan is származik, miért pont az adott családba született és beleillik-e a képbe.

– Ez van, ezt kell szeretni – vont a vállát Shane, és mert magának még egy hatalmas adag spagettit.

– Te vagy a legfiatalabb, így biztosan...

– Elemezni akarsz, doki? Ahhoz szükség lenne egy kanapéra és egy ötvenpercenként csipogó órára, nem?

– Csak társalogni próbálok – vetette oda Rebecca. Eddig minden olyan szépen alakult, de Shane társaságában mindig kiesett a szerepéből. Hátradőlt és belekortyolt a borába. – Szóval mikor kezded az aratást?

A férfi oldalra biccentette a fejét. Felismerte, ha egy nő szorosabbra akarta húzni a láncot, és pontosan tudta, hogy mi ilyenkor a teendő.

– Holnap hozom ki az aratógépet. Átugorhatsz és megnézheted a saját szemeddel. Ja, és segíthetsz, ha akarsz. Mindig jól jön a dolgos kéz... még ha olyan erőtlen is, mint a tiéd.

– Ez igazán remekül hangzik, de rengeteg dolgom lesz, ugyanis megérkezett a felszerelésem – válaszolta Rebecca, majd a villájára csavart egy falat tésztát, és bájos mozdulattal bekapta. – Később, ha már berendezkedtem nálad, szakítok időt

arra, hogy kisegítselek. Valójában már alig várom, hogy megfigyelhesselek a természetes közegedben.

– Valóban? – kérdezte Shane, s miközben a nő felé fordult, a széke támláján nyugvó kezével végigsimította a vállán. A délelőtti kudarc után földig rombolt önbizalma kissé helyrebillent, amikor Rebecca önkéntelenül összerezzen. Közelebb húzódott hozzá, és a füléhez hajolt.

– Ha erre vágysz, miért nem jössz velem haza ma este? Együtt...

– Shane, ne molesztáld Rebeccát! – csóválta meg a fejét játékosan Regan. – Zavarba hozod.

– Nem molesztálok, csak beszélgetünk – mosolyodott el a férfi, és az arcán megjelent két kis gödröcske. – Így van, ugye, Rebecca?

– Valahogy így.

– Shane képtelen levenni a szemét és a kezét a hölgyekről – mondta Savannah. Túl nehézkesnek és lomhának érezte magát, ezért eltolta maga elől a félig üres tányért. – Az okosabbak nem veszik komolyan.

– Még szerencse, hogy Rebecca közénk tartozik – jegyezte meg Devin. – Higgyétek el, szomorú látvány, amikor némelyik nő a nyomában lohol.

– Igen, valóban rendkívül lehangoló – vigyorodott el gonoszodva Shane. – Olyan szomorúvá tesz, hogy leszegett fejjel járkálok egész nap. Képzeljétek, Louisa Tully a múlt héten hozott egy tepsi őszibarackos pitét. Majdnem sírva fakadtam bánatomban.

– Az a baj, hogy a legtöbben még nem jöttek rá arra, hogy a szívedhez nem a hasadon keresztül vezet az út. Inkább a... Hé! – kiáltott fel nevetve Rafe, amikor Regan teljes erejéből sípcsonton rúgta az asztal alatt. – Az eszén! Azt akartam mondani, hogy az eszén keresztül.

– Na persze – húzta el a száját Regan.

– Shane mindig csókolózik valakivel – szólt közbe Bryan, majd betömte a harmadik tányér spagetti utolsó falatját. Mielőtt még a kézfejjével megtörölhette volna a száját, elkapta az édesanya szigorú pillantását, és inkább a szalvéta mellett döntött. Rebecca kezdte élvezni a műsort.

– Valóban? – kérdezte mosolyogva, és kissé előrehajolt.

– Igen. Láttam már a farmon, a baseballpályán és a városban is. Némelyik lány egyfolytában csak vihog – húzta el a száját rosszállóan. – Con és én gusztustalannak találjuk.

Shane mindig úgy gondolta, hogy jobb, ha az ember támadással válaszol a támadásra.

– Úgy hallottam, hogy Jenny Metz nagyon rád indult – fordult oda unokaöccséhez.

Bryan szósztól maszatos állától egészen a haja tövéig elvörösödött.

– Ez nem igaz – motyogta zavartan, de a megaláztatás és a lányoktól való félelem elvette a hangját.

Jared együtt érző pillantást küldött nevelt fia felé, és ügyesen biztonságos témára terelte a beszélgetés fonalát. Rebecca látta, ahogy Shane odahajolt a magába zuhant Bryanhez, és súgott valamit a fülébe, amitől a fiú arcán széles vigyor jelent meg.

Nem sokkal a vacsora vége előtt az egyik babafigyelőből nyűgös sírás hallatszott. Rebecca derekas küzdelem során elérte, hogy elmosogathasson. A kicsiket el kellett látni, és lassan ideje volt a lefekvésnek is. Inkább vállalta a konyhai feladatokat, mint a gyerekekkel való bajlódást. Úgy tűnt, a család tagjai egyelőre még nem döntöttek el, hogy barátként vagy vendégként bánjanak vele.

Munka közben a nappaliból és a konyhában elhelyezett babafigyelőből kiszűrődő hangokat hallgatta. Némelyik halk volt, de akadt olyan is, amely határozottan csengett. Az este közeledtével eljött az ideje, hogy lecsendesítsék a gyerekeket. Ez a hagyományos szertartás évezredek óta ugyanúgy zajlott. Rafe halkán beszélgetett Nate-tel, miközben felkészítette a gyereket a lefekvéshez, Regan pedig szoptatás közben lágyan mormolt az ölében tartott csecsemő fülébe.

Valaki – valószínűleg Devin – kedves hangon megkérte a gyerekeket, hogy szedjék össze a szétszórt játékokat. Jared egyszer bekukkantott a konyhába, és elnézést kért, amiért nem segít, de Savannah rettenetesen elfáradt, és haza kellett fuvaroznia.

Rebecca intett, hogy nyugodtan menjen vissza a feleségéhez.

Ha valakinek szembe kellene néznie egy ilyen lehangoló csatatérrel, ahol egymás hegyén-hátán hevernek a lábasok, serpenyők, tányérok és poharak, legjobb esetben megrémülne, legrosszabb esetben pedig unalmasnak és fárasztónak érezné a munkát. Rebecca azonban szokatlannak, s mint ilyen, szórakoztatónak találta. Váratlanul felbukkant Shane és a hüvelykujját a nadrágja zsebébe akasztva figyelte a jelenetet.

– Úgy látom, jobb, ha én is nekigyürkőzöm.

– Semmi szükség rá, hogy összekend magad – felelte Rebecca, miközben azon

igyekezett, hogy geometriai pontossággal egymásra és a mosogatógép rekeszeibe helyezzen mindent.

– A többieket lefoglalják a terhes feleségek és a gyerekek. Csak én segíthetek – mondta a férfi, és felhajtotta az inge ujját. – Berakod végre az edényeket a mosogatógépbe, vagy egész este tanulmányozod őket?

– Próbálom kidolgozni a megfelelő rendszert – mormolta Rebecca elmélyülten, majd elégedetten bólintott és pakolni kezdett. – Mit művelsz?

– Elmosom a serpenyőket.

A nő egy pillanatra megállt, majd a homlokát ráncolva újra felmérte a helyzetet.

– Igazad van, így könnyebb lesz.

Shane mosogatószert öntött a forró vízbe, és a levegő megtelt citromillattal. Rebecca lehajolt, de a fenéke pont a férfi combjához ért, s úgy ugrott félre, mintha darázs csípte volna meg.

– Sajnos nincs túl sok hely – jegyezte meg Shane könnyed mosollyal az arcán.

Hogy elkerülje a további összeütközést, a nő átment a mosogatógép túloldalára.

– Kérdeznék valamit! A flörtölést hivatásodnak tekinted vagy csak hobbi?

– Inkább szórakozás.

– Aha... Egy ilyen kisvárosban nem származik kellemetlenséged abból, hogy gyakran cserélgeted a barátnőidet?

– Csak akkor lenne így, ha kártyalapokként, nem pedig emberi lényekként gondolnék rájuk.

Érdekes és tanulságos élmény lenne, ha beleláthatna egy nőcsábász fejébe.

– Rendben, akkor átfogalmazom a kérdést. Nem kínos elkezdni vagy befejezni egy kapcsolatot egy olyan kisvárosban, ahol mindenki tisztában van a másik magánéletével?

– Ha úgyis csinálod, akkor nem. Ismét valami felmérést végzel?

Rebecca felegyenesedett, s közben megpróbált arra összpontosítani, hogy ne piruljon el, amiért a férfi kitalálta a gondolatait.

– Bocs, de tényleg. Rettenetes szokásaim közé tartozik, hogy megpróbálok mindent kielemezni. Ha az agyadra megyek, nyugodtan küldj el a pokolba.

– Rendben, akkor menj a pokolba!

Mivel az utasításnak nem volt éle, Rebecca felnevetett, és visszatért a munkájához.

– Mit szólnál, ha azt mondanám, hogy rendkívüli családot van, és nagyon örülök,

hogy megismerhettem őket?

– Elégedett lennék. Én magam is jól kijövök velük.

– Azt észrevettem – felelte a nő mosolyogva. – Akaratlanul is eltöprengtem azon, hogy vajon mi más lakozik még a nőcsábász tehenészfiú-álarc mögött? Jó volt figyelni benneteket, ahogy könnyedén elbeszélgettetek és apró mozdulatokból, elejtett félszavakból is megértettétek egymást.

Shane a szárítóra tette a serpenyőt.

– Szóval ezzel voltál elfoglalva, amikor rád szóltam a vacsoránál? Természetes közegében tanulmányoztad a MacKade családot?

Rebecca mosolya kissé elhalványult.

– Nem, valójában egészen máson járt az eszem – válaszolta nyugtalanul, és hirtelen ötlettől vezérelve felkapott egy nedves konyharuhát, hogy letörölje vele a tűzhelyet. – Meg kellene beszélünk néhány dolgot. Ha a munka miatt odaköltözöm a farmra, nem szeretnék zavarni. Tudom, hogy rengeteg dolgod van, és a magánéleted nem tartozik rám.

Ez rövidesen megváltozik, gondolta Shane. Már korábban is sejtette, hogy így lesz, de a Rebecca szemében megcsillanó szomorúság láttán most már biztosra vette. Képtelen volt ellenállni a titkokkal és gyötrő múlttal bajlódó nőknek.

– ígéretet tettem Regannek, hogy segítem a munkádat, úgyhogy nem szeghetem meg a szavam.

– Én viszont nem akarok egyfolytában amiatt aggódni, hogy kellemetlenséget okozok neked – vontta meg a vállát

Rebecca, s amikor újra a férfira nézett, a tekintete ismét hűvös, kissé gúnyos volt. – Gondolom, legtöbbször a földeken vagy. Bálázol, vagy valami ilyesmit csinálsz...

– Valami ilyesmit...

Átkozott legyen, ha hagyja, hogy ezek a furfangos nőszemélyek bolondot csináljanak belőle! Mindkettőre gondja lesz. Biztosra vette, hogy Rebeccában két személyiség lakozik, s ez a tény egyre inkább felkeltette a kíváncsiságát.

Bár még nem fejezte be a mosogatást, mégis felvett egy konyharuhát, és megtörölte a kezét. Talán az a karcsú nyak az oka, töprengett magában. Arra biztatja az embert, hogy érintse és ízlelje meg. Vagy a különös, aranyló szempár, amelynek mélyén még akkor is ezernyi megfoghatatlan érzés bujkál, amikor magabiztosság sugárzik belőle. De az is lehet, hogy egyszerűen csak csorbát szenvedett önbizalmát akarja helyreállítani.

Bármi volt is az oka, újra próbára akarta tenni Rebeccát és talán magát is.

Halkan mögé lopakodott, hirtelen ötlettől vezérelve lehajolt, és óvatosan érzékeny nyakszirtjébe harapott. A nő felkapta a fejét, és olyan erővel ütközött a kemény férfitestnek, hogy tetőtől talpig beleremegett. Shane-t legalább annyira meglepte, mint amennyire szórakoztatta a dolog, így határozottan megragadta a törékeny vállat, és maga felé fordította áldozatát.

– Úgy látom, ezúttal elakadt a szavad – mormolta, majd gyakorlott mozdulattal, szenvedélyesen csapott le a nő szájára.

Rebeccának arra sem maradt ideje, hogy gondolkodjon vagy megvédje magát. A férfi szájának érintése szinte megbénította. Forgott körülötte a világ, a vére pillanatok alatt felforrt, és a lábából kifutott az erő. Soha életében nem élt még át egyszerre ilyen sokféle érzést. Shane sima ajkának meleg, követelőző érintése, az erős, magabiztos ujjak simogatása, a citrom-, a szappan- és a jellegzetes férfiillat elkábította.

Az agya képtelen volt megbirkózni a helyzettel, így a teste vette át az irányítást. A torkából gyenge, megadó hang tört fel. Nem tudott szabadulni, egyre csak reszketett, miközben a teste lázban égett. Hiába próbált ellenállni a hirtelen rátörő, zavarba ejtő vágyak, amely szinte felemésztette és szédítő hullámokban tört rá. Az agyára áthatolhatatlan köd borult.

Shane először kaján elégedettséget érzett. Még hogy az érintése hidegen hagyja Rebeccát! Egy frászt! A karjában pihegő nőben szemmel láthatóan felébredt a szenvedély. Reszketett és levegő után kapkodott. Az a nő, akit délelőtt megcsókolt, hűvös volt, gúnyos és leereszkedő. Ezúttal azonban merőben más volt a helyzet. Ezúttal...egy csábítóan meleg test simult hozzá. Képes lett volna örökké csókolni a puha, bársonyos ajkat. Még mélyebbre merészkedett, és a válaszképpen kapott remegés egyre inkább feltüzeltelte vágyát. Ahogy a keze a nő pulóvere alá csúszott, érezte, hogy nem visel alatta semmit. A józan ész elhagyta, és a kéj örvénye egyre lejjebb húzta.

Miközben durva tenyere az apró, feszes mellre simult, Rebecca lélegzete elakadt egy pillanatra. Shane a hüvelykujjával épphogy csak érintette a merev mellbimbót, és szinte magába itta a visszafojtott nyögéseket és a törékeny test remegését.

A vékony kar, amely eddig a vállán nyugodott, lassan, erőtlenül lehanyatlott. A gyámoltalan, megadó mozdulat láttán Shane-ben újraéledt a vágy, ugyanakkor megszólalt a fejében egy figyelmeztető hang. Kissé elhúzódott, és Rebeccát közrefogva, kezét a konyhapultra tette, majd alaposan szemügyre vette a nőt. Az

arca kipirult, és az ajka duzzadt volt a heves csók nyomán. A szemét továbbra sem nyitotta ki, és nehezen zihálva kapkodta a levegőt.

Shane agyán átfutott, hogy valószínűleg ugyanígy festene, ha a földön fekvé fölé kerekedne. Tisztán látta maga előtt a jelenetet, és hogy magához térjen, addig markolta a konyhapultot, amíg a fájdalomtól már sajogtak az ujjai. Rebecca hirtelen kinyitotta a szemét, amelyben némi félelem és zavarodottság tükröződött.

– Nézzenek oda... – csóválta meg a fejét gúnyosan a férfi, de magabiztos hangjában ott bujkált az elfojtott szenvedély, és a gyomra görcsbe rándult a vágytól.
– Azt mondanám, hogy ezúttal más a kísérlet eredménye.

Rebecca egyelőre azzal volt elfoglalva, hogy levegőt kapjon, így egyetlen szót sem bírt kinyögni. Miközben a teste egyre csak remegett az iménti vad támadás nyomán, válaszképpen erőtlenül megrázta a fejét.

– Na, mi a véleményed, doki? – kérdezte indulatosan Shane. Maga sem tudta, hogy miért lett dühös, de érezte, hogy a harag lassan elönti az agyát, és a gyomra összeszorul az ingerültségtől. Rebecca tehetetlenül, döbbenten meredt rá, és egyre rémültebbnek tűnt. – Talán újra meg kellene próbálnunk...

– Nem! – vágott közbe a nő. Úgy érezte, mintha az élete múlna ezen a rövidke kis szón. – Nem – ismételte meg elszántan. – Azt hiszem, elérted a célokat.

Shane-nek fogalma sem volt arról, hogy mi is volt a célja. Talán a szórakozás vagy valamiféle próbatétel ösztönözte. Akárhogy is volt, most már mindegy, gondolta elégedetten. Olyan leküzdhetetlen vágyat érzett Rebecca iránt, hogy maga is meglepődött rajta. Meggyőződéssel vallotta, hogy a vágy természetes dolog, akárcsak a lélegzetvétel, és legalább annyira fájdalommentes is.

Ennek ellenére gyötrő, szinte elviselhetetlen kín lett úrrá rajta.

– Te... engedj el! – hangzott az erőtlen kérés.

– Majd ha végeztünk. Várom a véleményed..., vagy inkább vonjuk le a végső következtetést? Kíváncsivá teszel, Rebecca. Tudni akarom, melyik arcodat mutatod majd, ha legközelebb megcsókollak. És az is érdekelne, hogy melyikőtökkel fogok ágyba bújni.

Rebeccának fogalma sem volt a válaszról, de ha tudja, akkor sem lett volna képes megszólalni. Azzal, hogy Rafe megjelent a konyhaajtóban, megmenekült a teljes megaláztatástól. A férfi megtorpant a küszöbön, és egyetlen pillantással felmérte a helyzetet.

– Az isten szerelmére, Shane! – dörrent rá az öccsére.

– Tűnj innen!

– Ez a nyavalyás ház az enyém – vágott vissza Rafe.

– Akkor majd mi megyünk ki – ragadta meg a férfi Rebecca karját, de két lépést sem tett, amikor a nő a páni félelemtől erőre kapva kirántotta magát a szorításból.

– Nem! – csattant fel Rebecca, és további magyarázat nélkül faképnél hagyta a testvéreket.

– Mi a fene ütött beléd? – kérdezte Rafe dühösen. – Odszögezted szerencsétlent a konyhapulthoz. Olyan fehér volt, akár egy kísértet. Mióta leled örömet abban, hogy halálra rémisztetted a nőket?

– Nem rémisztettem meg – morogta Shane, de ahogy kimondta, abban a pillanatban rájött, hogy nem mond igazat. A legrosszabb az volt, hogy néhány percig egyáltalán nem érdekelt, mit tesz. Sőt valójában velejéig kiélvezte, hogy ráijeszthet Rebeccára. Ez az érzés új, ugyanakkor kínos volt számára.

– Nem akartam. Egyszerűen elvesztettem az önuralmamot – mondta bosszankodva, és remegő ujjakkal a hajába túrt. – A fenébe is, elvesztettem az önuralmamot.

– Talán jobb lenne, ha békén hagynád, amíg összeszeded magad.

– Igen, lehet, hogy az lesz a legokosabb.

Rafe arra számított, hogy az öccse vitába száll vele. Miközben töprengve fürkészte Shane arcát, észrevette, hogy legalább olyan sápadt, mint Rebecca volt.

– Jól vagy?

– Nem tudom – csóválta meg a fejét a férfi értetlenül. – A pokolba ezzel a nővel – motyogta maga elé. – A pokolba vele!

5.

Rendkívül lelkiismeretes, pontos nő lévén, Rebeccának többórnyi munkájába került, mire beállította a felszerelését. Hála a postának, szerencsésen megérkeztek az érzékelők, a fényképezőgépek, a felvevők, a számítógépek és a monitorok. Cassie néhány napra a rendelkezésére bocsátott egy nagyobb lakosztályt, amiért hálás volt ugyan, mégis zavarta, hogy nem helyezhetett el néhány fényképezőgépet az első emeleten, bár sejtette, hogy a vendégek nem örülnének, ha a szobákba is betenne néhány szerkentyűt. A lényeg, hogy elegendő helye van, gondolta izgatottan, ahogy körülnézett Charles Barlow szobájában. Az ablakokból csodás kilátás nyílt a városra és az enyhén lejtő előkertre, amelyben késő nyári virágok illatoztak. Az út két oldalán különleges, vad tigrisliliom pompázott. Elképzelte, ahogy a ház ura élvezettel gyönyörködik az otthonában, a falu házainak és üzleteinek füstölő kéményében, és a csendesen folydogáló forgalomban. Minden, amit Charles Barlow-ról olvasott, azt sugallta, hogy a jómódú férfi jogának, sőt kötelességének tekintette, hogy lenézzze a nála szegényebbeket.

Rebecca szerette volna érezni a jelenlétét, az erejét és akár a gonoszságát is. Miközben a csinos kis szobák konokul hallgattak, a felszerelés apránként a helyére került. Rettenetesen bosszantotta, hogy a MacKade család minden egyes tagja tapasztalt már megmagyarázhatatlan jelenségeket a házban, ezzel szemben ő még mindig nem érez semmit. Vajon mi lehet az oka?

Reménykedett benne, hogy a tudomány – mint mindig – ezúttal ismét a segítségére siet. Nem sajnálta a pénzt, így a legjobb berendezést vásárolta meg, amelyet egyedül is üzemeltethetett. Némelyik nő cipőket és ékszereket vett volna, ő viszont a gépek mellett döntött.

Ez azért nem teljesen igaz, gondolta grimaszolva, hiszen nemrég nagyon is sokat költött magára. A pénz soha nem jelentett gondot, és úgy tűnt, a jövőben sem kell garaszkodnia. Végre a hobbijának szentelheti az időt! Rebecca zsebre dugta a kezét. Számatalan lehetősége lesz arra, hogy új életet kezdjen, és megvalósítsa önmagát.

Amikor kiderült, hogy mivel tölti a szabadidejét, a munkatársai nagy része arra gyanakodott, hogy elment az esze. A szülei bizonyára teljesen kikészülnének, ha lenne bátorsága eléjük állni és bevallani, miféle új hobbit talált. Elhatározta, hogy nem hagyja magát eltántorítani a céltól.

Felfedezőútra indult. Nem volt más választása, mivel úgy érezte, ha vissza kell bújnia az unalmas, kiszámítható és rettentően fárasztó dr. Knight szerepébe, menten

megőrül.

Ennek ellenére az előző este alapos leckét kapott, amiből rá kellett jönnie, hogy egyelőre még nem képes megbirkózni az új élet adta lehetőségekkel. Túlzottan magabiztos és gőgös volt, így Shane MacKade jól tette, hogy letörte a szarvát. Az isten tudja, miből gondolta, hogy képes megbirkózni a szex okozta nehézségekkel?!

Elég volt, hogy egy kis időre kiesett a szerepéből, és a férfi azonnal reszkető, öntudatlan bábbá változtatta. Egy ideig dühös volt rá ezért..., de csak azután, hogy elmúlt a félelme. Az esze azonban túlzottan gyakorlatiasan működött ahhoz, hogy kizárólag Shane-t hibáztassa a történetek miatt. Magára öltötte a magabiztosság álarcát, ráadásul a flörtölésbe is belekóstolt. Nem a férfi hibája, hogy a színjáték túl jól sikerült, és elhitte, hogy a karjában pihegő nő ugyanarra vágyik, amire ő.

A jövőben óvatosabbnak kell lennie, és alaposan át kell gondolnia azt a tervét, hogy a farmra költözik. A legfiatalabb MacKade fiú rendkívüli kisugárzása és vonzereje veszélybe sodorhatja. Főként mivel egyelőre a saját szexualitásával sincs teljesen tisztában. Igen, mindenképpen tartózkodóbb lesz, és megpróbálja háttérbe szorítani azt a kízó, lángoló vágyat, amelyet Shane gyújtott benne. Nem töpreng egyfolytában azon, hogy milyen érzés volt, amikor a szájuk összeért, s a keze meztelen bőrén kalandozott. Ahogy megérintette a maga férfias, bizalmas, természetes módján...

Rebecca lehunyta a szemét, és az ajkáról hosszú, reszketeg sóhaj szakadt fel. Nem, esze ágában sincs ilyesmin tépelődni. Jól fogja magát érezni, és megkezdni az Antietamról szóló naplóját, hogy aztán az adatokat felhasználhassa készülő könyvében. Talán ha elég kitartó lesz, rábukkan a kísérteteire. Odament a számítógépéhez, leült és bekapcsolta.

Berendezkedtem a MacKade Fogadóban, ahol azt a szobát kaptam, amelyben Charles Barlow a polgárháború idején lakott. Rajtam kívül más vendég is van a házban, így érdekes lesz kideríteni, hogy számukra milyen élményeket tartogatott az éjszaka. Egyelőre minden csendes. Mesélték, hogy az emberek gyakran hallanak ajtócsapódást, sírást, sőt lövéseket is. Ezek a jelenségek nem kizárólag esténként fordulnak elő. Regan és Rafe szintén részese volt ilyesminek. A leggyakrabban rózsaillatot lehet érezni. Ez a tény rendkívül érdekes, mivel az orrunk a legkifinomultabb érzékszervünk.

A Savannah MacKade-del való rövid találkozás során kiderült, hogy ő gyakran érezte a szellemek jelenlétét a házban és a földjüket körülvevő erdőben. A szavaiból úgy vettem ki, hogy ő és a férje, Jared egyaránt kedveli azt a sziklás részt, ahol a két

káplár találkozott és harcolt egymással.

Elbűvöl, hogy némelyek ilyen különös módon találnak a párjukra.

Cassie és Devin MacKade újabb bizonyítékot tárt elém. Ők születésük óta élnek itt. Cassie hozzám ment egy fickóhoz, akitől két gyermeke született, és hajói értettem, iszonyatos sora volt a férfi mellett. Később hozzám ment Devinhez, és nekem mint kívülállónak úgy tűnik, hogy az ég is egymásnak teremtette őket. A saját tapasztalataik mellett mindketten rengeteg történetet ismernek a fogadóról. A jegyzeteimben részletesen írok majd ezekről.

Shane MacKade az egyedüli, akinek nincs mit mondania, bár én inkább úgy látom, hogy egyszerűen csak nem akar erről a témáról beszélni. Nem szoktam hozzá, hogy a pusztá tények helyett az ösztöneimre hagyatkozzam, de érzem, hogy elhallgat valamit. Ez persze óriási ellentmondás, hiszen nem olyan embernek ismertem meg, akinek gátlásai vannak a személyes gondolatok kinyilatkoztatása terén.

Be kell vallanom, hogy ő a legőszintébb férfi, akihez valaha is szerencsém volt. Egyfolytában megérinti a beszélgetőpartnerét, és a pletykákból ítélve, imádja a nőket. Vidéki fickónak nevezném, bár a szó legnemesebb értelmében, gonoszkodó felhang nélkül. Gyakorlatilag része a vidéki életnek, s talán ez az oka, amiért idegenkedik a természetfölötti jelenségektől.

Őszintén szólva nagyon kedvelem. Jó a humora, nyilvánvalóan odáig van a családjáért, és feltétel nélkül szereti az otthonát. A felszínen egyszerűnek látszik, de berozsdásodott ösztöneim azt jelzik, hogy a mélyben rendkívül bonyolult jellem bújjik meg.

Minden bizonnyal érdekes tanulmány születhetne róla.

Csakhogy...

– A hölgy nem szokott ide jönni.

Rebecca fel sem emelte az ujjait a billentyűzetről, úgy nézett az ajtóban ácsorgó Emmára.

– Szia! Vége a sulinak?

– Aha. Mami azt üzeni, hogy főzött friss kávé, és van süti is, úgyhogy ha akarsz, lejöhetsz – közölte a kislány. Szemmel láthatóan otthon érezte magát, amikor belépett, és tágra nyílt szemmel végignézett a gépeken. – Neked aztán jó sok holmid van.

– Tudom. Mondjuk úgy, hogy ezek az én játékszereim. Milyen hölgyről beszéltél

az előbb?

– Arról, aki itt lakott. Sír, ahogy a mami tette régen. Nem hallottad?

– Nem. Mikor történt ez?

Emma nyugodt, barátságos arccal elmosolyodott.

– Nemrég. Akkor is sírt, amikor gépeltél..., de ide nem szokott bejönni.

Rebecca hátán végigfutott a hideg.

– Most is hallottad?

– Sokszor szomorkodik – válaszolta Emma, és odasétált a számítógéphez, majd elolvasta a képernyőn lévő mondatokat. – Néha, hogyha sír, bemegyek a szobájába, és akkor abbahagyja. Mami azt mondja, hogy szereti a társaságot.

– Értem – felelte Rebecca, és igyekezett higgadt maradni. – Mit érzel ilyenkor?

– Régebben szomorú lettem, de ma már tudom, hogy az ember néha jobb kedvre derül, ha kisírta magát.

Rebecca akarata ellenére is elmosolyodott.

– Ez így igaz.

– Lefényképezed a hölgyet?

– Remélem. Láttad már valaha?

– Nem, de szerintem nagyon csinos, mert finom illata van – mondta Emma, miközben egy pillanatra felvillant tündérszerű mosolya. – Neked is finom illatod van.

– Köszí! Szeretsz együtt lakni a hölgygel, Emma?

– Igen, jó itt lenni, de rövidezen felépítjük a saját házunkat a farm közelében, mert most már nagycsaládosok vagyunk. Mami továbbra is itt fog dolgozni, úgyhogy bármikor eljöhetek. Történetet írsz? Connor sok ilyet ír.

– Nem, nem egészen. Ez inkább olyan, mint egy napló. Lejegyzek néhány dolgot, amire a későbbiekben szeretnék jól emlékezni, vagy ha kedvem tartja, elővenni és újra átolvasni. Később majd írok egy történetet Antietamról.

– Én is benne lehetek?

– Ó, hát persze, nélküled mit sem ér a könyv – válaszolta Rebecca, és megsimogatta Emma aranylő fürtjeit. Kellemes érzés volt ráébredni, hogy remekül kijön a gyerekekkel. És ez fordítva is igaz volt. – Remélem, elmesélsz majd mindent a hölgyről.

– A nevem most már Emma MacKade. A bíró mondta, hogy hívhatnak így. Ezt

csak azért árulom el, mert a történetedben is Emma MacKade szeretnék lenni.

– Úgy lesz, ahogy akarod – bólintott a nő és kikapcsolta a számítógépét. – Gyere, együnk egy kis sütit!

Rebecca nem tervezte, hogy ellátogat a farmra. Eredetileg az erdőbe indult sétálni, hogy friss levegőt szívjon, kiszellőztesse a fejét és kinyújtóztassa elgémberedett tagjait... legalábbis ezzel ámította magát.

Mielőtt még észbe kaphatott volna, már kiért az erdőből és a szántóföldön át a farm felé tartott. Maga sem tudta megmondani, hogy miért fakadt mosolyra, amint megpillantotta a házat. Reménykedett benne, hogy nincs túl korán, és Shane-nek rengeteg dolga van, esetleg szórakozni ment valamelyik barátnőjével. Tisztában volt azzal, hogy a legtöbb gazdaságban hajnalban kezdődik a munka, így feltételezte, hogy mostanra már véget ért.

Észrevette, hogy a terményt félig learatták, de nem látott a közelben traktort vagy más gépet. Sajnálta, hogy elszalasztotta a lehetőséget. Kétségtelen, hogy a hatalmas, erőteljes gépet megszelídítő, szántóföldeken át hajtó Shane MacKade látványa felejthetetlen élmény lett volna. Egyedüllétre és megnyugvásra vágyott, mielőtt visszatér a lakosztályba, hogy a gépeivel és a jegyzeteivel felvértezve nekivágjon az éjszakának. Ez volt az oka, amiért minél messzebb akart kerülni a háztól.

A kellemes illat különösképpen ismerősnek tűnt. Bizonyára egy rég elfeledett emléket ébresztett fel benne. Talán az előző életéhez kapcsolódhat. Rövidesen időt kell szakítania a reinkarnáció tanulmányozására is. Lenyűgöző téma.

Mivel jól ismerte a két káplár történetét, a melléképületek felé vette az irányt. Azt viszont nem tudta pontosan, hogyan fest egy füstölő, mivel Regan csak annyit mondott, hogy kőből épült és még mindig áll.

A fűben mindenfelé margaréta, hosszú szárú, pihés pitypang és búzavirág nyílt. A csodás látvány elfeledtette vele küldetése célját, és leguggolt, hogy szedjen egy csokorra valót. Mögötte hatalmas, buja zöld rét terült el, melyet még színesebbé varázsolt a rengeteg vadvirág és a vidáman kergetőző lepkerajok. Szakított valaha időt arra, hogy egy réten sétáljon? Nem, soha. A növénytan terén tett rövid látogatásából csak a bonyolult latin nevekre emlékezett, viszont ezek bemagolása nem okozott túl nagy élvezetet.

Itt az ideje, hogy ezen is változtasson, döntötte el magában, majd mosolyogva elindult a hatalmasra nőtt fűben, és figyelte, ahogy a nap fénye aranyba vonja a könnyű szellőben hajladozó, táncoló virágokat. Hirtelen összeszorult a toroka és felgyorsult a szívverése. Egy pillanatra iszonyatos szomorúság töltötte el, és olyan

mély magányt érzett, hogy megtántorodott a fájdalomtól. Az ujjai görcsösen markolták a virágokat.

Miközben utat tört magának a vastag szárú, lila puffancsokra emlékeztető bogáncsok között, elhatalmasodott rajta a bánat. Megtorpant és az ide-oda reppenő lepkéket figyelte, a madarak énekét hallgatta. A tűző nap átmelegítette, de a lelke jéghideg maradt.

Mi mást tehattünk volna? – kérdezte a fejében egy hang, és Rebecca beleborzongott a gyászba, amely bár nem érintette közletről, mégis elképesztően valósnak hatott. Volt más választásunk?

Szétnyitotta az ujjait, és hagyta, hogy a virágok a rét fűvére hulljanak. Nem értette, miért gyűlnek könnyek a szemében. Lassan, akár az aknamezőre tévedt katona, hátrálni kezdett. Mit kellett volna tennie? – töprengett egyre izgatottabban. Honnan jött a kérdés és mit jelenthet? Sarkon fordult, és miközben megpróbált egyenletesen lélegezni, maga mögött hagyta a rétet. A furcsa, zavarba ejtő érzés elmúlt, és Rebecca azon kezdett tűnődni, hogy mi is történt vele valójában. Lehet, hogy csak a magány okozta a szomorúságot? Vagy rosszul érintette a felismerés, hogy mégsem olyan nő, aki vadvirágot gyűjt a réten?

Ő a könyvek és a tantermek, a tények és az elméletek világához tartozott. Így született és így nőtt fel. Csodás elmével megáldott szülők lángész gyermekeként. A családja olyan szakértő kézzel uralta és irányította a világot, hogy egy ideig eszébe sem jutott megkérdőjelezni a döntéseiket vagy fellázadni ellenük. Már elérte a felnőttkort, amikor a maga szerény módján tiltakozni kezdett.

Az élet, amelyre vágyott, rendkívül távolinak tűnt. Még most, séta közben is azon gondolkodott, hogy vissza kellene térnie a gépei közé, mert különben kifut az időből. Nem számított, hogy megfoghatatlan jelenségeket tanulmányoz, hiszen ez a folyamat is része volt a tanulásnak.

A fenébe az egészszel!

Dacosan zsebre vágta a kezét, és szándékosan elfordult annál az útnál, amely visszavezetett a fogadóhoz. Először sétálok egyet! – adta ki a parancsot saját magának. És ha kedvem tartja, szedek még egy csokor vadvirágot. Megfogadta, hogy legközelebb mezítláb indul majd a rétre.

Éppen azzal volt elfoglalva, hogy különféle fogadalmakat tegyen, amikor megpillantotta a teheneket, amelyek a fejőházhoz épített, egyik oldalról nyitott fészkerben zsúfolódtak össze. Nem a legelőn kellene lenniük? Rengetegen voltak, és Rebecca feltételezte, hogy szénát vagy lucernát rágcsálnak ilyen lelkesen.

Kíváncsian előrelépett, de azért ügyelt rá, hogy kellő távolságban maradjon, mivel nem tudta biztosan, hogy a tehenek valóban olyan jámborak-e, mint amilyenek látszanak. Amikor azonban látta, hogy az állatok fikarcnyit sem törődnek vele, közelebb merészkedett...

És meghallotta Shane énekét.

– Egy, megérett a meggy. Kettő, csipkebokor vessző. Három, te leszel a párom...

Rebecca mosolyogva lépett be az ajtón, és alaposan szemügyre vette a fejőházat. Nem ilyen jól megszervezett, gépiesített munkafolyamatra számított. A helyiségben volt néhány hatalmas, fényes cső és csúszda, és a légsűrítő vagy valami más gép zümmögése elnyomott minden zajt. Egy tucatnyi tehén állt egymás mellett, és valamennyien elégedetten falatoztak a saját vályújukból, vagy magvakat eszegettek, miközben egy ügyes poliphoz hasonló szerkezet megszabadította őket a tejüktől. Shane szokása szerint csak egy ujjatlan pólót viselt, amely hihetetlenül jól állt neki. Csodás, rakoncátlan fürtjeire viharvert baseballsapkát húzott, s miközben ellenőrizte az etetést és a fejőgépeket, felváltva énekelt és füttyült.

– Rendben van, szépségeim, végeztünk.

Rebecca lenyűgözve figyelte a fejést, így teljesen megfeledkezett magáról.

– Ez hogyan működik? – kérdezte gondolkodás nélkül.

Shane dühösen káromkodott, és amikor hátralépett, nekiütközött az egyik tehénnek. Az állat méltatlankodva felbőgött, Rebecca pedig kedves fogadtatás helyett rosszálló pillantást kapott cserébe.

– Ne haragudj, nem akartalak megijeszteni, de olyan nagy zaj van, hogy nem hallottad, amikor megérkeztem – magyarázta hadarva. Mosolyt erőltetett az arcára, és azon igyekezett, nehogy hátrálni kezdjen. – Éppen sétáltam, amikor megláttam a teheneket, és kíváncsi lettem rá, hogy mi folyik itt.

– Ugyanaz, ami mindennap kétszer – vetette oda Shane, s bár nehezeére esett, megpróbálta összeszedni magát. Úgy tervezte, hogy néhány napig elkerüli Rebeccát, erre a nő váratlanul felbukkan a fejőházban, és kíváncsian néz rá azzal a hatalmas, gyönyörű szemével.

– Hogy bírod ezt egyedül? Olyan sokan vannak.

– Nem egyedül csinálom mindig, ráadásul a fejés nagyobb részét a gépek végzik – válaszolta a férfi, és fürgén levette az egyik tehén tőgyéről a tömlőt.

– Hová kerül a tej? Gondolom, a csöveken keresztül megy valahová.

– Így van – felelte Shane, és elfojtott egy sóhajt. Semmi kedve nem volt fejési

tanácsokat adni, szívesebben csókolta volna összevissza Rebecca telt ajkát. – A tehénből a csőbe, onnan pedig a tartályokba megy. Ott tároljuk a megfelelő hőmérsékleten, amíg érte nem jön a tejeskocsi. Át kell hajtanom a lányokat az ögyelgőbe.

– Hová?

Shane halványan elmosolyodott.

– Így nevezzük azt az elkerített részt, ahol a fejés előtt és után lustálkodhatnak.

Rebecca talán a kelletténél kissé hátrébb lépett, amikor a férfi kihajtotta a már megfejett teheneket, s közben azon töprengett, hogy honnan lehet tudni, melyikük vár a fejesre, s melyik van túl rajta. Amikor újabb csapat állat érkezett, a válasz nyilvánvalóvá vált. A tőgyük rendkívül duzzadt volt. Igyekezett komoly maradni, miközben Shane a helyükre terelte őket. Magában dicséretesnek találta a hatékonyságot és a rendezettséget, s elismerően nézte, ahogy a takarmány egyetlen gombnyomásra az állatok vályújába ömlik.

– Szóval egyszerre esznek és tejelnek.

– Az étel segíti a tejelválasztást – magyarázta a férfi, de nem sok figyelmet szentelt Rebeccának. – Esznek, utána megfejtem őket. Míg a másik felét fejem, előkészítem a következő csoportot.

Miközben beszélt, gyors, hozzáértő mozdulattal kiterelte az elégedetten bőgő állatokat.

– A kis gumitömlőket a tőgyükre teszem, és ezek végzik el helyettem azt a munkát, amelyet régen kézzel kellett. Ezzel az eljárással sokkal több tehenet lehet megfejteni jóval kevesebb idő alatt, mint kézzel és vödörrel.

– Bizonyára higiénikusabb is. Gondolom, fertőtlenítővel le szoktad mosni a...

– A tőgyüket? Tőgynek nevezik, szépségem. A válaszom igen. Ha az ember kiváló minőségű, úgynevezett A-kategóriás tejet akar leadni, akkor haladni kell a korrallal.

– Hogyan osztályozzák a tejet? – érdeklődött Rebecca, de aztán zavartan elhallgatott. – Bocs. Túl sokat kérdezősködök. Bizonyára útban vagyok.

– Igen, útban vagy – felelte Shane, de mivel a gépek elvégezték helyette a munka nagy részét, ráérősen a nő felé indult. – Miért jöttél ide?

– Már mondtam. Csak sétálgattam egy kicsit.

A férfi felvonta a szemöldökét, és a hüvelykujját a nadrágja zsebébe akasztotta.

– És úgy döntöttél, hogy meglátogatod a teheneket...

– Nem terveztem előre.

– Téged ismerve ez szinte hihetetlen.

– Rendben van – vont a vállát a nő. Mindegy, hogy mivel áltatta magát korábban, tudat alatt az volt a célja, hogy találkozzon a férfival. – Úgy éreztem, hogy van némi megbeszélnivalónk. Nem akarom, hogy a kapcsolatunk bonyolulttá váljon, mivel itt tartózkodásom során rengeteg időt töltök majd a családdal.

– Aha... A minap kissé rámenős voltam. Akarod, hogy bocsánatot kérjek?

– Semmi szükség rá.

Shane ismét elmosolyodott. Egyre jobban megkedvelte azt a finom kis mozdulatot, amellyel a nő felszegte az állát.

– Akarsz újra kísérletezgetni? Jelen pillanatban ugyanis ellenállhatatlan vágyat érzek, hogy megcsókoljalak.

– Biztos vagyok benne, hogy egyfolytában ellenállhatatlan vágyat érzel minden nő iránt, aki az utadba kerül.

– Igen, csak hogy most te vagy itt velem.

– Ha majd azt akarom, hogy megcsókolj, akkor szólok – vetette oda Rebecca, de azért menekülőre fogta a dolgot, és töprengve odasétált a Tőgybalzsam feliratú ládához. – Az a gond, hogy amíg fenn áll közöttünk ez a...

– Vonzalom? – vágott közbe Shane. – Szenvedély?

– Feszültség – fejezte be a mondatot a nő. – Nos, elég nehéz ilyen körülmények között dolgozni. Mindenképpen szeretnék eltölteni néhány napot a házában, de addig nem tudok a munkámra összpontosítani, amíg egyfolytában a nemkívánatos közeledéssel kell szembenéznem.

– Nemkívánatos közeledés – ismételte meg Shane, és ahelyett, hogy dühbe gurult volna, megpróbálta inkább humorosan felfogni a dolgot. – Az ördögbe is, Rebecca, kedvelem, amikor ilyen kimért és morcos vagy. Mondj még valamit!

– Gondolom azt azért jobban kedveled, amikor a nők a lábad elé vetik magukat. Vagy amikor barackos pitét sütnék. Csak azt szeretném tisztázni, hogy érted-e a nem szó jelentését.

Shane ezt már egyáltalán nem találta szórakoztatónak. Rebeccának része lehetett abban a nem mindennapi élményben, ahogy az elbűvölő mosoly vicsorgassa vált.

– Nem emlékszem, hogy tegnap este nemet mondtál volna.

– A lényeg az...

– A lényeg, hogy megkaphattalak volna ott helyben, a bátyám konyhájában.

A nő dühtől kipirult arcából kifutott a vér, de a hangja továbbra is hűvösen, higgadtan csengett.

– Kissé túlbecsülöd a vonzerődöt, tehenészfiú.

– Vigyázz magadra, Becky! – mondta a férfi halkán. – Gonosz is tudok lenni, ha akarok. Szóval, oldani akarod a feszültséget, hogy jobban haladj a munkáddal? Tapasztalatból tudom, hogy ilyenkor az őszinteség a legcélravezetőbb. Legalább annyira kívántál, mint én téged. Talán váratlanul ért, de akkor is ez az igazság. Egyébként nem tagadom, hogy meglepődtem.

Rebecca szóra nyitotta a száját, de nem jött a nyelvére a megfelelő hazugság.

– Igazad van. Egy pillanatra felkeltetted az érdeklődésemet.

– Szépségem, annál azért jóval többről volt szó.

– Nehogy már te mondd meg, mit éreztem! – csattant fel a nő. – Ehhez csak akkor lenne jogod, ha én is felkerültem volna a barátnőid listájára.

– Ahogy akarod – felelte Shane, és magyarázat nélkül faképnél hagyta Rebeccát, hogy ellenőrizze a teheneket. – Tökéletesen tisztában vagyok azzal, hogy mit jelent a nem. Ha majd kimondod, figyelembe fogom venni.

Rebecca felborzolt idegei kisimultak.

– Rendben, akkor nekünk...

– Csak azt kérem, hogy vigyázz magadra! – kérte Shane, és a pillantása, mely nem sok jót ígért, újra felzaklatta a nőt. – Ugyanis a kihívásoknak nem tudok ellenállni. Ha kísérteteket akarsz hajkurászni a házamban, ám legyen. A kockázatba még senki nem halt bele.

– Nem tudsz elijeszteni.

Shane ajka lassan mosolyra húzódott.

– Dehogynem. Ebben a pillanatban is azon töprengsz, hogy mi a fenét kezdj velem.

– Valójában azon tűnődöm, hogy vagy képes egyenes derékkal járni, amikor az önbizalmad ilyen rettenetes súllyal nehezedik a válladra.

– Gyakorlat teszi a mestert – vigyorodott el a férfi szemtelenül. – Egyébként ezt én is kérdezhetném tőled, csak neked az önbizalom helyett a fejedben lévő súlyos gondolatok okoznak gondot. Nézd, lassan befejezem a munkát. Mi lenne, ha készítenél egy finom kávét és elbeszélgetnénk?

– Azt hiszem, már mindent tisztáztunk – mormolta Rebecca, és amilyen gyorsan csak tudott, elindult az ajtó felé. – Egyébként eszem ágában sincs kávét főzni!

Ahhoz képest, hogy milyen vékony, rendkívül csábos a járása, gondolta szórakozottan Shane.

– Nem akarsz adni egy búcsúcsókot, bogaram?

Rebecca tekintete villámokat szórt, amikor visszafordult.

– Csókolgasd csak az állataidat, tehenészfiú!

Shane képtelen volt ellenállni. Egy szempillantás alatt utolérte a nőt és a karjába kapta.

– Te vagy a legédesebb bosszantó teremtetés a földön!

Miközben szívből jövő nevetését visszaverték a fejőház falai, alaposan megpörgette az elképedt Rebeccát, akinek a lélegzete is elakadt egy pillanatra. Csak arra tudott gondolni, hogy a férfi karizma kemény, mint a kő, és csodás érzés, ahogy átöleli.

– Azt hittem, felfogtad, hogy mit jelent a nem!

– Eszembe sem jutott, hogy megcsókoljalak – védekezett Shane ártatlan arccal, de a tekintetében pajkos fény csillant. – Ha azonban szeretnéd... Olyan nagy baj az, hogy a karomban akartalak tartani egy kicsit? Esküszöm, könnyebb vagy, mint egy zsák takarmány.

– Igazán köszönöm ezt a költői bókot. Letennél végre!?

– Többet kellene enned. Miért nem maradsz itt? Összeütök valami finom vacsorát.

– Nem. Nem, nem és nem!

– Elég, ha egyszer mondod – incselkedett Shane, és oldalra biccentett fejjel szemügyre vette a nő hófehér selyemblúza alatt lüktető eret. Rebecca csapdába esett, rémült kismadárra emlékeztette. – Miért reszketsz?

– Dühös vagyok.

– Ez nem igaz – csóválta meg a fejét a férfi. – Valaki bántott? – kérdezte ezúttal gyengédebben, és a tekintetét a sápadt arcra szegezte.

– Nem, dehogy. Arra kértelek, hogy engedj el.

– Mindjárt. Ha azt tehetnék, amit akarok, és nem félnék attól, hogy megszegem az ígéreteimet és elhanyagolom a teheneimet, egyenesen a hálószobámba vinnélek – mondta nagyot sóhajtva, miközben letette a földre Rebeccát. A keze azonban továbbra is a nő vállán nyugodott. – Úgy érzem, izzik körülöttünk a levegő.

– Ha, megengeded, ezen elgondolkodnék egy kicsit.

– Semmi akadály – válaszolta készségesen Shane, miközben végigsimított egy

rövid, kósza hajfürtön. Ez is azon dolgok közé tartozott, amelyeket egyre szívesebben tett. – Egyelőre elég, ha én tudom, hogy mi a helyzet kettőnk között. Nagyon kívánlak. Mivel nem vagyok pszichiáter vagy valamiféle nagy gondolkodó, nincs szükségem arra, hogy kielemezzem az érzéseimet, és rejtett jelentés után kutassak. Egyszerűen érzem, hogy így van.

Az ábrándos, zöld szempár egyenesen Rebeccára szegeződött.

– Le akarok veled feküdni. Valahányszor találkozunk, egyre jobban vágyom rá, hogy az enyém légy. Ezt is kielemezheted valamelyik okos egyenleted segítségével.

– Meg is teszem – suttozta a nő. Nehezebbre esett a beszédre összpontosítani, mivel Shane keze finoman simogatta a vállát. – De nem ez az egyetlen fontos dolog, amelyet meg kell beszélnünk. Az ügy nem lenne ilyen... összetett és bonyolult, ha legalább addig nem közelednénk egymáshoz, amíg dolgozom.

– Összetett és bonyolult – bólított gúnyos mosoly kíséretében a férfi. – De akkor le kellene mondanunk az élvezetekről is.

Élvezetek, gondolta Rebecca, miközben hagyta, hogy egy láthatatlan mágnes Shane felé vonzza. Újszerű és érdekes érzés volt a testiséghez társítani az élvezet szót. A férfi figyelte, ahogy a telt ajak mosolyra húzódik, érezte, ahogy a feszes izmok ellazulnak, és az aranyló szempárba melegség költözik. Egyre közelebb húzta magához, és a vágytól görcsbe rándult a gyomra.

– Szépséges Rebecca – mormolta –, engedd, hogy...!

Shane ölni tudott volna, amikor a csodás pillanatot darabokra szaggatta egy autóduda éles hangja. Rebecca kihúzta magát és hátrált egy lépést, miközben mindketten a ház elé hajtó poros kombit nézték. A sofőr kihajolt az autó ablakán, és azonnal jól látszott, hogy az egy érzéki ajkú, barna hajú gyönyörű nő.

– Shane, édesem, itt vagyok, ahogy ígértem.

A férfi legyintett, de érezte, ahogy a levegő fagypontra alá süllyed körülötte.

– Ez csak Darla, az egyik barátom.

– Gondolhattam volna – vont fel a szemöldökét Rebecca, és csúfondárosan elmosolyodott. Úgy érezte, a mázsás súly ismét visszatelepedett a vállára, és ezúttal legalább olyan nehéznek tűnt, mint egy óriásfenyő. Semmi szükség nem volt rá, hogy Shane megtudja, nem őt, hanem saját magát gúnyolja ki. – Igazán nem akarom, hogy megvárasd a barátodat... Shane, édesem. Biztosra veszem, hogy rengeteg dolgod van.

– Nézd, a fenébe is...

Darla ismét őt szólította, de a hangja ezúttal kissé türelmetlenebbül csengett. Shanet szokatlan pánik kerítette hatalmába, amikor a nő kiszállt az autóból. Ha másról lett volna szó, meglehet, hogy szórakoztatónak találja az esetet, de volt egy olyan érzése, hogy Rebeccával az oldalán óriási botrányban lenne része. Egyszerűen felfalná Darlát reggelire.

– Hallgass ide...!

– Nincs időm nézni, és hallgatni sem – vágott a szavába Rebecca. Titokban kétségbeesetten rettegett attól, hogy bolondot csinál magából az észbontó szépség előtt, aki vékony, magas sarkú cipellőjében egyensúlyozva elindult a ház felé. – Dolgoznom kell. Érezd jól magad Darlával!

Ezzel sarkon fordult és faképnél hagyta Shane-t. A férfi képtelen volt eldönteni, hogy az eszére vagy a szívére hallgasson.

6.

Míg Rebecca a fogadóban lakott, szigorú napirendet alakított ki magának. Korán kelt, majd csatlakozott a reggelinél gyülekező vendégekhez. Nem az étel volt a fő vonzerő, bár Cassie csodásan főzött, és valóban érdemes volt emiatt otthagyni a puha, meleg ágyat. A könnyed csevegés tökéletes álca volt arra, hogy kikérdezze a lakótársait, de igyekeznie kellett, nehogy előbújjon belőle a tudós és a pszichiáter. Türelmes várakozása jutalmaként aznap reggel egy fiatal párral beszélgethetett a kávé és a goffri mellett, akik elmesélték, hogy az éjszaka folyamán különös élményben volt részük. Este, amikor elcsendesedett a fogadó, a saját szobája rejtekében újraolvasta a jegyzeteit, amelyeket a reggeli után készített.

Az alanyok egybehangzó beszámolója szerint hirtelen lehűlt a levegő, erős rózsaszínű illat érződött, és hallatszott, ahogy egy nő sír. Három érzékszerv is érintve van. A jelenség során az alanyok nem rémültek meg, inkább izgatottak lettek. Határozott véleményük van a történetekről. Egyikük sem hivatkozik látomásra, bár a női alany a hőmérséklet drasztikus lehűlése során mély szomorúságot érzett, amely nem sokkal később, a rózsák illatával együtt eltűnt.

Érdekes, gondolta Rebecca, miközben a jegyzeteit rendezgette és a beszámolókat ellátta névvel, dátummal. Ő maga úgy aludt, akár egy kisbaba, bár csak néhány órán keresztül. Egyébként sem szentelt öt óránál többet a pihenésnek, bár előző éjszaka csak háromra jutott ideje. Abban a reményben virrasztott, hogy a szellemek őt is meglátogatják végre. Kényelmes szobájában azonban nyugalom honolt.

Miután kijavítgatta a jegyzeteit, és beszámolt a naplójában a nap eseményeiről, a figyelmét készülő könyvének szentelte.

Antietam, a kísértetek otthona. Tetszett neki a cím, bár már látta maga előtt, ahogy nagyra becsült munkatársai erről püsmognak az egyetemi gyűléseken és a teadélutánokon. Kik érdekel, ha püsmognak? – gondolta eltökélten. Egész életében szabályok szerint élt. Itt az ideje, hogy veszélyesebb vizekre evezzen.

Új kihívás lesz a megszokott száraz, tényszerű irományok helyett érdekes, személyes tapasztalatokat tükröző értekezéseket kiadni, és napvilágra hozni a háborítatlan erdővel, hatalmas, termékeny szántóföldekkel körülvett kisvárosban átélt élményeit.

Több időt kell a csatamezőn töltenie, hogy otthonosabban mozogjon azon a területen is, de egyelőre volt mit írnia a fogadóról és korábbi lakóiról. Két órán keresztül csak dolgozott. Beleásta magát a Barlow család történetébe – bemutatta a tragikus sorsú Abigailt, a kőszívű Charles-t és a gyerekeket, akik korán elvesztették

az édesanyjukat. Hála Cassie-nek, Rebecca beszámolója új szereplővel bővült. Egy férfi tűnt fel a színen, akit Abigail szeretett, de aztán elhagyott. Sejtette, hogy a titokzatos hódoló anti-etami előljáró lehetett. Talán a seriff. Mindenesetre eszé ágában sem volt figyelmen kívül hagyni a romantikus szálát, sőt úgy döntött, alaposan utánanéző a dolognak. Annyira elmerült a gondolataiban, hogy néhány percig fel sem tűnt neki a gépek zümmögése. Hirtelen azonban felkapta a fejét, és döbbenetesen meredt az érzékelő monitorjára.

A huzatot jelzi a gép? A hőmérő rendkívül érzékeny szerkezet volt, és Rebecca tágra nyílt szemmel figyelte, ahogy a számok hihetetlenül gyorsan csökkentek. Mire megjelent a nulla, már dideregve dörzsölgette a karját, és a lehelete sebesen zakatoló szíve ütemére fehér felhőként hagyta el a száját.

A hidegen kívül azonban nem érzett semmit. Semmit az égvilágon. Nem hallott semmit, és nem érzett semmiféle illatot.

A hölgy nem szokott ide bejönni.

Emma előre figyelmeztette. De talán a ház ura igen. Charles bizonyára megjelenik itt néha. Rebecca rengeteget olvasott már róla, s ahogy eszébe jutott, düh, félelem és várakozással teli izgalom lett úrrá rajta. Gyorsan a felvevőhöz és a fény-képezőhöz lépett, hogy ellenőrizze, be vannak-e kapcsolva. A gép halk hangja jelezte a jelenlétét, és egy pillanatra, egy röpké, alig észrevehető pillanatra valaki másét is.

Amilyen gyorsan hideg lett, olyan sebesen tért vissza a meleg a szobába. Rebecca szinte az eszét vesztette az izgalomtól.

– A hőmérséklet-csökkenéssel járó esemény kezdete hajnali 2:08:15. Az energiaváltozás alig volt észlelhető, és csak rendkívül rövid ideig tartott. A hőmérséklet utána szinte azonnal az eredetire emelkedett. Az esemény hajnali 2:09:20-kor ért véget. Időtartam hatvanöt másodperc.

Egy ideig a felvevőt szorongatva ácsorgott, mintha így akarta volna rávenni a gépet, hogy újra működjön. Tudta, hogy Charles járt a szobában. Érezte. A szíve még mindig úgy vert, mint a gőzkalapács, így átfutott az agyán, hogy vajon milyen magas lehet a pulzusa.

– Gyere! Gyere, te erőszakos, gyáva féreg! Te nyomorult! Gyere vissza most rögtön!

A saját hangjából sugárzó nyers düh kissé észhez térítette. Mély lélegzetet vett, majd figyelmeztette magát, hogy muszáj megőriznie a józanságát és a tárgyilagosságát. Tapasztalatból tudta, hogy e nélkül minden kísérlet halálra van

ítélve. Leült, és további fél órán át figyelte a monitort.

Mielőtt kikapcsolta volna a számítógépet, gondosan lejegyezte az eseményt.

Képtelen volt elaludni, így kiment a szobából. Egy ideig reménykedve álldogált a csendes folyosón, de az ásító sötétségben semmi sem mozdult. Lefelé menet elidőzött a lépcsőfordulóban, és megpróbálta elképzelni a meggyilkolt katonát, a halálra rémült Abigailt, a döbbent szolgálókat és a kegyetlen Barlow-t.

Minden helyiségbe bekukkantott a szalonba, ahol a beszámolók szerint akkor is lehetett érezni a füst illatát, amikor nem égett tűz a kandallóban, a könyvtárba, amelyet Regan és Gassie messzire elkerült, mivel kellemetlenül érezték magukat odabent. A melegházba, ahol a buja növényeken, a kényelmes székeken és az üvegen átsütő holdfényen kívül nem volt senki és semmi. A konyhába menet megpróbálta leküzdeni csalódottságát. Legalább egy rövid időre megtapasztalhatta, milyen is egy szobában lenni a kísértetekkel. A türelem legalább olyan fontos, mint a kíváncsi, nyitott elme. Valami odavonzotta az ablakhoz, és a kíváncsi, nyitott elme elkalandozott a kerten, a pázsiton, az erdőn és a szántóföldeken túlra, a házhoz, amelyben Shane aludt.

A vágy olyan hihetetlen erővel tört rá, hogy maga is meglepődött rajta. A leküzdhetetlen vágy, hogy kimenjen a fogadóból, átvágjon a fűvön, a földeken, és megkeresse a férfit. Ostobaság! – korholta magát. Shane kétségkívül nincs egyedül. Láta maga előtt, ahogy összebújik a gyönyörű, barna hajú nővel, vagy egy másik, legalább olyan vonzó szépséggel.

A vágy azonban nem múlt el. Egyre csak nőtt, míg végül olyan elementáris erővel csapott le rá, hogy görcsbe rándult a gyomra. Vajon a farm vonzza? Vagy a férfi?

Legalább lesz min töprengenie, össze kell szednie a bátorságát, hogy választ kapjon a kérdéseire, és végleg szakítania kell a szürke, háttérbe húzódó Rebeccával. Nem élheti az életét az íróasztala vagy egy éppen kéznél lévő könyv mögé bújva. Azért utazott Antietamba, hogy tapasztalatokat gyűjtsön. Ha pedig Shane MacKade segítségére lesz a tapasztalatszerzésben, nem utasítja majd vissza.

Természetesen mindent a maga idejében és a saját elképzelése szerint.

Shane olyan nőnek ismerte meg, aki kézben tartja az irányítást, és semmi kedve nem volt csalódást okozni neki. Le akart vele feküdni. Milyen hatással van ez önre, Dr. Knight? Rémült, izgatott és kíváncsi vagyok. Azt mondta, rémült? A szexualitás ijeszti meg?

A szex alapvető biológiai szükséglet, mondhatni olyan, mint egy emberekkel folytatott kísérlet. Miért tartaná tőle? Mert ismeretlen számodra, válaszolta meg

Rebecca őszintén a kérdést. Éppen ezért rémisztő, izgalmas és felkeltette a kíváncsiságomat. Valójában Shane az, aki felkeltette a kíváncsiságomat. Amint irányítani tudom a helyzetet...

Dr. Knight, valóban azt hiszi, hogy a dolog irányítás kérdése? Mi lenne, ha a változatosság kedvéért elvesztené az önuralmát?

Kínos helyzetbe kerülnék, úgyhogy szó sem lehet róla.

Rebecca kimerülten fújt egyet, és számúzta a gondolataiból kérdezősködő énjét. A mardosó vágyat azonban nem tudta legyőzni, így gyorsan kiment a konyhából és visszatért a szobájába, hogy lefeküdjön.

Álmodott, és az álmai tele voltak vidámsággal és kacagással...

Átölelte egy férfi erős karja, és úgy hemperegett, birkózott vele a puha, süppedős matracon, mintha kisgyerek lenne. Forró ajkuk elnyelte a kuncogást, és hosszú, összekuszálódott haját becéző ujjak szántották végig.

– Csitt, John, felébresztetted a kicsit.

– Te zajongsz.

A fürge kéz pamut hálóinge alá siklott, és hosszasan elidőzött néhány varázslatosan érzékeny pontján.

– Túl sok ruha van rajtad, Sarah. Látni akarlak meztelenül!

Pajkos évődés, játékos birkózás és újabb kuncogás következett.

– Még mindig van rajtam némi súlyfelesleg a terhesség miatt.

– Tökéletes vagy, ahogy a baba is. Istenem, annyira kívánlak. Akarlak, Sarah. Szeretlek. Engedd, hogy szeresselek!

A nevetés elcsendesedett, de a gyönyörnek nem szakadt vége. A puha, tollal bélelt matrac körülölelte a szeretkezés ősi ütemére mozgó párt.

Rebecca másnap nem az alvás hiánya, hanem az álom miatt ébredt kótyagosan. A délután nagy részében a szobájában gubbasztott, és az internet segítségével adatokat gyűjtött az 1862 körül Antietamban élt emberekről. A nyomtatója lelkesen ontotta magából a népszámlálás születési és halálozási időpontokkal kiegészített névsorát, amikor Cassie bekopogott az ajtón.

– Ne haragudj, hogy zavarlak!

– Gyere be nyugodtan! – nézett fel Rebecca, és levette a szemüvegét. – Éppen Abigail szeretőjét próbálom megtalálni. Már ha létezett egyáltalán.

– Értem – felelte Cassie szemmél láthatóan izgatottan, és a hajába túrt. – De hogyan csinálod?

– Kizárásos alapon... Kor, családi állapot. Teljesen biztos vagy benne, hogy a lovag nem volt nős?

– Igen.

– Nem szolgált a hadseregben sem, viszont említettél valami olyasmit, hogy lemondott a posztjáról, amikor elhagyta a várost.

– Különös, hogy úgy beszélsz ezekről az emberekről, mintha még most is itt élnének.

Rebecca mosolyogva hátradőlt a székében.

– Így is van, nem?

– Igen, igazad lehet – csóválta meg a fejét Cassie. – Tudod, kissé belegabalyodtam ebbe a történetbe. Egyébként azért jöttem, hogy szóljak, el kell mennem a kórházba...

– A kórházba? – pattant fel rémülten Rebecca. – Megsérült valamelyik gyerek? Betegek?

– Nem, nem. Shane...

– Karambolozott? – kérdezte remegő hangon a nő, és elsápadt. – Hol van? Mi történt vele?

– Rebecca, Savannah-ról van szó. Megindult nála a szülés – magyarázta Cassie, miközben töprengve nézte, ahogy a nő visszahanyatlik a székbe. – Nem akartalak megijeszteni.

– Semmi baj – intett erőtlenül Rebecca. – Gyakran előfordul, hogy túl hamar vonom le a következtetést.

– Jared felhívta Shane-t, aki azonnal telefonált nekünk, úgyhogy mihamarabb keresnem kellett valakit, aki vigyáz a gyerekekre. Connor és Emma a kávézóban marad Eddel. Még nem találkoztál vele. Igazi egyéniség. Allyt már nem tudta vállalni, de a kórházban van egész napos megőrzés.

– Értem – sóhajtott Rebecca megkönnyebbülten.

– Remélem, nem fogod magad magányosnak érezni. Ha megéhezel, találsz a konyhában felvágottat és süteményt. Autóval megyek, de a többiek azt üzenik, hogy ha szükséged van rá, kölcsön veheted a konyhónál vagy a farmon lévő kocsikat.

– Semmi kedvem kimozdulni – mosolyodott el most már nyugodtan Rebecca. – Szóval Savannah rövidesen szülni fog. Ez igazán csodás hír. Minden rendben megy?

– A legutóbbi jelentés szerint igen. Tudod, az egész család ott akar lenni a nagy eseményen.

– Hát persze. Kérlek, add át üdvözlőmet a szülőknek! Egyébként, ha akarod, itt hagyhatod velem Allyt.

– Ez igazán nagyon kedves tőled, de még szoptatok, ráadásul fogalmam sincs, hogy meddig leszünk a kórházban – mondta Cassie, és az alsó ajkát harapdálva, gondolatban végigvette a tennivalóit. – Nem várunk új vendégeket, azoknak pedig, akik nincsenek itthon, hagytam üzenetet. Normális esetben egy óra múlva tálnám az uzsonnát, csakhoggy...

– Ne aggódj, majd ellátjuk magunkat. Menj csak, Cassie, látom, hogy már tűkön ülsz!

– Semmi sem hasonlítható egy újszülött világra jöttéhez.

– Bizonyára igazad van.

Amikor Rebecca magára maradt, megpróbált a munkájára összpontosítani, de a gondolatai minduntalan elkalandoztak. Látta maga előtt, ahogy a MacKade család tagjai nyugtalanul fel-alá járkálnak a váróteremben, és egyfolytában a nővéreket zaklatják a kismama hogyléte miatt. Természetesen egyszerre hadarnak, majd végül egyikük bemegy a kórterembe, hogy megnézzze, mi a helyzet, aztán visszatér a többiekhez, hogy jelentést tegyen. Valamennyien élvezik a különleges helyzetet, és jól érzik magukat együtt.

Ilyen egy összetartó család. Jól érzik magukat együtt. Rebecca azon töprengett, hogy vajon tudják-e, milyen szerencsések. Miután két órán keresztül tanulmányozta a listán szereplő férfiak nevét, sikerült a felére csökkentenie az esetleges jelöltek létszámát. Az éhség azonban rövidesen leűzte a konyhába.

Néhány vendég már belekóstolt a Cassie által kikészített pitébe, és valaki volt olyan előrelátó, hogy a tűzhelyen hagyja a kávé. Rebecca töltött magának egy csészényit, majd először szendvicset akart készíteni, de végül a porhanyós, áfonyával ízesített sütemény mellett döntött. Amikor megcsörrent a telefon, megszokásból azonnal felkapta.

– Igen, tessék... Vagyis, MacKade Fogadó, miben segíthetek?

– Rendkívül vonzó, bűgő hangod van, Rebecca.

– Shane?

– És a hallásod is kiváló. Gondoltuk, szólunk, hogy a MacKade család újabb taggal gyarapodott.

– Fiú vagy lány? Jól vannak?

– Kislány és mindketten remekül vannak. Miranda MacKade három kiló hatvan

deka, és ötvenkét centiméternyi gyönyörűség.

– Miranda... – sóhajtott fel Rebecca. – Igazán kedves név.

– Cassie már elindult hazafelé, de valószínűleg csak később ér oda, mivel még beugrik a gyerekekért, és biztos vagyok benne, hogy Ed részletes beszámolót akar majd hallani a szülésről. Csak azért telefonáltam, hogy ne aggódj.

– Rendes tőled, kösz.

– Ünnepelni támadt kedvem. Akar egy kicsit szórakozni, dr. Knight?

– Én...

– Semmi flanc, ugyanis a kórházba menet előtt nem volt időm átöltözni. Felvennélek, aztán ihatnánk egy sört.

– Az ajánlatod igazán ellenállhatatlan, de...

– Akkor jó. Félóra múlva ott leszek érted.

– Nem mondtam, hogy...

Rebecca a homlokát ráncolva hallgatta a telefonkagylóból áradó, udvariatlan bugást.

Úgy döntött, nem öltözik ki túlzottan, de a hiúságának engedve megállt a tükör előtt, hogy még egy kis arcfestéket tegyen fel. A szűk nadrág és a kényelmes sárgásbarna pulóver, amelyben aznap dolgozott, tökéletesen megfelelt egy könnyed sörözgetéshez.

Kizárólag a saját örömeire tette be a jókora vörösréz fülbevalót, mivel az elmúlt hónapokban rájött, milyen jó dolog felékszerezni a saját testét. Az ajtajára ragasztott egy cetlit, amelyen a Cassie-nek írt üzenet állt, majd kísértelt a fogadó elé, hogy megvárja Shane-t.

Az enyhe szellő a közeledő őszt illatát hozta. Egész nap tombolt a meleg, de a levegő estére lehűlt. A puha sötétség pontosan olyan teljes volt, mint amilyennek az ember vidéken elképzei. A közeli úton néha eldöcögött egy autó, majd újra békés csend telepedett a környékre.

Rebecca biztos volt benne, hogy hiányozni fog neki a város megnyugtató nyüzsgése, a zaj és a helyiek néhol szórakoztató gorombasága. New Yorkban végre megtanulta élvezni az életet, múzeumokba, üzletekbe járt, és ahelyett, hogy szokása szerint elrejtőzött volna az emberek elől, inkább kereste a társaságukat. Ő maga írta elő ezt a gyógykezelést, amely tökéletesen bevált.

Már nem szegte le a fejét az utcán, és nem rohant vissza a lakása rejtekébe, ahol biztonságosan elrejtőzhetett a könyvei között. Egyáltalán nem hiányzott neki a

város. Élvezte a csendet, a lelassult életet és a lehetőséget, hogy közelebbről is megismerhet néhány kedves embert. Rövidesen pedig megiszik egy sört egy rendkívül vonzó férfival.

Mindent egybevetve, szép befejezése ez egy termékeny napnak.

Figyelte, ahogy egy autó rákanyarodik a házhoz vezető útra, és a lámpái fénye előrevetül. Felvette a táskáját, és elindult a furgon felé.

– Ezt már szeretem! Nincs is annál jobb, ha az embert várja egy nő.

– Sajnálom, ha csalódást okozok – vont a vállát Rebecca, miközben felkapaszkodott az ülésre. – Csak azért jöttem ki, mert csodás idő van. Már érezni az őszi illatát.

– Csinos vagy – felelte a férfi, és az ujjával megérintette a különleges fülbevalót, amely azonnal táncra perdült.

– Te is – válaszolta Rebecca. Shane valóban remekül festett rövid copfjával, kifakult munkásingében és ajkán a megszokott, pimasz mosollyal. – Hová megyünk?

– Csak ide, Duffhoz – mondta a férfi, majd a nő ülésének támlájára tette a karját, és tolatni kezdett a furgonnal. – Nem nagy szám, de rendkívül otthonos.

Valóban nem nagy szám, jegyezte meg magában Rebecca, amint beléptek a félhomályos bárba. A biliárdasztal fölött foszforeszkáló neoncsövek világítottak, s vakító fényüket csak az odabent terjengő füst tette lágyabbá. A sarokban álló zenegépből nyafogós country áradt. Díszítésképpen szétszórt mogyoróhéj, néhány sört népszerűsítő poszter és valami különös bájt sugárzó, pókerező kutyákat ábrázoló kép szolgált. Az állott levegőben szinte tapintani lehetett a veszélyt.

Rebeccának kifejezetten tetszett a hely.

A viharvert bárpult felé menet Shane legalább fél tucat embernek mutatta be. A vendégek többsége úgy nézett Rebeccára, ahogy egy zárt közösségbe érkező kívülállóra szokás, miközben a tulaj, egy vézna férfi, bizalmatlanul méregette őket. Valaki odakiáltott Shane-nek, hogy menjen biliárdozni, de ő válaszképpen csak megrázta a fejét, majd a pult mögött ácsorgó férfira nézett, majd két ujját felemelve jelezte, hogy mit kér.

– Mi újság, Duff?

– Csak a szokásos – morogta a girhes pultos, majd kinyitott két üveg sört.

– Bemutatom Rebeccát. Regan barátnője New Yorkból.

– New York városa olyan, akár a pokol legmélyebb bugyra.

– Járt már ott? – kérdezte a nő udvariasan.

– Ha fizetnének, akkor sem tenném be oda a lábam – húzta el a száját Duff, majd miután eléjük tolt az italukat, visszatért eredeti elfoglaltságához, és komor arccal tovább fürkészte a vendégeit.

– Duff nem az a kiköpött dumaláda mondta Shane, miközben odasétáltak az asztalukhoz. – És azt sem foghatjuk rá, hogy ő a város legboldogabb embere.

– Ezt mindjárt gondoltam – mosolyodott el Rebecca, és leült. – Végül is az a munkám, hogy a hozzá hasonlókat kezeljem.

Shane a nőéhez koccintotta az üvegét.

– Igyunk Miranda Catherine MacKade-re! Rebecca a magasba emelte a sörét, majd ivott egy kortyot.

– Mesélj el mindent!

– Valahányszor bementem Savannah-hoz, mindig nyűgös volt. Valami olyasmit morgott, hogy az összes MacKade-eket börtönbe kellene zárni, és mondott még valamit, ami a férfitest egy bizonyos szervére vonatkozik.

– Érthető, hogy a vajúadás miatt kivetkőzött magából.

– Igen, de Regan és Cassie nem volt ilyen kíméletlen. Mindegy, Savannah-t más fából faragták. Szóval egy ideig tüzet okádott, de amint túl volt a szülésen, olyan lett, mint a kezes bárány.

– És Jared?

– Eleinte még a hátán is csorgott a verejték az idegességtől, utána pedig úgy vigyorgott, mint egy háborodott. Így van ez, valahányszor kisbabánk születik.

– Kisbabánk?

– Igen, ez családi ügy. El kellett volna jönnöd.

– Szerintem elegendő voltatok – csóválta meg a fejét Rebecca, majd a férfi szemébe nézett. – Na és ilyenkor nem kapsz kedvet?

– Mármost mihez? Ja! Elég, ha a testvéreim kedvet kapnak a gyerekneveléshez. Semmi szükség rá, hogy én is beszálljak a körbe. És te? Eszedbe jutott már, hogy fészket rakj és családot alapíts?

– Fészket rakjak? – kérdezte nevetve a nő. – Nem.

Shane kivett egy szem mogyorót az asztalon lévő műanyag tálkából és feltörte.

– Mit csinálsz, amikor nem a sérült lelkeket gyógyítod, vagy tanítasz, esetleg a kísérteteket hajkurászod?

– Mivel a pokol legmélyebb bugyrában élek, mindig akad tennivaló. Rablások, gyilkosságok, vad orgiák... Tökéletes az életem.

Shane végigsimított Rebecca kezén.

– Van valakid, akivel megosztod mindezt?

– Nincs. Nincs senkim – felelte a nő, és édesen elmosolyodott. – Hogy van Darla? A férfi megköszöri a torkát, és hogy időt nyerjen, a sörébe kortyolt.

– Remekül. Nem is lehetne jobban. Nem tartotta említésre méltónak, hogy csak azért csalta át magához a jó öreg Darlát, hogy valaki végre vacsorát főzzön neki, és ha kedve tartja, teljesítse még néhány kívánságát.

– Hogy halad a vadászat?

– Ez nem valami körmönfont módja a témaváltásnak.

– Semmi kedvem raveszkodni – vigyorodott el Shane, és mielőtt még Rebecca elhúzhatta volna a kezét, megragadta. – Találkoztál mostanában kísértetekkel?

– Tulajdonképpen igen – válaszolta a nő, és elégedetten látta, ahogy a mosoly lassan lehervad a férfi ajkáról.

– Ez hülyeség.

– Nem, komolyan beszélek. Sikerült tökéletesen dokumentálnom az eseményeket. Kevesebb, mint két perc alatt hat fokot süllyedt a hőmérséklet.

Shane ismét a sörébe ivott.

– Át kellene nézetned egy szakemberrel a puccos gépeidet.

A férfi viselkedése szórakoztatta, ugyanakkor felkeltette a kíváncsiságát.

– Miért vagy ilyen elutasító? Rémisztőnek találsz a jelenlétüket?

– Miért tartanék olyasmitől, ami nem létezik?

Rebecca szemöldöke egészen homlokába hulló fürtjei széléig szaladt.

– Lássuk csak, miért is?

– Azért mert... – Shane még időben észbe kapott, és bizalmatlanul méregette Rebeccát, aki kedvesen mosolygott, és szemmel láthatóan nyeregben érezte magát. – Szóval, így boncolgatod a betegeidet?

– Úgy érzed magad, mintha beteg volnál?

– Szállj le rólam!

– Bocs! – emelte fel a kezét nevetve a nő. – Képtelen voltam kihagyni. Általában nem foglalkozom egyénre szabott gyógymóddal, de te csodás alany lennél. Mit szólnál egy kis szótársító játékhoz?

– Felejtsd el!

– Csak nem félsz? A dolog rendkívül egyszerű. Megadok egy szót, és te válaszképpen kimondod az első gondolatot, ami az eszedbe jut.

– Nem félek egy ostoba szójátéktól – húzta el a száját Shane, de az ingerült vállrándítás elárulta valódi érzéseit. – Rendben, kezdjük!

– Otthon.

– Család.

Rebecca elmosolyodott.

– Madár.

– Toll.

– Autó.

– Furgon.

– Város.

– Zaj.

– Vidék.

– Szántóföld.

– Szex.

– Nők – vágta rá Shane, majd az ajkához emelte összekulcsolt kezüket, és finoman harapdálni kezdte a nő ujját. – Rebecca.

– Az számít, ami először az eszedbe jut – figyelmeztette a férfit, s közben megpróbálta lecsillapítani zakatoló szívverését. – Mindent egybevetve azt kell mondanom, hogy olyan ember vagy, akinek egyértelmű elképzelése van a dolgokról, nyugodtan és kiegyensúlyozottan él. Ennyi a jellemzésed dióhéjban.

– Mi lenne, ha szerepet cserélnénk?

– Szívesen, ha felmutatod a diplomádat, tehenészfiú – felelte Rebecca, majd hozzátette: – Ha éhes vagy, miért nem rágcsálsz egy kis mogyorót?

– Jobban ízlenek az ujjaid – válaszolta Shane, és a tenyere mentén tovább harapdálta a nő kezét. – Hosszúak és karcsúak, akárcsak te magad.

Rebecca könnyed mozdulattal közelebb húzta a székét az asztalhoz, és odahajolt a férfihoz.

– Komolyan azt hiszed, hogy néhány sör után hagyom magam elcsábítani egy ilyen ócska lebuiban?

– Megér egy próbát – vigyorodott el kéjesen Shane, és az ajkával végigsimított a

vékony csuklón. – A pulzusa az egekbe emelkedett, dr. Knight.

– A test önkéntelen válasza az ingerre. Nincs benne semmi személyes.

– De még lehet – vont a vállát a férfi, és a biliárdasztal felé pillantott. – Mit szólnál egy fogadáshoz?

– Az attól függ, hogy mi a tét.

– Biliárdozhatnánk, és köthetünk előtte egy barátságos fogadást.

– Biliárd? – húzta el a száját Rebecca. – Nem ismerem a szabályokat.

Úgy még jobb, gondolta magában Shane.

– Majd elmagyarázom. Elvileg gyorsan tanulsz, nem? Ha valaki olyan okos, hogy egy rakás rövidítést írhat a neve elé és utána, akkor bizonyára nem fog ki rajta egy ilyen egyszerű játék.

– Rendben. Miben fogadunk?

– Ha én nyerek, kimegyünk és rosszalkodunk egy kicsit a furgonban. Nagyon szeretnék megízlelni...

Rebecca lassan beszívta az orrán a levegőt, és igyekezett elrejteni az érzéseit.

– És ha én győzök?

– Mire vágysz?

A nő egy pillanatig gondolkozott, majd elmosolyodott.

– Ha odaköltözöm a farmra, rendesen viselkedsz, és kizárólag szakmai alapon segíted a munkámat.

– Áll az alku! – pattant fel magabiztosan Shane, és tapasztalt játékoshoz méltón, előzékenyen előreengedte ellenfelét. – Mivel kezdő vagy, két golyóval indíthatsz.

– Ez igazán nagylelkű tőled – felelte Rebecca, bár fogalma sem volt róla, hogy ez valóban olyan nagylelkű ajánlat-e.

Mivel Shane ritkán veszített, és sportszerű versenyzőnek tartotta magát, részletesen elmagyarázta a szabályokat, így a dákó helyes tartása és a lökés bemutatása közben lehetősége nyílt arra is, hogy kényelmesen elhelyezkedjen Rebecca mögött.

– Az egyensúly rendkívül fontos – mondta, miközben beszívta a nő hajának illatát. – A lényeg a finomság. Könnyedén kell lökni.

Rebecca megpróbálta figyelmen kívül hagyni a nyilvánvaló tényt, hogy a férfi szorosan hozzá simul, és az erős kéz útját követve, a golyó felé tolt a biliárdasztal felé.

– Szép volt! Remek formában vagy... és a füled is gyönyörű – mormolta Shane,

majd a foga közé csipentette az apró cimpát. Rebecca megfordult, de nem húzódott el, mire a férfi könnyedén a derekára tette a kezét. – Mi lenne, ha úgy tennénk, mintha játszottunk volna, és kimennénk inkább a furgonhoz...

– A fogadás az fogadás. Hátrébb az agarakkal, tehenészfiú!

– Rendben, kivárom a játék végét – mondta vidáman Shane. Elképzelte, ahogy a testük összefonódik, és a furgon ablaka bepárásodik a szenvedély hevében... – Akarsz kezdeni?

– Nem, tiéd az elsőbbség.

Rebecca hátralépett, és bekrétázta a dákója végét. A szabályok egyszerűnek tűntek. A játékos azzal a színnel van, amelyet először a zsákba lök. Ez lehet csíkos vagy teli. Ezután csak annyi az ember dolga, hogy a fekete nyolcas golyót elkerülve minél többet süllyesszen el. Ha a fekete a többi előtt kerül a zsákba, veszett. Az győz, aki mielőbb eltünteti az összes golyóját, majd végül a feketét is.

Lenyűgözve nézte, ahogy Shane az asztal fölé hajol, és nyúlánk teste megfeszül. A látvány elvonta a figyelmét, így nem látta, amikor a golyókból alkotott háromszög felbomlott. Az eredmény azonban magáért beszélt: három golyó a zsákokba került, és a férfié lett a teli. Rebecca az ajkát lebiggyesztve figyelte Shane módszerét s a zöld filcen sebesen guruló golyók irányát. Természetesen látott már biliárdozókat, hiszen az elegáns klubban, ahol a szülei állandó tagok voltak, gyakran játszottak, csak hogy soha nem szentelt különösebb figyelmet a dolognak.

Nyilvánvaló volt, hogy a szabályok egyszerű geometriára és alkalmazott fizikára épülnek. Rebecca gondterhelten ráncolta a homlokát, és büszkén felszegte a fejét. Érdekes élmény volt figyelni, ahogy gondolkodik, bár Shane szívesebben látta volna, ahogy magával ragadják az érzelmek.

Nem lenne igazságos, ha úgy nyerne, hogy csodás ellenfele egyáltalán nem játszott. A sportszerűség kedvéért megpróbálkozott a lehetetlennel. Majdnem sikerült, de a golyója csak érintette a zsák szélét, aztán arrébb gurult.

– Te jössz, doki!

Shane átment az asztal túloldalára, hogy segítsen a nőnek felvenni a helyes testtartást, de Rebecca egyetlen mozdulattal lerázta.

– Inkább egyedül csinálnám.

– Rendben – válaszolta a férfi, és kedvesen, ugyanakkor fölényesen rámosolygott. – A sárga csíkosat ajánlom. Könnyedén beguríthatod az oldalsó zsebbe.

– Én is látom – mormolta maga elé Rebecca, majd az asztal fölé hajolt, gondosan célzott, s kissé hunyorított, hogy még jobban tudjon összpontosítani a golyókra, majd elvégezte a lökést.

– Szép volt! – jelentette ki Shane, miközben ráérősen visszaballagott az asztalukhoz a sörükért. – Ráadásul a golyód tökéletes helyzetben van a következő lökéshez, úgyhogy ha...

Rebecca felemelte a fejét és rosszálló pillantást lövellt a férfi felé.

– Abbahagynád?

– Bocs! – emelte fel a kezét védekezően Shane. – Csak segíteni akartam. Folytasd nyugodtan!

Ennek ellenére nem tudta megállni, hogy ne csettintsen a nyelvével, amikor a nő hibát követett el. Nem látja, hogy három golyója teljesen tiszta célpont? Felemelte a sörét, hogy elrejtse az arcára kiülő kaján vigyort. Ha a doki így halad, pontosan öt percen belül azt tesz vele, amit csak akar.

Az álla azonban rövidesen leesett a csodálkozástól. Rebecca az asztal szélének lőtte a golyóját, amely onnan egyenesen a sarki zsákba gurult. Még csak el sem mosolyodott, fel sem nézett, csak a következő golyóra figyelt. Néhány vendég felkászálódott a székéről, hogy közelebből nézhesse a menetet. Rebecca tudomást sem vett róluk, és úgy tett, mintha láthatatlanok lennének, akár a kísértetei.

Módszeresen haladt, és a lökések között csak annyi szünetet tartott, amíg a szemöldökét ráncolva körüljárta az asztalt. Shane megfeledkezett a kezében tartott sörökről, s miközben a nézők kárörvendő-en vigyorogva oldalba bökték és megjegyzéseket tettek, Rebecca gyorsan, nehézség nélkül letakarította az asztalt. A megaláztatást csak növelte, amikor a nő azzal a golyóval lökte be a zsákba a nyolcast, amelyet a férfi azért hagyott fent a játék kezdetén, mert megsajnálta. Egyszóval, vereséget szenvedett a saját felségterületén.

Rebecca bájosan csücsörített az ajkával, majd felegyenesedett, és a tekintete végigpásztázta a biliárdasztalt.

– Ennyi?

A vendégek vidáman kiáltoztak, nevetve gratuláltak, és többen hátba veregették, majd felajánlották, hogy meghívják egy sörre. Shane egyszerűen csak az asztalra dobta a dákJát.

– Így végezted el a főiskolát? Biliárdon nyerted a tandíjat?

Rebecca a sikertől kipirult arccal fordult a férfi felé.

– Nem, több ösztöndíjat is nyertem, ráadásul a szüleim jelentős összeget tettek félre a taníttatásomra. Még soha életemben nem biliárdoztam.

– Átkozott legyek, ha ez így van! – vágta zsebre dühösen a kezét Shane, miközben a nő ártatlan tekintetét fürkészte. – Egyszerűen lemostál. Ez nem szerencse, főleg nem a kezdők szerencséje.

– Nem bizony. Tudományos alapon nyertem. A játék a dőlésszögre és a gyorsaságra épül, nem? – kérdezte Rebecca, és az új ismerettel felvértezve, kimerülten végigsimított a haján. – Akarsz játszani még egy menetet? Adok némi előnyt.

Shane káromkodása nevetésbe fulladt.

– Egye fene! Továbbra is tartom a fogadást.

7.

– Úgyhogy biliárdoztunk – mesélte Rebecca Regannek, miközben beállította a felvevőket Shane konyhájába. – Nagyon jól játszik, így aztán záróráig maradtunk.

Regan meghuzigálta a fülét, mintha ki akarta volna tisztítani, hogy jobban hallja barátnője szavait.

– Biliárdoztál... Duff kocsmájában...

– Aha. Először csak egy menetről volt szó, aztán kettő lett belőle, majd így mentünk egyre feljebb. Remekül szórakoztam, de nem hagytam, hogy az összes férfi vendég meghívjon sörözni. Annyira azért nem bírom az alkoholt, bizonyára idő előtt kikészültem volna.

– A férfiak sört vettek neked...

– Inkább csak akartak, de nem vagyok valami nagy ivó – vont a vállát Rebecca, majd hátralépett, hogy szemügyre vegye a beállítást. – Shane kifejezetten jól tűrte a dolgot. Sokan bosszankodtak volna, ha legyőzik őket a kedvenc játékukban.

– Na, álljunk meg egy percre! – emelte fel Regan a kezét. – Te megverted Shane-t... Shane MacKade-et?

– Ha jól emlékszem, tízből hét menetet én nyertem. Tudod, hogy működik ez a kávéfőző?

Elegendő magára hagyni néhány napig, és nézzenek oda, mibe keveredik! – gondolta Regan döbbenten.

– Kávét azt nem tudsz főzni, viszont legyőzted Shane-t. Egyetlen ember van, akinek ez sikerült. Rafe. Az ő nyomába pedig senki nem érhet...

– Akarsz fogadni? – kérdezte Rebecca önelégülten mosolyogva. – Isten adta tehetségem van a biliárdozáshoz. Ezt Charlie Dodd mondta.

– Charlie Dodd? – nevetett fel Regan, miközben kimérte a szükséges kávéadagot. – Charlie Dodd-dal és a haverjaival lógtál Duff kocsmájában? Egyébként is, mi az ördögöt kerestél ott?

– Megünnepeltük Miranda születését. A lényeg, hogy mivel legyőztem Shane-t, muszáj segítenie a kutatásban. Úgy tűnik, nem örül neki túlzottan. Egyértelműen elutasít mindent, ami a természetfölöttihez kapcsolódik.

Regant egyre kíváncsibbá tették a hallottak.

– Kérdezhetek valamit?

– Hát persze.

- Mi lett volna, ha elveszíted a fogadást?
- Rendetlenkedtünk volna egy kicsit a furgonjában.

Regan kezéből kicsúszott a pohár, és a víz, amit a kávéfőzőbe akart tölteni, a konyhapultra loccsant.

– Jóságos ég, Rebecca, mi ütött beléd? A nő ajkán halvány mosollyal, ábrándos tekintettel nézett ki az ablakon.

– Valószínűleg élveztem volna...

– Efelől nincs semmi kétségem – morogta Regan, miután újra levegőhöz jutott. Felkapott egy törlőruhát, és felitatta a vizet. – Édesem, eszemben sincs beleszólni az életedbe, de Shane... nagyon kedveli a nőket, csakhogy a kapcsolatokat soha nem veszi komolyan.

Rebecca összeszedte magát és visszatért az álmvilágból.

– Tudom. Ne aggódj miattam! Igaz, hogy visszavonultan éltem, de azért nem vagyok ostoba. Azt hiszem, mindent egybevetve remekül boldogulok Shane-nel. Lehet, hogy viszonyt kezdek vele.

– Viszonyt...vele... – ismételte meg a nő lassan. – Most valamiféle testen kívüli élményben van részem?

– Ha igen, akkor remélem, megosztod velem a részleteket.

Regan megdörzsölte az arcát, és figyelmeztette magát, hogy muszáj ésszerűen gondolkodnia. Csakhogy ezúttal az ézszerűség koronázatlan királynőjéről, Rebeccáról volt szó.

– Viszonyt kezdenél Shane-nel. A sógoromról, Shane MacKade-ről beszélünk, ugye?

– Aha – mormolta Rebecca, és a mózeskosárban szunyókáló Jason fölé hajolt, hogy megsimogassa a kisfiú puha, kerek arcát. – Még gondolkodom rajta. Viszont nagyon vonzónak találom, és biztos vagyok benne, hogy rendkívül tapasztalt. Ha már viszonyt kezdek valakivel, akkor olyan embert választok, akit kedvelek, tisztetek és érzek iránta valamit. Te nem így gondolsz?

Rebecca nem elégedett meg azzal, hogy megsimogatta a gyereket, így az ajkát lágyan a pufók arcocskához érintette.

– Általánosságban biztosan ugyanígy gondolnám, viszont...

– Csak még vonzóbbá teszi, hogy nagyszerű ember és jó az ágyban – mosolyodott el pajkosan Rebecca. – Természetesen a csinos pofika és a csodás test még nem minden, de kétségtelenül hab a tortán. Úgy gondolom, hogy minél

erősebb két ember között a fizikai vonzalom, annál élvezetesebb a szex.

Mielőtt még Regan szóhoz jutott volna, a kávéfőző gurgulázva ontani kezdte magából a forró kávé.

– Rebecca, a szeretkezés nem kísérlet vagy tudományos kutatás.

– Bizonyos fokig az – nevetett fel a nő, majd odament Reganhez, és a vállára tette a kezét. Hogyan magyarázhatná el neki, milyen érzések kavarnak benne? Még ő sem értene meg, hogy mit jelent számára szabadnak, fesztelennek és vonzónak lenni. – Ne aggódj miattam, anya! Már felnőttem.

– Igen, azt látom.

– Szeretném kihasználni az utamba kerülő lehetőségeket. Sokáig csak azt tettem, amit mások mondtak, amit elvártak tőlem. Mindig engedelmeskedtem, de ezentúl más lesz a helyzet – sóhajtott fel Rebecca, és a konyha felé fordult. – Mit gondolsz, miért választottam hobbiként a természetfölötti tevékenységeket? Erre még egy elsős pszichológia szakos diák is tudja a választ. Az egész életem rendellenes volt, ugyanakkor szigorú keretek között tengettem a napjaimat. Rá kellett jönnöm, hogy én magam voltam furcsa.

– Ez nem igaz! – csattant fel Regan. Rebecca elmosolyodott a heves kirohanás láttán.

– Mindig kiálltál mellettem, és még önmagammal szemben is megvédtél. Ennek ellenére igazam van. Nem hétköznapi dolog, ha egy hétéves gyerek matematikai egyenletekkel bíbelődik, és franciául cseveg a történészekkel a krími háború politikai vonatkozásairól. Tudom, hogyan viselkedik egy kisgyerek, bár nekem soha nem adatott meg, hogy az legyek.

Mielőtt még barátnője megszólalhatott volna, megcsóválta a fejét és sietve folytatta:

– Túl fiatalon dobtak be a mély vízbe. Fogalmad sincs róla, hogy milyen érzés évről évre egyfolytában csak iskolába járni. Még akkor is tanárok, megoldandó feladatok és kísérletek vártak, amikor hazamentem. Mielőtt észbe kaphattam volna, az életem másból sem állt, mint tanulásból, munkából és előadásokból. Egymás után szereztem a diplomákat, otthon viszont senki nem várt rám.

– Nem is sejtettem, hogy ennyire boldogtalan vagy – suttopta Regan.

– Az életem fabatkát sem ér – sóhajtott fel Rebecca, és lehunyta a szemét. – Rettentő szálnalmas lehetek. Kissé igazságtalan vagyok magammal szemben, hiszen rengeteg előnyöm származott a tanulásból. Jól keresek, megbecsülnek, és számtalan

lehetőségem adódik, hogy feljebb lépjek a ranglétrán. Mindez azonban olyan számomra, Regan, mint egy ördögi kör. Ugyanolyan kellemetlenné válhat, mint amikor háttérbe szorítják az embert. Nevetségesnek tűnhet a panaszkodásom, de hidd el, hogy igazam van. Végre a saját kezembe vettem a sorsom irányítását – mosolyodott el, és hogy ezzel is jelezze elégedettségét, mély, mohó lélegzetet vett. – Olyasmit teszek, amit senki nem vár el tőlem, s ami miatt végre pletykálni fognak rólam a felfuvalkodott, begyepesedett munkatársaim. Ráadásul csodásan érzem magam.

– Örülök neki – mondta Regan, miközben csészék után kutatott a szekrényben. – Szerintem csodás, hogy végre időt szakítottál magadra, és olyasmivel foglalkozol, amit a legtöbben szokatlannak neveznek, de...

– De? – kérdezte Rebecca, és elvette Regantól a kávéval teli csészét.

– De Shane nevét nem látom a hasznos elfoglaltság címszó alatt. Ő a legaranyosabb fickó, akit ismerek, ugyanakkor megbánthatja az érzéseidet.

Rebecca töprengve kortyolgatta a forró italt.

– Előfordulhat, csak hogy ezt is egyfajta tapasztalatszerzéseként fogom fel. Soha nem kerültem még olyan közel egyetlen férfihoz sem, hogy megbánthasson.

Odasétált az ablakhoz, és kinézett rajta. A távolban meglátta a traktoron ülő Shanet. Pontosan úgy festett, ahogy elképzelte. Eszébe jutott, hogy a gépet nem traktornak, hanem bálázónak hívják, mivel bálákba tömöríti a szénát.

– Szeretek ránézni – mormolta maga elé.

– Igen, mind a négyen szép látványt nyújtanak – jegyezte meg Regan, és ő is odament az ablakhoz, hogy Rebecca vállára tegye a kezét. – Csak hogy számtalan női szívet törtek már össze. Légy óvatos!

Rebecca azonban úgy érezte, túl régóta óvatos már.

Még főzni sem tud. Shane nem ismert olyan embert, aki a tűzhely mellett állva kizárólag arra volt képes, hogy felmelegítsen egy konzervdoboznyi levest. Rebecca számára még ez is komoly kihívásnak bizonyult, és kellő előkészülettel járt. Egyáltalán nem bánta, hogy odaköltözött hozzá. Legalábbis ezzel nyugtatta magát. Kedvelte a társaságát, és biztos volt benne, hogy előbb-utóbb be tudja csalogatni az ágyába, de az okot, amiért a farmra jött, képtelen volt elfogadni.

A berendezések ott voltak mindenhol – a konyhában, a nappaliban és a vendégszobában is. Valahányszor belépett a házba, mindig szembe találta magát egy felleveővel. Gyakran eltöprengett azon, hogy vajon miből gondolja egy rendkívül

értelmes nő, hogy videóra veheti a kísérteteket.

Mégis voltak előnyei a dolognak. Ha főzött, Rebecca szó nélkül, sőt kifejezetten lelkesen mosogatott. Amikor az egész napi munka után hazatért a földekről, örült, hogy ott találja a konyhában, amint az asztalnál ülve dolgozik hordozható számítógépén. Annak ellenére, hogy nem tudta megkülönböztetni egymástól a lábost és a serpenyőt, Rebecca azt állította, hogy a konyhában érzi legotthonosabban magát, így ott töltötte ideje nagy részét.

Shane sikeresen átvészelte az első éjszakát, bár rengeteget hánykolódott, mivel állandóan csak azon járt az esze, hogy Rebecca ott alszik a közelében. Másnap nyugösen ébredt, de mire befejezte a fejést és elkészítette a reggelit, visszanyerte jókedvét.

Mindig együtt reggeliztek, bár meglátása szerint vendége csak annyit evett, amennyi feltétlenül szükséges volt az életben maradáshoz. A kávé azonban nagyon szerette, s miközben együtt olvasták az újságot, csak úgy záporoztak rá a kérdések. Hihetetlen, hogy mennyi kérdés fogalmazódott meg abban a bájos fejben!

Shane ennek ellenére boldog volt, hogy nem egyedül kell elfogyasztania a nap első fogását, hanem egy olyan emberrel, aki csinos, jó illatú és van véleménye a dolgokról. A gond csak az volt, hogy munka közben is azon járt az esze, hogy vajon mit visel aznap Rebecca, milyen az illata és miről beszélgettek a reggelinél.

Soha nem volt még együtt olyan nővel, aki ilyen hosszú ideig uralta volna a gondolatait. Ez pontosan elegendő lett volna ahhoz, hogy az ember fia aggódni kezdjen. Shane MacKade azonban nem szeretett aggódni. Arról nem is beszélve, hogy nem szívesen gondolt egyfolytában egy olyan nőre, aki fikarcnyit sem törődött vele.

Alkalmazkodóképesség kérdése az egész. Legalábbis ezzel vigasztalta magát. Rebecca a vendége volt, és úgy érezte, az ember nem használhatja ki a vendégét. Éppen ezért minél hamarabb ki akarta tenni a szűrét. Ha nem gondolna mindig arra, hogy milyen csinos, ahogy orrán az apró, kerek szemüveggel, az összpontosítástól elsötétült tekintettel kopácsol a billentyűzeten, és könnyedén egymásra teszi csinos, hosszú lábát, akkor talán nem szenvedne. Az ördögbe is, hogyan verhetné ki a fejéből?

Amikor Shane harmadjára csapta le a pultra a teáskannát, Rebecca lejjebb tolt a szemüvegét, és szemügyre vette.

- Semmi szükség rá, hogy főzőcskézz nekem.
- Te úgysem csinálod meg – morogta a férfi.

– Csak felemelem a telefonkagylót, rendelek valamit, és házhoz szállítják.

Shane szánakozva nézett rá.

– Ez itt nem New York, édesem. A házhoz szállítás ismeretlen fogalom errefelé.

– Értem – sóhajtott Rebecca, és levette a szemüvegét. A férfiből csak úgy áradt a feszültség. Bár ha jobban meggondolja, egyfolytában sugárzott belőle valami. Ő volt a leg... a legizgatóbb ember, akivel valaha találkozott.

Valószínűleg azért ilyen feldúlt, mert gondja támadt a teheneivel. Rebecca együtt érzően odament hozzá, és lassan masszírozni kezdte a vállát.

– Kemény napod volt? Kimerítő lehet naphosszat a szántóföldön dolgozni, az állatok ellátásáról nem is beszélve...

– Könnyebb, ha az ember ki tudja magát aludni – morogta Shane összeszorított foggal. A csontos ujjak nyomán még jobban fájtak amúgy is sajgó izmai.

– Szörnyen görcsös vagy. Miért nem ülsz le egy kicsit? Kinyitok egy konzervet, és készítek néhány szendvicset.

– Nem kérek semmit.

– Pedig csak ezt tudom elkészíteni. Shane hirtelen mozdulattal megfordult, és átölelte a derekát.

– Téged akarlak.

Rebecca szíve a torkába ugrott és vad táncot lejtett, mielőtt visszatért a helyére.

– Úgy emlékszem, ezt a témát már lezártuk – mondta anélkül, hogy megremegett volna a hangja. Inkább vállalta, hogy szembenéz a férfi tekintetében izzó indulattal, mint az alatta parázsló szenvedéllyel. – Azt is megígérted, hogy rendesen viselkedsz.

– Tudom jól, hogy mit ígértem – sziszegte Shane, és viharos zöld pillantásával szinte átdöfte Rebeccát. – De arról nem volt szó, hogy lelkesedni is fogok érte.

– Ez igaz. Nem gondoltál még arra, hogy egyszerűen csak dühös vagy, mert nem úgy válaszolok a közeledésedre, ahogy a nők többsége?

– Nem érdekel a nők többsége. Kizárólag te vagy fontos. Te meg én, itt és most.

– Szóval ismét a szexnél lyukadunk ki – jegyezte meg halkán a nő, és mielőtt hátralépett, megszorította a férfi karját. – Még gondolkodom rajta...

– Gondolkodsz rajta? – kérdezte Shane nyugodtan, de legszívesebben megfojtotta volna. – Úgy, ahogy az ember azon töpreng, hogy halat vagy csirkét egyen-e vacsorára? Nem lehetsz ilyen hidegvérű.

– Higgadt ember vagyok, és kész. Fogadd el! – vonta meg a vállát ingerülten Rebecca, majd visszamasírozott az asztalhoz, és leült a székére.

Fogadja el? Még mit nem! – dühöngött magában Shane.

– Tehát így állunk. De azért majd szólsz, ha már alaposan átrágtad magad a dolgon, és döntöttél?

– Te leszel az első, aki megtudja – válaszolta a nő, és feltette a szemüvegét.

Shane visszafojtotta a dühét, ami egy MacKade számára korántsem volt könny-nyű. Ha ez a nő a száraz tényeket akarja hallani, hát megkapja! Remélte, hogy a torkán akad az igazság.

– Tudod, ha jobban belegondolok, túl hűvös és girnyó vagy az én ízlésemhez mérten. Jobban kedvelem a szenvedélyesebb, teltebb nőket.

Rebecca összeszorította az állkapcsát, majd újra ellazította az arcizmait.

– Szép próbálkozás, tehenészfiú. Érdektelenség, sértegetés és kihívás. Ennél azért jóval több kell, hogy felkeltsd a figyelmemet. Az esetek többségében bizonyára működik ez a fajta viselkedés, én azonban a kivételek közé tartozom – mosolyodott el kissé erőltetetten.

– Jelen pillanatban eszem ágában sincs felkelteni a figyelmedet – vetette oda Shane, és mivel rendkívül messze állt attól, hogy megnyerje a csatát, inkább kiviharzott az ajtón. Csak azt kellett eldöntenie, hogy melyik fivérével vesszen össze.

Rebecca kimerülten felsóhajtott, és levette a szemüvegét, hogy megdörzsölhesse az arcát. Nem sok híja volt, gondolta döbbenten. Honnan tudhatta volna, hogy az elfojtott indulat, nyers szenvedély és a belülről fakadó természetes rámenősség ilyen izgatóan hat majd rá? Egy hajszál választotta el attól, hogy beadja a derekát. Abban a pillanatban, ahogy a férfi átölelte, legszívesebben búcsút mondott volna a kétségeinek, csakhoggy...

Az adott körülmények között képtelen lett volna irányítani az eseményeket, és áldozatul esik a saját felajzottságának. Bár mindez rendkívül csábítónak tűnt, mégis félelemmel töltötte el. Ha Shane sejtené, hogy csak egy nyugodt pillanatra vár, és arra, hogy lehiggadjon végre. Tudta, hogy a kiegyensúlyozott, felszabadult férfi tökéletes, gyengéd szerető, amíg azonban ingerült és önző hangulatban van, követelőző és türelmetlen lenne. Így aztán nincs más választásuk, ki kell várniuk a tökéletes pillanatot.

Rebecca hátradőlt, és lehunyta a szemét.

Most, hogy a Shane által kavart forgószél lecsillapodott, minden nyugodt volt körülötte. Annak ellenére, hogy élvezte a csendet, hiányzott neki a nyüzsgés. A ház és maga a konyha segítettek abban, hogy ellazuljon. Még az éjszaka sötétjében recsegő padló is jóleső érzéssel töltötte el...

Nem is beszélve az égő fa, a sült hús, a fahéj és az alma enyhe illatáról, valamint a tűzhely apró ajtaja mögött lobogó lángok elfojtott ropogásáról. Végül is ettől otthon az otthon...

Rebecca szinte sóbálvánnyá dermedt, ahogy csukott szemmel ült a székében. Hogyan érezhetné illatokat, amikor semmi nem fő a tűzhelyen? Ráadásul még a tűz hangját sem hallhatná...

Lassan kinyitotta a szemét, s a látása egy pillanatra elhomályosult. A konyhában lévő kovácsoltvas tűzhely és a hatalmas kandallóban világító láng mintha hullámszórt volna. Az ablakpárkányon gyümölcsös piték hültek, és odakintről vakító napfény áradt a helyiségbe.

A látomás egy röpké szempillantás alatt szertefoszlott, és újra átadta a helyét a fából készült bútorokkal, valamint a csendesen duruzsoló hűtőszekrényel berendezett konyhának. Az illatot azonban egyre tisztábban, erősebben érezte. A fejében szinte visszhangot vert egy kisbaba nyugós sírása.

– Rendben, Rebecca – suttogta reszketeg hangon. – Most megkaptad, amire vágytál.

Gyorsan felpattant, és átrohant a nappaliba. A kényelmes ülőgarnitúra, a hintaszék és a polcon hanyag összevisszaságban heverő könyvek között ott állt a műszere. Hőmérsékletingadozást nem mért ugyan, viszont jelezte, hogy túl magas odabent az energiaszint. Rebeccának ehhez nem volt szüksége drága műszaki berendezésekre, hiszen ő maga is érezte, hogy valami megváltozott körülötte. Az elektromosság végigcikázott a bőrén, és a nyakszirtején felálltak tőle az apró szőrszálak.

Nem volt egyedül.

A kisbaba keservesen sírt. A kezét a szájára szorította, és tágra nyílt szemmel meredt a felvevőre. Vajon amikor visszajátssza a felvételt, akkor is hallani fogja a hangját? Odafent halkan becsukódott az egyik hálósoba ajtaja. A padló megnyikordult, amikor valaki ringatni kezdett egy bölcsőt, majd lassan abbamaradt a sírás.

Rebecca szinte beleszédült a felfedezés örömébe. Az izgatottságon és az örvénylő energián át is érezte a nyugalmat és a szeretetet. A mély, átható, önzetlen szeretetet, amelytől szinte életre kelt a ház. Ahogy a meleg átölelte, kicsordult a szeméből a

könny.

Amikor újra csend lett, és magára maradt, részletesen lejegyezte a történetet, majd a laptopról egy CD-re másolta az anyagot. Ezután odament a hűtőszekrényhez, és elővett egy üveg bort, hogy megünnepelje a sikert.

Már majdnem éjfél volt, mire Shane hazaért, Rebecca viszont pontosan ugyanott ült, ahol korábban hagyta. A dühe részben elpárolgott, s bár a verekedésre egyik fivére sem volt vevő, Devinnek sikerült felvidítania a vicceivel. Most, hogy újra szemtől szemben találta magát a nővel, attól tartott, hogy ismét rátelepedik a rosszkedv.

– Soha nem hagyod abba a munkát?

– Beteges megszállott vagyok – válaszolta Rebecca rendkívül óvatosan. – Egyébként, szia!

A haja kissé borzas volt, az arca kipirult, a szemüveg lecsúszott az orra hegyéig és Shane észrevette, hogy a mosolya nem olyan magabiztos, mint máskor.

– Szia! Mit művelsz?

– Semmit. Kicsit elszórakoztam a kísértetekkel. Nagyon barátságosak, és sokkal kedvesebbek, mint a Barlow család.

A férfi közelebb lépett hozzá. A számítógép mellett álló borosüveg teljesen üres volt, a pohárban viszont maradt még egy kevés ital. Alaposan szemügyre vette Rebecca arcát, és kitört belőle a nevetés.

– Ahogy így elnézem, padlón van, Knight doktornő.

– Ez azt jelenti, hogy berúgtam? Ha igen, akkor kénytelen vagyok egyetérteni a megállapítással. Nagyon, nagyon de nagyon részeg vagyok – emelte fel a poharát vigyorogva, és anélkül, hogy egyetlen csepp a blúzára cseppent volna, beleivott a borba. – Nem tudom, hogyan történt. Talán az lehet az oka, hogy egyfolytában csak kortyolgattam...

Jóságos ég, milyen édes, ahogy hanyagul ül a székén, gondolta Shane. A tekintete mélyén tűz gyúlt, és a mosolya... nos, a mosolya kissé ostobának tűnt. Elégedetten látta, hogy van valami, ami miatt még dr. Rebecca Knight is ostobán fest.

– Igen, bizonyára így van – csóválta meg a fejét Shane, és az ujját gyengéden a nő álla alá tette, hogy egyenesen tartsa a fejét. – Ettél valamit?

– Nem, ugyanis fogalmam sincs a főzésről – kuncogott Rebecca, mintha ez lenne a világ legjobb vicce. – Szia!

– Igen, szia, de ezt már mondtad. Képtelen lett volna haragudni rá, hiszen

rendkívül bájos, ugyanakkor teljesen részeg volt. Levette róla a szemüvegét, és az asztalra tette.

– Gyere, bébi, felviszlek a szobádba!

– Nem akarsz megcsókolni? – kérdezte a nő, és kecsesen a földre csusszant.

Shane mosolyogva káromkodott egyet, majd lehajolt, hogy az ölébe vegye. Lehet, hogy becsípett, de még így is remekül célzott. A szája a férfiéra tapadt, és hosszan, szenvedélyesen megcsókolta.

– Mmm... olyan... finom vagy – suttogta az elfogyasztott bortól kótyagosan és a megszokottnál jóval bátrabban. A gondolatai csak a rendkívüli íz körül forogtak, amikor a karját a férfi nyaka köré fonta. – Gyere le ide hozzám! És csókolj meg újra! Olyan szédítő érzés, és a szívem majd kiugrik a helyéből. Nézd meg, milyen hevesen ver! – Ezzel elkapta Shane kezét, és a mellkasára szorította. – Így van, ugye?

Naná, hogy így van, sóhajtott magában a férfi. A teste fellázadt, és minden erejére szüksége volt ahhoz, hogy megőrizze a tisztességét.

– Hagyd abba! Nem vagy magadnál.

– Sosem voltam jobban. Nem akarsz átölelni?

Shane ezúttal már nem mosolygott káromkodás közben. Ölbe kapta a nőt, de nem tudta elkerülni az arcára és a nyakára záporozó apró csókokat.

– Elég legyen, Rebecca! – káromta kétségbeesetten, és érezte, hogy az önuralma már nem tart sokáig. – Viselkedj!

– Eszem ágában sincs. Mindig jól kell viselkednem, úgyhogy elegendem van belőle. Mi lenne, ha megszabadítanálak ettől? – kérdezte pajkosan, majd lelkesen, ám annál ügyetlenebben kezdte gombolgatni a férfi ingét. – Szeretem, amikor csak egy vékony póló van rajtad. Az a rengeteg izom... Látni akarom!

Shane most már dühösen szitkozódott, és igyekezett mihamarabb a szobájába vinni engedetlen vendégét.

– Esküszöm, hogy ezért még megfizetsz. A másnaposság lesz az első büntetésed.

Rebecca kuncogva lóbálta a lábát, és a kezét játékosan végigfuttatta a férfi hosszú, sűrű haján. Bár olyan könnyű volt akár egy tollpihe. Shane karizmai remegni kezdtek, és érezte, hogy a lába elgyengül. Amikor a nő a fülcimpájába harapott, legszívesebben felordított volna kínjában.

– Imádom ezt a házat! És téged is. Imádok mindent. Mit szólnál hozzá, ha innánk egy kis bort az ágyban?

– Nem díjazom az ötletet, úgyhogy jobban tennéd, ha...

Elkövette azt a hibát, hogy oldalra fordult, mire Rebecca szája azonnal az övére tapadt. Tisztesség ide vagy oda, ő is csak esendő férfi volt. A kínzó, gyötrő forróság előntötte a testét és hosszú, kétségbeesett nyögés hagyta el az ajkát. Egy pillanatra megtántorodott, majd az egyensúlyát visszanyerve átadta magát a csábító, vérforraló csóknak.

– Rebecca... – suttogta szinte esdekelve. – Megőrülök érted.

– Mindig arra vágytam, hogy valaki megőrüljön értem. Utána persze rendbe hoznám a lelkét, hiszen pszichiáter vagyok – kacagott fel a nő, és még közelebb húzódott az izmos testhez. Az ujjai a vékony póló alá csusszantak, és végigfutottak a férfi felsőtestén, amelyet lassan előntött a verejték. – Csókolj meg még egyszer... Tudod, úgy, ahogy olyankor szoktál, amikor a nyelvemmel a fogadhoz érek... Imádom, amikor ezt csinálod...

– Jóságos ég! – az őszinte fohász úgy szállt fel Shane ajkáról, mint egy ima. Felfelé menet egyre csak ezt ismételte magában. Úgy tervezte, hogy a vendégszobába érve ledobja Rebeccát az ágyra, és amilyen gyorsan és méltóságteljesen csak tud, visszavonul. Az ágyéka tompán sajgott, és a gondolatai vadul kergetőztek a fejében.

A fürge kéz azonban egy pillanatra sem engedte el. Húzta-cibálta, míg végül mindketten a hatalmas, puha ágyra zuhantak.

– Kellemes érzés – mormolta Rebecca és a teste ívbe hajlott. – Finom...

Shane kétségbeesetten felsóhajtott. Az eszét már valahol útközben elvesztette, és úgy érezte, mintha a vér csak a teste egyetlen részébe jutna el. Amikor Rebecca karcsú kezével megszorította a fenekét, elszakadt az utolsó szál is, amely a higgadtságához kötötte.

– Engedj el! – zihálta reményvesztetten, és érezte, hogy egy hajszál választja el attól, hogy letépje a ruhát a nőről.

– Rendben..., de csak akkor, ha már megszabadítottalak a nadrágodtól – kacarászott Rebecca, és a feszes farmer gombja felé nyúlt. Szerencsére Shane még idejében megállította. Miközben komoly erőfeszítések árán úgy döntött, hogy betartja a játékszabályokat, a vágytól izzó, mosolygós arcra nézett.

– Azt akarom, hogy engedj el végre! – dörrent rá, és gyengédnek egyáltalán nem nevezhető mozdulattal elkapta a nő mindkét karját, majd a feje fölé emelte, és ott tartotta. Ezzel csak annyi volt a gond, hogy a testük így még szorosabban simult

egymáshoz. – Az ördög vigyen el, menj arrébb!

Rebecca ajkán huncut mosoly játszott, és lustán kísérletezett azzal a különös érzéssel, amely még az alkohol ködén is áthatolt, valahányszor megmozdította a csípőjét.

– Megígérem, hogy nem bántalak – nevetett fel vidáman. – Olyan dühösnek tűnsz. Gyere, csókolj meg újra!

– Inkább meg kellene fojtsalak – sziszegte Shane, de a harag és a szenvedély felülkerekedett benne. A csók vad volt, nyers és kissé gonosz. Amikor végre képes volt visszafogni magát, látta, hogy Rebecca tekintete ködös, de telt ajka mosolyra húzódott.

– Mmmég...

A férfi feje lüktetett, a teste pedig szinte égett a fájdalomtól.

– Majd akkor szeretkezem veled, ha teljesen magadnál leszel. Nem lesz benned egy korty alkohol sem, és minden pillanatra tisztán fogsz emlékezni. Mire végzünk, a saját nevedet is elfelejted...

– Rendben – suttogta Rebecca, miközben hagyta, hogy elnehezdedjenek a pillái. – Úgy lesz, ahogy akarod – ásította, és elaludt.

Shane néhány percig mozdulatlanul feküdt rajta, és megpróbálta összeszedni magát. Érezte, ahogy a nő mellkasa minden egyes levegővételnél emelkedik és süllyed, s az ujjai még mindig görcsösen fonódtak az elernyedett karra.

– Nem akarom, hogy reggelre meggyűlj, édesem – mondta halkán, és óvatosan elhúzódott Rebeccától. – De lehet, hogy én nem leszek veled túl kedves...

Mielőtt kiment volna a szobából, felkapott egy takarót, és a ruhában, cipőben alvó nőre terítette.

Shane egy percet sem aludt. Ahogy élete során mindig, aznap is kint volt a földeken már napfelkelte előtt. Ezúttal azonban nem fütyörészett. Amikor kilépett a szobájából, dühös pillantást vetett Rebecca hálója felé, majd lecsörtetett a földszintre, hogy hozzálásson a napi teendőkhöz.

A hét közben kisegítő fiatal gazdálkodók szövetségéből érkezett diákok észrevették ugyan, hogy a gazda nem olyan vidám, mint általában, de elég bölcssek voltak ahhoz, hogy ezt ne tegyék szóvá. Megfejték a teheneket, és enni adtak a disznóknak, végül pedig összeszedték a tojásokat. A szénabálákat szétválasztották és kiszórták az állatoknak.

A kutyák szokásuk szerint boldog táncot lejtettek körülötte, de egy idő után

mintha ők is megérezték volna, hogy valami nincs rendben, ezért úgy döntöttek, hogy meghúzódnak a hátsó veranda árnyékában.

Mire Shane visszatért a házba, hogy megmosakodjon és reggelit készítse magának, felkelt a nap. A fizikai munka mindig segítette, hogy elűzze rosszkedve nagy részét, a többit pedig a körülményekre bízta. Felnőtt ember, ráadásul igazi nőcsábász hírében áll, mégis úgy érzi magát, mint egy dühös, zöldfülű kamasz, aki reszkető lábbal teszi meg az első lépéseket a gyengébbik nem birodalmában. Ha az ember kívülállóként nézte, bizonyára nevetségesnek találta a helyzetet. Az alaposan elázott, általában hűvös, gőgös dr. Knight látványa minden pénzt megért.

Ezen töprengett, miközben szalonnát sütött egy serpenyőben. Az biztos, hogy Rebecca nagyon helyes volt, amint arcán ostoba vigyorral, az orrára csúszott szemüvegben iszogatótt. Egy normális ember nem panaszkodik amiatt, hogy egy csinos nő el akarja csábítani. Bármilyen dühítő is a helyzet...

Ha másféle neveltetést kap, természetesen kihasználta volna az alkalmat, és hagyja, hogy Rebecca levetkőztesse, és ő is viszonzza a szívességet, hogy aztán a magáévá tegye forró testét...

Főzés közben ilyen gondolatokkal kínozza magát, úgyhogy kénytelen volt többször egymás után hosszú, mély lélegzetet venni, hogy kissé megnyugodjon. Szerencséje van ennek a nőnek, hogy tisztességes férfival hozta össze a sors. Valójában hálásnak kellene lennie... nagyon hálásnak.

Kissé jobb kedvre derült, amikor öntött magának egy csésze kávé. Rebecca alapos leckét kap majd, és ez elégtételt jelentett számára. Ahogy az előkészületek és a feketekávé lendületet adott, s a reggel egyszerű csodája elbűvölte, arra a megállapításra jutott, hogy kicsit még sajnálja is eltévelyedett vendégét.

Rebecca bizonyára kínzó fejfájással és a másnaposság gyötrelmeivel ébred, ő pedig élvezettel enyhíti majd a fájdalmat. Eközben úgy tesz, mint akinek fel sem tűnt, milyen kínos helyzetbe hozta magát az este. Ezzel kiegyenlítheti a számlát. Persze óvatosnak kell lennie, és nem szabad megfeledkeznie az együttérzésről sem. Ad neki néhány aszpirint, és előrukkol a MacKade család másnaposságra tartogatott csodagyógyszerével is. Ugyanakkor jót nevet rajta, amit ugyebár teljes mértékben megérdemel.

Szegény kicsikém, gondolta szórakozottan, miközben gyors mozdulatokkal felfverte a tojást. Valószínűleg délig alszik, s amikor felébred, a fejére húzza a takarót, és kegyes halálért fohászkodik. Shane eldöntötte magában, hogy az élmény némileg kárpótolja majd a szörnyű éjszakáért.

Nagyon meglepődött, amikor lekapcsolta a tűzhely égőjét, és meglátta a konyhaajtóban ácsorgó Rebeccát. A köntösét viselte, s az arca kétségkívül sápadt volt. A szeme alatt sötét karikák húzódtak, és a haja nedvesen tapadt a fejére, amiből

Shane arra következtetett, hogy valószínűleg megpróbálta magát a fürdőkádba fojtani.

– Mi újság, doki? – kérdezte gonosz kis vigyorral az ajkán.

A nő megköszörülte a torkát, és a tekintete az asztalra siklott, amelyen még mindig ott sorakoztak a bűntény nyomai: a borosüveg és a félig telt pohár.

– Semmi különös. Azt hiszem, tegnap este kissé elvettem a sulykot.

– Fogalmazhatunk így is – bólintott Shane, aki alig várta az elkövetkezendő néhány percet. Kissé csalódottan vette tudomásul, hogy a nő nem rezzent össze, amikor a kelleténél jóval erősebben csapta be a konyhaszekrény ajtaját. – Errefelé úgy mondják, hogy leittad magad a sárga földig.

Ez elegendő volt ahhoz, hogy Rebecca arca megránduljon.

– Megjegyzem, nem különösebben rajongok az alkoholért. Ostobaság volt éhgyomorra inni. Bocsánatot akarok kérni, és mellékesen köszönöm, hogy felvittél a szobámba.

Shane mosolya lassan lehervadt az arcáról. A nő túl józan és összeszedett volt.

– Hogy van a fejed?

– A fejem? Ja... Igazán kedves, hogy megkérdezed. Remekül. Nem szoktam másnapos lenni. Bizonyára jó az anyagcserém.

A férfi üres tekintettel meredt rá. Hát nincs igazság a földön?

– Nem szoktál másnapos lenni?

– Nem, de azért egy csésze kávé jólesne. Odasétált a konyhapulthoz, és Shane döbbsen, egyre növekvő haraggal látta, hogy még csak meg sem inog. A szemét nem bántotta a napfény, és egyetlen halk, szánalmas nyögés sem hagyta el az ajkát.

– Majdnem az egész üveg bort benyakaltad, és remekül érzed magad?

– Aha... Éhes vagyok – mosolyodott el Rebecca, miközben kávé telt egy csészébe. – Tegnap este úgy viselkedtem, mint egy komplett idióta, de te nagyon megértő voltál velem.

– Na igen – morogta Shane kedvetlenül, és hirtelen az étvágya is elment. – Én voltam a becsület bajnoka.

Ez igaz, gondolta Rebecca és úgy döntött, a férfi magyarázatot is érdemel a bocsánatkérés mellé.

– Tudod, végre megtörtént a nagy áttörés és... – Szerencsére még idejében elharapta a mondat végét, mivel a Shane arcára kiülő vészjósló kifejezés semmi jót nem ígért. – Haragszol rám... Persze joggal. Szörnyen viselkedtem. Teljesen elvesztettem a fejem, de te voltál olyan édes, és féken tartottál.

– Édes!?! – sziszegte a férfi. – Emlékszel, mi történt?

– Természetesen – felelte döbbenetesen a nő, és a konyhapultnak dőlve a kávéjába kortyolt. Meglepődött rajta, hogy a férfi azt feltételezi, bármit is képes elfelejteni. – Tudom, hogy... nos, a tapizás az egyetlen szó, amely ráillik arra, amit tettem. Általában nem csinállok ilyesmit. Hálás vagyok, amiért megértetted, hogy csak a bor hatására tettem. Azért sem hibáztatnálak, ha itt hagytál volna a földön – sóhajtotta Rebecca. A tekintetén látszott, hogy szórakoztatják a történetek, és szinte egyáltalán nincs zavarban. – Rettenetes látványt nyújthattam. El bírom képzelni, milyen vonzó lehet egy elázott nő, úgyhogy még egyszer köszönöm a türelmedet és a kedvességedet.

Még annyi tisztesség sincs benne, hogy szégyellje magát, dühöngött Shane. És ami a legrosszabb, sokkal rosszabb, van képe úgy beállítani őt, mintha szent lenne.

– Elég kínos helyzet volt.

– Tisztában vagyok vele – nevetett fel Rebecca, s ettől a férfi úgy érezte, végleg betelt a pohár. – Viszont újabb tapasztalattal gazdagodtam. Soha életemben nem ittam még ennyi alkoholt, és a tegnapi este után eldöntöttem, hogy a jövőben sem fogok. Szerencsém van, amiért nagy magányomban próbáltam ki, és te találtál rám. Kaphatok egy falatot abból a szalonnából?

Shane csak a fejében dübörgő ütemes lüktetésre tudott figyelni, és azzal nyugtatta magát, hogy semmiképpen nem fogja elveszíteni a hidegvérét.

– Most józan vagy, Rebecca? – kérdezte higgadt, halk hangon.

– Tökéletesen – vágta rá a nő, miközben egy falat szalonnát rágcsált. – És ezen nincs is szándékomban változtatni.

A férfi lassan bólintott.

– Tiszta a fejed, és semmi nem vonja el a figyelmedet?

Rebecca már éppen válaszolni akart, de a különös hangsúly megkondította a vészharangot. Óvatosan a zöld szempárba nézett, s a sötét, veszélyes csillogás láttán rémülten hátrált egy lépést.

– Shane...

Az erős kéz megragadta, és a kávéscsésze a levegőbe repült a hirtelen

mozdulattól.

– Szóval nem estél kísértésbe? – kérdezte a férfi, majd a szája dühösen, kíméletlenül lecsapott. – Kedves voltam? – sziszegte, és hatalmas lendülettel a hűtőszekrénynek döntötte a nőt. – Megértő? Türelmes?

A szavak ostorcsapásként záporoztak, s a szünetekben Shane tovább ostromolta a telt ajkat.

– Igen... vagyis, nem...

Hogyan adhatna normális választ, amikor a gondolatai örvénylő hurrikánként kavarnak?

– Majdnem megöltél – suttogta Shane, és felemelte a nő állát, hogy a tekintetéből tüzes villámokat szórjon teste minden egyes porcikája felé. – Van róla fogalmad, mennyire vágytam rád? Felfogtad?

A szenvedélyes csók, amelyet Rebeccának adott, ezúttal is türelmetlen és követelőző volt. A keze mohón simogatta, ahol érte, a testéből pedig sütött a feszültség és a forróság. A nő levegő után kapott, és megpróbált uralkodni magán, miközben az agya élettelen szivaccsá vált. Shane ismét elérte, hogy elolvadjon, mint a tűzhöz közel tett gyertya. A vére együtt lüktetett a nő torkából feltörő halk, csábos kis hangokkal. A gyámoltalan, sóvárgó hangokkal, melyek dühödt szenvedélyét kétségbeesett vágygá változtatták.

– Gyere velem! – mormolta a férfi, és ölbe kapta.

Rebecca pánikszerűen a férfi mellkasára tette a kezét, hogy eltolja magától.

– Várj!

– A fenébe is! – csattant fel Shane. – Jobb, ha hangosan és érthetően kimondod a nemet! Mondd, hogy nem kívánsz, és engedjék el! És ezúttal komolyan gondold át, mielőtt megszólalsz.

Rebecca a tenyerén érezte a férfi vad szívverését, és a keze megremegett. Először azt hitte, hogy a félelemtől, de aztán rájött, hogy tévedett. Nem a félelem, hanem a vágy lett úrrá rajta.

– Nem tehetem – lehelte alig hallhatóan –, mert nem lenne igaz.

Shane-t elöntötte a győzelem mámore.

– Tudtam.

8.

Rebecca tisztán akart emlékezni, hogy elraktározhasson a szívében és a lelkében minden pillanatot, hangot és ízt. Rabul akarta ejteni azt a hihetetlen érzést, amelyet az erős kar ölelésében élt át. Soha nem akarta elfelejteni milyen, amikor egy csodálatos férfi kívánja, és nem csak hogy kívánja, de olyan vad szenvedéllyel vágyik rá, hogy tapasztalt, mohó szája minden lépésnél az övére tapad. Nem érdekelte, hogy gyengéd volt, durva, türelmes vagy heves, csak az számított, hogy kívánja őt.

Shane megállt a lépcsőn, és a csókja elfeledtette Rebeccával a jövőt, hogy kizárólag az őt körülvevő jelenre tudjon összpontosítani. Az öröm mosolyával az ajkán átkarolta a férfi nyakát, és a szája felfedezte bőrének átható ízét, amely a fejébe szállt és megrészesgítette. A szeme előtt felvillanó képekhez andalító zene társult, s Rebecca beleborzongott a vágyba, amely végigcikázott a testén. És ez még csak a kezdet, gondolta kábultan.

Többé már nem lepte meg, amikor remegő ujjai szinte maguktól rátaláltak a férfi ingének gombjaira. Egyszerre akarta érezni és megérinteni mindenhol.

Mire felértek az emeletre, Shane alaposan kifulladt.

– Úgy érzem magam, mint tegnap este – mondta nevetve, és Rebeccával együtt az ágyra zuhant. – Csak most egy kicsit jobb...

– Nem vennéd le végre ezt a szörnyűséget? – kérdezte a nő kuncogva, s közben azon csodálkozott, hogyan lehet ilyen felszabadult, amikor a szenvedély vasmarkával szorítja teste minden porcikáját.

– A tiéd könnyebben megy – válaszolta Shane, és gyakorlott mozdulattal szétnyitotta Rebecca köntösét. A felsőtteste karcsú, a bőre pedig fehér volt, akár a tej. A torkából vad morgás tört fel, ahogy a szája birtokba vette a feszes mellet. A sokkoló élmény feltartóztathatatlan lavinát indított el, s új, eddig soha nem tapasztalt érzés hasított a nő testébe. Egyre csak azon igyekezett, hogy tiszta maradjon az elméje, és mindent megőrizzen az emlékezetében. A gombokkal bíbelődő keze lehanyatlott, és az ujjai görcsösen a lepedőbe markoltak. Shane ügyes, éhes szájának minden egyes mozdulata és finom harapása forró nyílveszőket lövellt lényé legmélyére. A szétrobbant nyílveszőkből tucatnyi lángoló bomba lett, amelyek szédítő sebességgel hatoltak a bőre alá.

Hogyan élheti túl valaki ezt az élményt? Hogyan élhet bárki is nélküle?

Shane pillanatok alatt levetkőztette, és kedvtelve legeltette a szemét a testén. Rebecca gyomra összerándult arra a gondolatra, hogy az ember belehalhat a

gyönyörbe. Átforrósodott bőre verejtékben fürdött, és valahányszor az érdes kéz végigsimított rajta, megremegett. Miközben megpróbált a felszínen maradni, úgy hemperegtek a hatalmas ágyon, mintha örvény dobálná őket.

Shane képtelen volt betelni a selymes bőr tapintásával, a hosszú, karcsú végtagok szépségével és az apró, alma alakú mell ízével. Érezte a zuhanyzás utáni finom illatot, s az egyszerű szappan soha nem tűnt csábítóbbnak. Eszébe jutott, hogy legszívesebben apró falatonként felfalná Rebeccát, aki vadul tekergőzött alatta vagy lovagolt rajta, és fürge keze egy pillanatra sem pihent meg. A csodás szempár, amelyet soha nem volt képes kiverni a fejéből, most sötét volt, akár a gesztenye, és élénken ragyogott. Bárhol érintette meg, mindig úgy remegett, szárnyalt, nyögdecsejt és dorombolt, mintha még nem élt volna át ilyesmit.

Egyetlen nő sem volt képes egyszerre ilyen erőssé, szabaddá és követelőzővé tenni.

– A fenébe...

Shane a vágytól bódultan felült, hogy levegye a csizmáját. Rebecca azonnal feltérdelt, és miközben csábítóan köré fonta csodás testét, csóközönt zúdított a nyakára és a vállára. A férfi látása elhomályosult a vágytól.

– Siess! – suttozta a nő, és felemelte a szűk pólót, hogy a mellével végigsimítson az izmos, csupasz háton. – Oda vagyok az alakodért... egyszerűen... észbontó...

Shane hátranyúlt, és elkapta a derekát, hogy az ölébe ültethesse, majd a szája a várakozóan szétnyíló, telhetetlen ajkakra tapadt. Féktelen szenvedélyük úgy áradt szét bennük, mint egy pohár méregerős bájital. Hogy mindkettejüknek örömet szerezzen, a férfi ujjai kitapintották a nő legérzékenyebb pontját, amely forró volt, és nedves. A karcsú test egy pillanatra szinte megdermedt, és Rebecca lélegzete elakadt. A vágy azonban hihetetlen erővel csapott le rá, és miközben Shane elbűvölve figyelte, milyen mohón kívánja a kielégülést, körmét az izmos vállba mélyesztette, és vadul le-fel mozgatta a csípőjét.

– A magamévá akarlak tenni – zihálta szenvedélytől rekedten. Szinte már durván ragadta meg a felhevült testet, és az ágyra döntötte Rebeccát. Miközben igyekezett lerángatni magáról a farmerjét, azon töprengett, hogy volt-e olyan alkalom az életében, amikor ennyire remegett a keze. Elvette az esztét a vágy, és csak azt akarta, hogy birtokolhassa és magáévá tehesse a karjában pihegő gyönyörűséget.

– Siess! – nyögte levegő után kapkodva a nő, és megragadta a férfi csípőjét. Alig várta, hogy újra átélhesse a csodás érzést, amely ismét a fellegekbe repíti. – Nem bírom tovább – suttozta, és a teste felemelkedett, hogy magába fogadja kedvesét.

Shane egyetlen erős lökéssel belehatolt, majd döbbsen felkapta a fejét. Rémülettel, meglepetéssel és ámulattal vegyes kétségbeesés kerítette hatalmába, amikor könnyörtelenül átszakította a szűzhártyát, és Rebecca felkiáltott fájdalomában. A karizma reszketett a megerőltetéstől, és ködös tekintete a barna szempárba fúródott.

– Rebecca! Jóságos ég, ne mozdulj!

– Mi az? – pihegte a nő a kék örvényének mélyén. Mindennél jobban élvezte, ahogy a férfi kitöltötte az ásító űrt, és átadta magát a birtoklás édes mámorának. – Mi történt?

– Az isten szerelmére, ne mozdulj! – sziszegte Shane összeszorított foggal, és egész testében remegve igyekezett visszanyerni a lélekjelenlétét. Édes istenem, milyen forró, szűk és nedves, gondolta elkeseredetten. – Nem akarlak bántani – nyögte fújtatva, és úgy érezte, ha nem jut még több levegő a tüdejébe, menten megfullad. – Egy pillanat és összeszedem magam...

– Mi? – kérdezte újra Rebecca, és ösztönösen Shane köré fonta a lábát, majd megemelte a csípőjét. – Ne...

A férfi lelkében szunnyadó vadállat kiszabadult, és félresöpört az útjából minden kétséget, hogy eleget tegyen a sürgető vágynak, és párosodjon. Képtelen volt ellenállni, még mélyebbre hatolt, és kényszerítette a nőt, hogy felvegye az örült iramot. A világ megszűnt létezni, és mindkettejük számára csak összefonódott, egymásnak csapódó, verejtékben fürdő testük létezett az égő tüdejükből kiáramló zihálás betöltötte a csendet, s a levegőben a szeretkezés és az izzadság pézsmaillata úszott.

A sötét gyönyör magával ragadta és kifacsarta. Legyengülve a nőre zuhant, és megpróbálta összeszedni magát.

– Bocsáss meg! – suttogta alig hallhatóan, de ez volt minden, amit képes volt kipréselni magából. Fel kell kelnie. Tudta, hogy fel kell kelnie, de egyszerűen nem bírt. Élete során még soha nem esett meg vele, hogy valami ennyire kimerítette volna. Mindezt azzal magyarázta, hogy büntudata van, amiért elvette Rebecca szüzességét.

Halálosan félt attól, hogy a nő sír, mivel egyre csak remegett, és úgy tűnt, mintha erős áramütések érnék a testét.

– El kellett volna mondanod...

Bizonyára van valami módja annak, hogyan nyugtathatná meg, gondolta

elveszetten, csakhogy ezen a téren egyértelműen tapasztalatlan volt.

– Elmondani? – ismételte meg rendkívül halkan Rebecca.

– Nem erőltettem volna. Eszembe sem jut, hogy... A fenébe is, dehogynem! – sóhajtott fel Shane, és kissé elhúzódott, hogy a nő arcába nézhessen. Rebecca szeme csukva volt, és nyitott száján át gyorsan kapkodta a levegőt. – Fájdalmat okoztam. Bántottalak és...

A szeme hirtelen kinyílt, és jól látszott, hogy hatalmasra tágult pupilláit egészen vékony, aranyló gyűrű veszi körül. Sokkot kapott, gondolta a férfi lelkiismeretfurdalással küszködve. Amikor azonban a csókjaitól duzzadt ajak mosolyra húzódott, zavartan felvonta a szemöldökét.

– Ez nem igaz. Csodás volt, és mennyeien érzem magam.

– De hát...

– Mindig ilyen jó? Ilyen magával ragadó, ilyen... elsöprő erejű, mintha semmi nem gátolhatna meg abban, hogy egymás után éljem át a hihetlenebbnél hihetlenebb élményeket? Az egész olyan... elemi és őszállapotú.

– Én... nem... vagyis, igen – dadogta Shane. Mi az ördögöt mondhatna erre? – Egyelőre képtelen vagyok józanul gondolkodni.

Rebecca mosolya még szélesebb lett.

– Nem voltam benne biztos, hogy jól fog menni a dolog, de egész tűrhető voltam, ugye?

– Te...

Mi a fene folyik itt? Nem sír és nem átkozódik. Sőt! Ügy fest, mint egy elégedett macska, amely épp az imént falt be egy óriási tál kanárit. Amikor Shane újra megszólalt, inkább a saját, mint a nő kedvéért beszélt lassan, óvatosan.

– Rebecca, te még soha nem feküdtél le senkivel?

– Eddig nem nagyon érdekelt az ilyesmi – hangzott a magabiztos válasz, és a karcsú ujjak végigsimítottak a bronzbarna bőrön. A vidám mosoly azonban hirtelen szertefoszlott. – Valamit rosszul csináltam? Nem voltam elég jó? Te nem érzed, amit én?

– Egyszerűen letaglóztál – mormolta Shane, és lehengeredett a nőről. A kezével erősen megdörzsölte az arcát. – Elvesztettem az önuralmam, így akkor sem tudtam abbahagyni, amikor rájöttem, hogy mi a helyzet. Erőt kellett volna venni magamon...

– Sajnálom, ha elrontottam valamit – ült fel most már kínosan feszengve Rebecca.

Ez volt számomra az első alkalom, és azt hittem, türelmesebb leszel.

Mielőtt még a nő méltóságteljesen felkelhetett volna, Shane káromkodva a karja után kapott.

– Nézz rám! Ide figyelj! – szólt rá erélyesen, mire a sértődöttségtől elsötétült szempár felé fordult. – Nem fogom osztályozni a teljesítményedet, de annyit mondhatok, hogy kívánlak. Ebben a pillanatban is annyira vágyom rád, hogy képes lennék lenyelni egészben. Még az sem akadályoz meg ebben, hogy lelkiismeretfurdalásom van a durvaságom miatt. Ha tudtam volna, hogy még szűz vagy, gyengédebben bánok veled. Óvatosabb lettem volna. Legalábbis megpróbálom...

– Nem okoztál fájdalmat, Shane – mondta Rebecca, s ahogy megsimogatta a férfi arcát, a szívébe különös melegség költözött. – Azért nem árultam el, mert attól tartottam, hogy nem fogsz kívánni. Arra gondoltam, hogy jobban vágysz egy olyan nőre, aki tapasztaltabb.

– Ki az ördög vagy te? És miért ilyen nehéz téged megérteni?

– Egyelőre még én sem ismerem saját magamat – vontta meg a vállát Rebecca. Puha csókot lehelt a férfi szájára, mire az gyengéden magához ölelte. – Ez volt életem legcsodálatosabb első alkalma. Újra át akarom élni ezt az élményt. Bámulatos szerető vagy.

– Honnan tudod? – kérdezte Shane, és az orrával finoman hozzáért Rebecca nyakához. – Egyébként...

– Igen?

– Mi lehet a baj azzal a sok okostojás fickóval ott az egyetemen? Hogyan engedhettek parlagon heverni?

A nő az ajkával végigsimította a férfi vállán.

– Ha ismertél volna egy évvel ezelőtt, nem kérdeznél ilyesmit. Rám se néztél volna akkoriban.

– Én minden nőt megnézek legalább kétszer.

Rebecca kuncogva, élvezettel becézgette a kemény izmokat.

– Totál katasztrófa voltam, hidd el – csóválta meg a fejét. Most, hogy a szeretkezéstől mámorosan ott feküdt a férfi karjában, már nem fáj annyira beismerni egykori fogyatékoságát. – Egy címeres szerencsétlenség.

Shane mosolyogva szemügyre vette a nő arcát.

– Hidd el nekem, hogy egy címeres szerencsétlenségnek nincs ilyen gyönyörű

szeme. Mindegy, hány diploma lapul az íróasztalfiókban, a lényeg, hogy a tekintetéből csak úgy sugárzik a bűnös érzékiség.

– Valóban? – kérdezte Rebecca hitetlenkedve.

A férfi felnevetett, és erősen magához ölelte.

– Sokszor kell szeretkeznünk, mivel úgy látom, a szex eltompítja az agyadat – suttozta, majd puha csókot lehelt a nő ajkára. – Muszáj kimennem dolgozni, persze csak akkor, ha nem tartasz vissza.

Rebecca kacéran végigsimított a széles mellkason.

– Tudnál igazán gyorsan dolgozni? Shane szíve hatalmasat dobbant. Mielőtt azonban hagyta volna magát elcsábítani, megfogta a karcsú kezét, és a szájához emelte.

– Úgy érzem, ma minden eddiginél gyorsabban fogok dolgozni.

Rebeccának is dolgoznia kellett volna, mégis ágyban maradt, miután Shane lement a földszintre, hogy reggelit készítsen. Be kell érnie hideg étellel, gondolta elégedetten, és csodás önelégültség lett úrrá rajta, amikor eszébe jutott, hogy a férfi éhesebben kívánta őt, mint a reggelit.

Sikerült elcsábítania. Letaglózta, ismételte meg mosolyogva Shane vallomását. Milyen kivételes, mindent elsöprő erejű érzés nőnek lenni! Bár szeretett volna egész reggel a férfihez bújva lustálkodni, ugyanannyira vágyott arra is, hogy egyedül legyen, és újra átélje, ízlelgesse a gyönyörű pillanat minden meglepetését.

Dr. Rebecca Knight, a zseniális elme, az okostojás, az egyetem üdvöskéje, a társaság kakukktojása, olyan szeretővel büszkélkedhet, akiért a nők ölni tudnának. Shane MacKade az övé. Legalábbis egy kis időre. Sóhajtvá nyújtózott egyet, és miközben az izgalmas kalandon töprengett, visszafeküdt a szétilált párnára. Megjelent előtte a sötét fürtökkel keretezett arc, amely leginkább egy okos angyaléhoz hasonlított, a dolgozó gazda durva keze, és a teste... Miért szégyellné kimondani? A test, amely tökéletes volt, akár egy istené.

Ha az ember még mélyebbre hatolt, egy kedves, megértő, ugyanakkor rendkívül kiszámíthatatlan egyéniséget talált. Ettől azonban még vonzóbb lett a csomagolás. Shane határozott, erős jellemű férfi volt, aki azt tette, amit kellett, keményen dolgozott, szerette a családját, tisztelte a gyökereit, és képes volt nevetni saját magán.

Az ég szerelmére, még főzni is tudott!

Ami a földön élő hímpéldányokat illetve, Rebecca szerint Shane közel állt ahhoz,

hogyan elnyerje az eszményi címet. Milyen remek fintora a sorsnak, hogy egy eszményi párta talált, és szerelmes lett belé. Hirtelen felpattant, mintha darázs csípte volna meg. Természetes, hogy így gondolja, hiszen eleget tanult erről az egyetemen. Összekeveri az érzelmeket a fizikai vonzalommal, mondta fel magában a leckét, miközben igyekezett leküzdeni a félelmét. Eltúlozta mindkettőt, s így egy rendkívül bonyolult és kusza egyenlet jött létre. Jellemző női gondolkodás: a szex egyenlő a szerelemmel.

Ennél azért okosabban kellene viselkednie, hiszen pszichiáter.

Lassan, töprengve feküdt vissza ismét a párnára. Az értelemnek, a szakmai tudásnak és a józan észnek semmi köze a történetekhez. Felemelte a kezét, és óvatosan a szívére szorította.

Hát persze, hogy szerelmes. Már a kezdet kezdetén bajba került. Belezuhant a szerelem első látásra nevű közhely csapdájába. Igaz, hogy figyelmen kívül hagyta, megpróbálta elkendőzni és újonnan megszerzett magabiztosságával távol tartani magától, mégsem járt sikerrel.

Most mihez kezdjen? Nemrégiben még nyúlcipőt húzott volna, és olyan gyorsan eltűnik, ahogy csak az erejéből telik. Nem kétséges, hogy ha előállna a vallomással, Shane lenne az, aki nyúlcipőt húz. Miért nem képes úgy gondolni rá, mint egy újabb élményre? Egy érzésre, amelyet besorolhat a többi közé, és végre velejéig kiélvezhet. Az egyetlen értelmes dolog, amit tehet, az az, hogy elfogadja a helyzetet, és kihozza belőle a legjobbat.

Még hosszú heteken át fürödhet a szerelemben, de tapasztalatból tudta, hogy rövidesen meg kell tanulnia, hogyan éljen nélküle. A végén szenvedni fog, de biztos volt benne, hogy képes lesz megbirkózni a fájdalommal. Inkább vállalta a gyötrődést, mint hogy üres kézzel hagyja el a farmot.

Szeptember első napjai olyan forróak voltak, mintha a nyár búcsúzóul ki akarta volna adni magából az elraktározott meleget. Shane délben abbahagyta a munkát, és izzadtan indult a ház felé. Koszos volt, és a keze kissé vérzett, ahol egy csavar felsértette a bőrét, ráadásul attól tartott, hogy olyan szaga van, mint a trágyaszóró gépnek, amelyet az imént szerelt.

Keményen és gyorsan dolgozott, hogy legyen kétórányi szabadideje, amikor elszórakoztathatja majd Rebeccát. Tudta, hogy az arcán ostoba vigyor ül, de nem érdekelte. Minél hamarabb meg akarta újra ölelni, hogy megbizonyosodjon arról, az újdonság varázsa hatott-e rá, vagy valami más. Egyelőre csak azt tudta, hogy eddig még soha egyetlen nő sem bolygatta fel ennyire az érzéseit.

Mivel nem tapasztalt mást, eddig azt hitte, hogy a szeretkezés pusztá gyönyör. Rebecca azonban a gyönyörön túlra röpítette, az önkívület birodalmába. Alig várta, hogy újra részt vehessen a varázslatos utazáson.

Amikor belépett az ajtón, a nő az asztalnál ült és dolgozott, s az ujjai gyors táncot lejtettek a billentyűzeten. Shane elmosolyodott, és amikor Rebecca boldogan visszamosolygott rá, úgy érezte, mintha egy fájdalmas sebet ejtő nyílvesző fúródott volna a szívébe.

– Egyszerűen csodaszép vagy – mormolta. Erősen a kilincsbe kellett kapaszkodnia, nehogy elveszítse az egyensúlyát. Előfordult valaha, hogy egy nő miatt, bármilyen csinos is legyen, szinte megbénult?

Rebecca szó nélkül meredt rá. Soha, senki nem nevezte még csodaszépnek. Úgy tűnt, Shane komolyan gondolja a dolgot.

– Bárcsak főzni is tudnál! – sóhajtott fel a férfi, és ködös tekintete újra kitisztult.

– Készítettem egy kis jeges teát.

– Kezdetnek nem rossz.

Legalább lesz valami, amivel lehűtheti hirtelen kiszáradt torkát, tette még hozzá gondolatban. Elvette a kancsót, és öntött magának egy hatalmas pohárral, majd belekortyolt a hús italba. A döbbenettől azonban majdnem félrenyelt.

– Hú, hány filtert használt fel, kedves doki?

– Úgy egy tucatnyit.

Shane megcsóválta a fejét és azért fohászzkodott, hogy a szeme ki ne ugorjon a helyéről. A tea erős volt, és ütős, akár a kamionosok ökle.

– Az biztos, hogy ez serkenti a vérkeringést.

– Bocs – vont a vállát kuncogva Rebecca. – Reménytelen eset vagyok, ha a főzésről van szó. Gondolom, a filtert nem kellett volna három órán át áztatni.

– Hát, tényleg nem – felelte a férfi, és letette az asztalra a poharát. Nem lepődött volna meg azon, ha az a saját erejéből arrébb masírozik. – Majd felhígítjuk. Van odakint egy kétszáz literes hordóm.

– Készíték egy szendvicset – ajánlotta Rebecca, de amikor felállt, Shane tiltakozásképpen felemelte a kezét.

– Kösz, de inkább majd én. Ne! Ne gyere a közelembe! Búzlök, mint a tehén szalonképesnek nem nevezhető vége.

Rebecca élvezte, ahogy a vére lassan pezsegni kezdett a várakozás örömétől.

– Szörnyen piszkos vagy – jegyezte meg halkan, és a nyelvével végigsimított az

ajkán. Szokásától eltérően rendkívüli módon élvezte a játékot. – És izzadt. Vedd le az ingedet!

Shane testébe villámként hasított bele a vágy.

– Milyen követelőző lettél. Szeretem, ha egy nő ilyen rámenős. Ettől függetlenül nem akarok hozzád érni. Tiszta vagy, és csinos, a kezemre pedig olyasmi ragadt, amivel bizonyára nem szeretnéd összepiszkolni azt a helyes kis pulóvert.

Rebecca aggodalmas arccal nézett a férfira.

– Vérzel.

– Csak egy karcolás. Mindjárt megmosakszom.

– Majd én segítek – ajánlotta, s mielőtt még Shane megnyithatta volna a csapot, megfogta a kezét, és maga kezdte el kitisztítani a sebet. Miközben gyengéden beszappanozta, majd leöblítette, látta a férfin, hogy élvezi a kényeztetést. Arról azonban fogalma sem volt, hogy mire gondol Shane. Legszívesebben a zuhany alá állt volna Rebeccával, hogy nedves, víztől sikamlós testük összesimuljon a gőzben.

– Azt hiszem, túléled, de azért sokkal óvatosabbnak kell lenned – ráncolta össze a homlokát szigorúan. – Mégis mit műveltél?

Shane elvigyorodott.

– Trágyáztam.

A nő szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Kézzel?

A csábító kis álmokép szertefoszlott, s a férfi olyan hangosan nevetett, hogy belesajdult az oldala, és attól tartott, megrepednek a bordái.

– Dehogy, édesem. Még ide, az isten háta mögé is eljutottak a technika csodái.

– Ezt örömmel hallom – mondta Rebecca, és elszántan megfordult, hogy segítsen elkészíteni az ebédet, de nagy igyekezetében nekiütközött a hűtőszekrénynek. -A fenébe! Már évek óta nem történt velem ilyesmi – dühöngött, és lekapta a szemüvegét. Nevetségesnek érezte magát a férfi előtt. – Gyakran elfelejtettem, hogy pápaszemes vagyok, és folyton beleütköztem mindenbe, ami az utamba került.

– Nem gondoltam volna, hogy létezik olyasmi, amiről megfeledkezhetsz – vont a szemöldökét kíváncsian Shane.

– Nem is nagyon van ilyen, csak saját magammal szemben vagyok feledékeny. Bármi mást kérdezel, mindenre kimerítő választ adok.

– Lássuk a gyapjút!

Rebecca, kezében a hűtőszekrényből kivett sonkával, megfordult.

– Tessék?

– Lehet, hogy vásárolok néhány birkát, ezért mesélj nekem a gyapjúról.

– Ne légy nevetséges!

Shane vállat vont, és kivette a kenyeret a tartóból.

– Ezek szerint találtam valamit, amiről gőzöd sincs.

Nem kellett odanéznie ahhoz, hogy tudja, a nő szeme résnyire szűkült.

– Állati rost, amely a birkák, vagy más szőrös emlősök, például a kecskék és a tevék testét borítja. A gyapjúhoz úgy juthatunk hozzá, ha megnyírjuk az élő állatot.

A tisztítás során eltűnik a zsír, amelyből különleges eljárással lanolint készítenek. Folytassam?

A férfi szórakozottan, ugyanakkor lenyűgözve hallgatta az előadást.

– Ez már döfi! Megkérdezhetem, hol bujkáltál, amikor a középiskolában szükségem lett volna rád?

– Ha jól számolok, egy puccos svájci bentlakásos iskolában.

– Lefogadom, hogy mindig jól számolsz – mormolta Shane. Nem kerülte el a figyelmét a nő hűvös, szinte szentelen hangja, és elhatározta, hogy később még visszatér erre a témára. Rebecca úgy beszélt a bentlakásos iskoláról, ahogy ő a májról – őszinte utálattal.

– Nemcsak hogy tökéletes pontossággal jegyzed meg a dolgokat, de alkalmazni is tudod őket – mondta könnyedén. – Egyébként, hogyan döntötted el, hogy mit fogsz tanulni?

Rebecca nem tehetett róla, de kényelmetlenül érezte magát. Bármennyire is sekélyesnek és felszínesnek tartotta magát ezért, jobban szerette, ha a férfi a testével, nem pedig az eszével foglalkozik.

– Eleinte megszabták, hogy mit tanulhatok. A szüleimnek pontos elképzelése volt arról, hogy milyen irányba kell haladnom. Később már magam választottam olyan tantárgyakat, amelyeket érdekesnek találtam.

Bár Rebecca rendkívül kimérten nyilatkozott, Shane valamivel többet akart tudni a témáról. Megfordult, hogy kivegye a mustárt a hűtőszekrényből.

– A tanáraid biztos rettentően büszkék voltak rád.

– Kifejezetten azért választották ki őket, mert korábban jelentős sikereket értek el kivételes tehetségű gyerekek tanításában – felelte a nő, és a tányérral a kezében

továbbra is mozdulatlanul állt.

– A szüleim már annak is örültek, ha egy teljes hétig nem kellett lemennem az igazgatói irodába. A tieid bizonyára odáig voltak érted.

– Mindketten rendkívül sikeresek a munkájuk terén – mondta Rebecca színtelen hangon. – Az apám az ország egyik legjobb érsebésze, az anyám pedig elismert vegyészkutató. Elvárták tőlem, hogy tökéletes legyek. Van még valami kérdésed?

Ismét ingoványos talajra tévedtünk, gondolta Shane, és sajnálta, amiért a nő hangja tartózkodóvá vált. Amikor felé fordult, észrevette, hogy a tekintete a távolba réved. Ezt még jobban sajnálta, mivel azt szeretete volna, ha újra mosoly ragyogja be az arcát.

– Csak egy. Mit viselsz a pulóvered alatt?

Rebecca görcsbe rándult vállizma ellazult.

– A szokásosat.

– Valóban?

– Talán szeretnéd ellenőrizni? – kérdezte mosolyogva, miközben az asztalra tette a tányért.

– Pontosan ez járt a fejemben.

Ahogy Shane előrelépett, Rebecca átsiklott az asztal túloldalára.

– De csak ebéd után.

A férfi szája szegletében mosoly játszott, a szemében pedig huncut fény táncolt, s ettől egyszerre látszott veszélyesnek és vonzónak. A nő lassan körüljárta az asztalt, üldözője pedig követte.

– Nem kérek ebédet.

– Szükséged van az erődre, hogy be tudd fejezni a trágyázást.

– Szerencsére bőségesen reggeliztem. Bőségesen és későn.

Hirtelen Rebecca után kapott, de az nevetve kicsusszant a keze közül.

– Gyors vagy.

– Tudom.

Shane újra próbálkozott, de ezúttal képtelenség volt kitérni a karcsú derékra fonódó kar elől. Amikor ölbe kapta a nőt, Rebecca nevetése sikoltásba fulladt.

– Én viszont még nálad is gyorsabb vagyok.

Szédítő érzés volt, hogy egy kézzel is fogva tudja tartani a törékeny testet. Szédítő és izgató.

– Hagytam magam elkapni.

– Egy frászt! – csattant fel a férfi, és keményen szájon csókolta a nőt, majd szorosán átölelte, és gyors mozdulattal megpörgette a levegőben.

– Úgy érzem, mintha újra berúgtam volna – kacagta Rebecca, miközben elszántan kapaszkodott az erős vállba.

– Akkor jó – jegyezte meg Shane, s hagyta, hogy magával ragadja a közös bolondozás öröme és a nő vidámsága. Nevetése annyira ismerős volt, hogy szinte beleborzongott a különös érzésbe. A hozzá simuló asszonyt hirtelen legalább olyan fontosnak érezte, mint az otthonát...

– John, te ostoba, tegyél le azonnal! – kiáltotta hátravetett fejjel. A szoba megállíthatatlanul pörgött körülötte. – Odaég a vacsora.

Érezte a jellegzetes illatot. Biztos, hogy az étel odakozmált a serpenyő aljára. Érezte a férfiét is – izzadság, füst és szalma szaga keveredett a levegőben. A szíve alatt hordott gyermek erőteljesen rugdosni kezdett...

Shane torkát páni félelem és valami meghatározhatatlan érzés szorította marokra. Letette a földre Rebeccát, és a vállánál fogva alaposan megrázta.

– Mi történt?

– Újra átéltem. Ugyanúgy, mint tegnap este – dadogta falfehér arccal, halk, síri hangon a nő. – A serpenyőben ragu fő, de odaég... Hoztál még fát a tűzre? – kérdezte, majd a kezét a hasára szorította. – Ezúttal kislányunk születik. Johnnie-nak húga lesz...

Hirtelen, mintha valaki felkapcsolta volna a villanyt a fejében, a tekintete kitisztult.

– A műszereim – suttogta, és kitepte magát a férfi szorításából, hogy a nappaliba rohanhasson. – Ide nézz! Figyelj! Az energiaszint jóval magasabb, mint tegnap éjjel. Szinte érzem a bőrömmön... Bizsergető, mint az áramütés.

Miközben Shane szó nélkül meredt a műszerekre, Rebecca halkan motyogott magában, ellenőrizte az órát, a mért adatokat és a képernyőt. Ahogy a felvevő felé fordult, a mozdulatai kimértté és határozottá váltak.

– Az esemény 13:20:05-kor kezdődött. Erős, érzékekre ható – látható és érezhető – inger kíséerte.

Egy pillanatra mintha valami elvonta volna a figyelmét, végigszántott a haján, majd összeszedte magát, és szakértő módjára rögzítette a történeteket.

– Alapjában véve tökéletes összhang jellemezte az esetet – mondta befejezőként,

és egy ideig elgondolkodva dobolt az ujjával a száján. – Boldogság és szerelem. A szexualitás lehetséges jelenlétét korábbi esemény ösztönözte. Legalábbis ezt feltételezem. A befejezés időpontja 13:24:58, vagyis a négy perc és ötvenhárom másodperc az eddigi leghosszabb időtartam.

Hatalmas sóhaj kíséretében visszarakta az asztalra a felvevőt.

– És a legerőteljesebb is – tette még hozzá halkán.

– Korábbi esemény ösztönözte?

Rebecca leszállt a fellegekből, és a férfi felé fordult.

– Ne haragudj, mit mondtál?

– Így nevezed? Korábbi eseménynek?

– Gyakorlatilag igen – bólintott a nő, és addig simogatta a haját, míg a szálak hegyes tüskékként meredtek az ég felé. – Csodálatos volt, ami történt. Egyszerűen csodálatos. Tegnap éjjel, amikor a konyhában üldögéltem, már átéltem ilyesmit, bár akkor nem volt ilyen elsöprő erejű. A kis kőkandallóban tűz lobogott, és az ablakpárkányon pite hűlt. Hallottam, ahogy sír egy kisbaba, Shane – hadarta izgatottan, s szinte izzott körülötte a levegő. – Fel is vettem magnószalagra. Rögzítettem. Még akkor sem hittem el, amikor már vagy fél tucatszor végighallgattam – nevetett boldogan és a kezét forró arcára szorította. – Ezért vettem elő a bort. Az ünneplés azonban túl jól sikerült. Ma reggel akartam elmesélni, de megzavartál.

– Megzavartalak...

A férfi jeges hangja és a tekintetéből sugárzó rosszallás végül áthatolt féktelen jókedvének páncélján. Rezzentelen arca sápadt volt és a szeme hidegen csillogott. Rebecca öröme hirtelen szertefoszlott.

– Miért vagy dühös?

– Mert ez az egész tiszta hülyeség – vetette oda a férfi. Jobban kedvelte a haragot, mint a félelem szédítő érzését. – És mert nem szeretem, ha valaki eseménynek vagy zavarkeltőnek nevez.

– Nem úgy értettem...

– Eszedbe ne jusson elemezni. Tartsd a zsebedben a diplomáidat, és ne turkálj a fejemben!

– Nem dühös vagy – mondta Rebecca halkán –, hanem félsz.

A férfi tekintete egy pillanatra vészjóslóvá vált.

– Rengeteg dolgom van.

A nő utána sietett, és a konyhában megragadta a karját.

– Azt mondtad, hogy a segítségemre leszel. Megesküdtél rá!

– Felejtsd el! – sziszegte a férfi és lerázta magáról Rebecca kezét. – És hagyj végre békén!

Nem volt más választása, fogta magát, és egyszerűen elállta Shane útját. Tudta, hogy más egyszerűen csak félresöpörte volna az útjából, s bár az erő és az indulat megvolt hozzá, a férfi hú maradt szelíd természetéhez.

– Látom rajtad, hogy te is átélted azt, amit én, és ugyanazt érezted.

Shane előrenyúlt, majd egyszerűen felemelte a nőt, és arrébb tette.

– Azt mondtam, hagyj békén!

– Ki volt John és Sarah? – kiáltott fel kétségbeesetten. Amikor a férfi megtorpant, kifújta a benntartott levegőt. – Sarah-nak hívták. Kik voltak, Shane? Kivé váltunk néhány percre?

– Ami engem illet, ugyanaz vagyok, mint néhány perce. És ahogy elnézlek, te sem változtál. Ha tovább akarsz játszózni, engem hagyj ki belőle!

– John és Sarah MacKade-ről van szó? Mit gondolsz, megtalálnám a nevüket a családi bibliában?

Shane megfordult és odacsörtetett a hűtőszekrényhez. Merev ujjaival feltépte az ajtaját, és kivett egy sört. Heves mozdulattal lecsavarta a kupakját, félredobta, és egyetlen hajtásra eltüntette a hideg ital felét.

– Ők voltak a dédszüleim.

– Értem. Gondolom, ebben a házban laktak. Ők akarták megmenteni a csata napján az egyik fiatal káplár életét.

– Legalábbis így szól a mese.

– Ami az imént történt..., átéltél már ilyesmit, ugye?

Shane észrevette, hogy a nő tekintete egy pillanatra a számítógépe felé villant.

– Nem! Eszedbe se jusson kísérleti patkányt csinálni belőlem!

– Rendben, ne haragudj. Látom, hogy felzaklat ez az egész – mondta megértően, és odament a férfihoz, majd megfogta a kezét. – Tudnod kell, hogy néhány éve gyötör egy visszatérő álom, de most végre nyilvánvalóvá vált számomra, hogy ez a ház és ezek az emberek szerepelnek benne.

Shane leengedte a kezében tartott sörösüveget, de nem szólt egy szót sem. Rebecca várt egy ideig, s közben azon töprengett, hogy fel vannak-e készülve arra,

hogy megosszanak egymással egy ilyen bizalmas, meghitt titkot.

– Jórészt az álmaim ösztönöztek arra, hogy kutatásokat kezdjek ezen a területen. Valamennyi... valóságos, Shane. Olyannak láttam ezt a szobát és a házat, amilyen száz évvel ezelőtt lehetett. Sarah-t és John-t is jól ismerem. Fogalmam sincs arról, hogy készült-e róluk fénykép, de el tudom mondani, hogyan néztek ki életük bármely szakaszában. Még az sem titok előttem, hogy mire vágyott, mit érzett és gondolt Sarah. Szerintem te is pontosan ugyanígy vagy ezzel.

– Tévedsz – szólalt meg végre a férfi komoran. Becsületes ember létére hazudott, de azzal vigasztalta magát, hogy védekeznie kell valahogyan. – Egy szót sem hiszek el abból, amit mondtál.

Rebecca bosszúsan felemelte a kezét.

– Azt hiszed, hogy csak kitaláltam? Valóban úgy gondolod, hogy képes lennék ilyesmire?

– Úgy gondolom, hogy túl sok mindent préseltél abba a díjnyertes kobakodba – vágta rá a férfi, és hogy lehűtse kiszáradt, égő torkát, nagyot kortyolt a söréből. – Egyébként is jobban kedvelem a valóságot.

Rebecca nekiállhatott volna vitatkozni, de tudta, hogy ha szembesíti a férfit az érzéseivel, egyszerűen csak dühös lesz, és valószínűleg még inkább elzárkózik az igazság elől, így aztán türelemre intette magát. Türelemre és megértésre van szüksége, hogy megoldja ezt a problémát.

– Értem. Azt javaslom, ejtsük a témát, de szeretném, ha tudnád, hogy bármikor beszélhetünk róla.

– Nem vagy a kezelőorvosom.

– Ez igaz.

Shane-nek egyáltalán nem tetszett a szenvtelen hang, így dühösen lecsapta az üveget a konyhapultra.

– Le akarok veled feküdni, érted? Erre vágyom, és jelen pillanatban csakis erre van szükségem. Te és én, senki más! – mennydörögte mérgesen, és megragadta a nő kezét, majd kivonszolta a konyhából. – Az álmok nem érdekelnek, kísértetek pedig csak az ócska filmekben vannak. Azt ajánlom, kapcsolj ki végre az agyad, és lazíts. Még hogy megzavartalak... egy frászt!

Rebeccának vegyes érzések kavargtak a lelkében, miközben Shane felrángatta a lépcsőn. Tartott a férfitől, ugyanakkor vágyott is rá.

– Nem sértésnek szántam.

– Nézd, szerintem túl sok ember lakik benned, és ez nekem nem igazán tetszik. Az egyszerű dolgokat kedvelem.

Elengedte Rebecca kezét, és leült az ágyra, hogy megszabaduljon a csizmájától.

– Nem vagyok egyszerű eset – suttozta a nő. – Legalábbis nem úgy, ahogyan szeretnéd.

– Pedig a képlet nem túl bonyolult: kívánlak – mondta a férfi, s felállt, hogy kicsatolja az övét és levegye az ingét. – Már attól is elönt a verejték, ha csak rád gondolk. Ez a lényeg. Ilyen egyszerű a dolog.

A szerelem és a vágy ugyanúgy szerepet játszott abban, hogy Rebecca egy szempillantás alatt Shane mellett termett, és átölelte.

– Itt vagyok – suttozta, és felemelte a fejét, hogy átadja magát a csóknak.

Megszelídítette, lecsillapította, ahogy a férfi tette a makrancoskodó, ijedt állatokat. A kezével vigasztalt, a szájával örömet szerzett. Shane meg volt róla győződve, hogy azért olyan ismerős mindez, mivel aznap reggel együtt feküdtek ugyanebben az ágyban. Ezért olyan kellemes hagyni, hogy elragadja a szenvedély és vigaszt találjon a nő puha karjában. Ahogy átvette a szeretkezés édes, csábító löktetését, úgy érezte, mintha soha azelőtt nem ölelt volna mást, és biztos volt abban, hogy a jövőben sem fog senki másra vágni. Rebecca bőrének bársonyos tapintása, szájának íze és sóhajának hangja örökre az emlékezetébe vésődött.

Ahogy a testük egymásba olvadt, szöveget ütött a fejében a gondolat, hogy kettejük kapcsolata után egyszerűen képtelen lesz más nőt ölelni. Ahogy alázuhant a gyönyör hídjáról, gondosan ügyelt arra, nehogy még mélyebbre süllyedjen a mámorban, és végleg elveszítse a szívét.

9.

Három különös esemény is történt a farmon tartózkodásom során. A legutóbbi az éjszaka folyamán. Rettentően mély, szívet tépő gyászt éreztem. Az ágy mellett gyertya égett, s egy pillanatra látni véltem egy alakot az ablak előtt. Csak állt és bámult kifelé az éjszakába. A lelkembe sajgó fájdalom nyilallt, és tudtam, hogy az alak is gyászol. Osztottunk ugyan a szomorúságban, mégsem léptük át a köztünk lévő távolságot. Először azt hittem, hogy Shane az, így fel akartam kelni, hogy odamenjek hozzá, de aztán észrevettem, hogy mellettem alszik az ágyban. Amikor újra az ablak felé fordultam, már nem volt ott senki.

Teljes bizonyossággal éreztem, hogy John és Sarah jelent meg, s az sem volt többé titok előttem, hogy a fiuk meghalt. Tudtam, mielőtt még Shane nyugtalanul forgolódni kezdett. Ugyanazt álmodja, amit én, és hasonlóképpen érez, egyelőre azonban nem akar beszélni a történekről. Azok, akik valaha a házban éltek, s valamilyen úton-módon itt is maradtak, részesei az életének. Nem csak hogy vérrokonai, de lélekben is összetartoznak. Gyakran töprengek azon, hogy nekem vajon milyen szerepem lehet mindebben.

Shane nem túlzottan lelkesedik a témáért, így nem beszélek az élményeimről. Talán helytelenül cselekszem. Az biztos, hogy amit teszek, nem vall szakavatott emberre. Lassan megtanulom azonban, hogy a szerelemnek több arca is lehet. Annyira szeretem, hogy a magam szerény módján meg akarom óvni attól, amitől fél. Kíváncsi lennék, ő vajon mit érez irántam, de persze nem kérdezem meg. Nekem is védelemre van szükségem. Egyébként ezen a témán kívül bármiről remekül elbeszélgetünk. A világon bármiről. Ja, és a lényeg, hogy soha nem fogyok ki a mondanivalóból. Shane most a szántóföldön dolgozik. Mindig rengeteg a munkája, mégsem panaszkodik, sőt élvezi, ráadásul még a fáradtság is messze elkerüli. Ami engem illet, a szerelem mámorító csapdájában vergődve legszívesebben a nap minden pillanatában vele lennék, és még az sem lenne elég. A szerelem csodálatos, felszabadító ugyanakkor rendkívüli alázatot követelő érzés. Nagyon hálás vagyok, amiért alkalmam nyílt megtapasztalni.

Ha tehetném, vennék egy pillanatot – bármelyik pillanatot, amelyet vele töltöttem – és kikristályosítva tárolnám, hogy a hátralévő években bármikor elővehessem, és nemcsak azért, hogy visszaemlékezzek ezekre a hihetetlen hetekre, hanem hogy újraélhessem valamennyi élményemet.

A szerelem különös dolgokat művel az emberrel.

Rebecca hallotta a kutyák ugatását és a távolról beszűrődő zajt. Mintha egy

titokzatos kincset akarna elrejtteni, sietve elmentette a dokumentumot, és bezárta a fájlt. Az ajtóban megjelent Devin és a nyomában hatalmas zsvivajjal beözönlöttek a házba a gyerekek és a kutyák.

– Bocs, nem akartunk rád törni.

– Semmi baj – mosolyodott el Rebecca, és önkéntelen mozdulattal lenyújtotta a kezét, hogy megsimogassa az üdvözlésére siető kutyákat. – Éppen most végeztem.

– Cassie olyan, mint a megye legtöbb nőnemű lénye. Azt hiszi, hogy Shane szomjazik – magyarázta Devin, és a konyhapultra tett egy jókora tálat. – Küldött egy kis gyümölcsös hókristályt.

– Nagyon finom – közölte Bryan, majd a hűtőszekrényhez ment, és bekukucskált. Egyértelmű volt, hogy otthon érzi magát. – Már mi is megittunk egy hatalmas kancsóval.

– A könyveden dolgozol? – lépett oda Connor óvatosan Rebeccához és alaposan szemügyre vette a laptopját.

– Most nem. Te is szoktál számítógépezni?

A kisfiú irigykedve vizsgálgatta a korszerű gépeket.

– Néha, amikor az iskolában megengedik. De azok nem olyan klasszak, mint ez.

– Be van kapcsolva, kipróbálsz? Connor szeme tágra nyílt.

– Komolyan lehet? – kérdezte reménykedve, majd az apjára sandított, és hátra tette a kezét. – Ehhez a fajtahoz nem igazán értek.

– Semmi az egész – mondta Rebecca, s mivel észrevette a gyerek tekintetében bujkáló vágyakozást, nevetve közelebb húzta a géphez. – Megmutatom, hogyan kell használni.

– Na, ezt elintézted – mormogta Devin. – Ezentúl hallgathatom, hogy nekünk miért nincs rendes számítógépünk.

– Tudok egy használtat rendkívül jó áron – mosolyodott el a nő, és felállt, hogy átadja a helyet a fiúnak. – Ül le és máris tiéd a pálya! Gondolom, a működtetési alapokat ismered.

– Hát persze – bólintott a gyerek, és az első dolog, amit begépel, a neve volt. Connor MacKade.

– Van rajta valamilyen játékprogram? – kérdezte Bryan.

– Nincs, csak munkára használom.

A fiú azonnal elvesztette az érdeklődését a gép iránt, és a figyelmét a gyümölcsökkel ízesített, szirupos hókristálynak szentelte.

– Felejtsd el! – figyelmeztette Devin, majd Rebecca felé fordult. – Azért jöttünk, hogy segítsünk Shane-nek bálázni. Rövidesen megérkezik az erősítés is.

– Értem – mondta a nő, és az ablakon át a szántóföldek felé nézett. – Szerintem éppen kaszál.

– Bálázik – javította ki Devin. – Először kaszálunk, aztán összegyűjtjük, majd a végén bálázunk.

– Vettem az adást.

– Srácok, ha végeztetek, gyertek utánam. És ne gyötörjétek Rebeccát!

Rebecca kikísérte a férfit, s amikor a tornácra értek, hozzá fordult.

– Devin, úgy tudom, sokáig laktál itt.

– Majdnem egész életemben.

– Volt valamiféle szokatlan élményed? Természetfölötti tevékenységre gondolkodtál? – tette hozzá és elmosolyodott.

– Arra vagy kíváncsi, hogy van-e a házban kísértet? Hát persze.

Rebecca megcsóválta a fejét.

– Ez ennyire egyértelmű számodra?

– Megtanultam együtt élni velük.

– Nem mindenki kedveli ezt a témát.

A tekintete önkéntelenül arrafelé fordult, ahol Shane a traktorral a lekaszált szénára hajtott.

– Néha rendkívül fafejű tud lenni.

– Azt észrevettem.

– Ettől függetlenül nagyon érzékeny – mondta Devin, majd hirtelen elvigyorodott. – Bizonyára betörné az orromat, ha hallaná, amit mondok. Mégis igaz. Egész életét a farmon töltötte, de még mindig szomorú lesz, ha egy állat beteg vagy elpusztul. Képtelen elfogadni az ilyesmit. A házban rengeteg tisztázatlan érzés kavarg, és ez hatással van rá is.

– Mégsem költözik el.

– Imád itt lakni – vont a vállát a férfi. – Odavan a farm minden szegletéért. El tudod őt képzelni máshol?

Rebecca ismét a szántóföld felé nézett és elmosolyodott.

– Nem. Egyáltalán nem. Segíthetnék neki megbékélni... Persze csak akkor, ha hagyná.

– Lehet, hogy sikerülne – sóhajtott fel Devin. Hozzá volt szokva, hogy a nők azonnal Shane lába elé omlanak, de azt látta, hogy Rebeccát más fából faragták. Ennek ellenére gyanította, hogy ha eljön az idő, nehéz szívvel hagyja majd el Antietamot. – Jobb, ha megyek segíteni.

A nő bólintott, és mielőtt bement a házba, egy ideig még Shane-t figyelte.

Devin keresztülvágott a szántóföldön, s közben figyelmeztette magát, hogy mások viszonya egyáltalán nem tartozik rá. Gyorsan belejött a munkába, és könnyű léptekkel haladt a bálázó mögött egészen addig, amíg az öccse ki nem kapcsolta a gép motorját.

– Rafe és Jared is jön?

– Szerintem már úton vannak.

– Rövidesen esni fog. Csak egy-két óránk maradt, hogy berakjunk mindent – mondta Shane, és hunyorogva az égre nézett, majd a pillantása a házra tévedt, és elidőzött egy ideig.

– A fenébe is! – csóválta meg a fejét Devin rosszállóan, miközben kivett a zsebéből egy kendőt, hogy megtörölje verejtékben fürdő homlokát. – Lefeküdtél vele.

– Kivel?

– Ne játszd itt nekem a hülyét! Nincs elég nő a környéken? Épp Regan barátnőjét kellett kipécézned? Még csak nem is az eseted.

Shane megpróbált higgadt maradni.

– Te mondod mindig, hogy nincs is esetem.

– Tudod nagyon jól, hogy mire gondolok. Rebecca komoly nő, és a komoly nőknek komoly érzéseik vannak. Ha eddig még nem szeretett beléd, rövidesen várható a katasztrófa. Akkor meg mi a fenét csinálsz?

A kérdés Shane elevenébe vágott. Mindig ügyelt rá, hogy a nők ne szeressenek belé..., legalábbis ne nagyon. És azzal is tisztában volt, hogy Rebecca esetében nem tette meg a kellő óvintézkedéseket.

– Az én dolgom, nem? Meg Rebeccáé. Nem kényszerítettem semmire.

Hogy elejét vegye az újabb jó tanácsoknak, Shane ismét beindította a traktort. Semmi kedve nem volt megvitatni a magánéletét a bátyjával, és esze ágában sem volt a jövő miatt aggódni. Ugyanúgy akart élni, mint eddig, ami abban a pillanatban azt jelentette, hogy még az eső előtt végezni akart a bálázással. Hálás volt, amiért a családja a segítségére sietett, hiszen így gyorsabban rakhatták meg szénával a

traktort, hogy aztán a csűrbe vigyék, és a helyére rakják. Örült, hogy valamennyien keményen dolgoznak, s így nem maradt energiájuk feltenni szokásos ostoba kérdéseiket.

Elvégre mindenkinek joga van a magánélethez.

Amikor látta, hogy még a vihar kitörése előtt készen lesznek, lehiggadt. A nők kibe járkáltak a házból, a gyerekek vidáman játszottak az udvaron, s a kutyák boldogan csaholva ugráltak körül őket. A traktor egyhangú zúgása és enyhe remegése, a fivérei hangja és a széna édes, átható illata megnyugtatta. A nyugat felé húzódó hegyekre sötét árnyékot vetettek az egyre növekvő felhők, és Shane tudta, hogy az eső jól fog tenni a téli búzáknak.

Valaki bizonyára elkezdett főzni a konyhában, gondolta vidáman, és hátrafordult, hogy ellenőrizze a bálázót. Az biztos, hogy nem Rebecca. Ő inkább a gyerekekkel játszik. Ha majd a munkától koszosan belép a házba, felnéz és rámosolyog.

A világon neki van a legragyogóbb mosolya.

Mire odáig jutottak, hogy berakják a bálákat a csűrbe, Shane meggyőzte magát, hogy Devin nem csak hogy téved, de teljesen elment a józan esze.

– Nem volt időm beszélgetni Rebeccával – mondta Rafe, amikor pihenőt tartott. Kivett a hűtőládából egy üveg jeges vizet, és beleivott. – Hogy halad a szellemvadászat?

– Nyakig benne van – húzta el a száját Shane. Ahogy felemelt egy bálát, a száraz széna keresztülszaladt a munkáskesztyűn, és felsértette a kezét. – Különös, hogy ennyire odáig van valamiért, ami csak a hobbija.

– Hát, van aki golfozik – jegyezte meg Jared, miközben megrakta a bálázó emelőjét.

– Annak legalább van értelme. Ha becserkészed a lyukba a golyót, megnyerted a játékot.

– Szerintem olyan ez számára, mint a kirakó – tette még hozzá Jared. – Nekem úgy tűnik, kedveli a rejtvényeket, és nem nyugszik, amíg meg nem oldja az összes rejtélyt.

– Inkább veszek neki egy szókirakót – morogta Shane.

– Zavar, mi? – kérdezte Rafe, akit szemmel láthatóan mulattatott a helyzet. – Hallottál mostanában láncsörgést? Vagy kóbor lelkek sikítozását?

– Megcsókolhatod a hátsómat!

– Egyébként mi a helyzet? – kérdezte Jared abban a hiú reményben, hogy

megakadályozhatja a vitát. Az eső szemerkélni kezdett, és még sok munka várt rájuk. – Amióta anya meghalt, nem lakott nő a házban. Korlátozva van a szabadságod?

Shane sokat sejtetően elvigyorodott.

– Egyáltalán nem.

– A pokolba! – csapta le a földre Rafe a kezében tartott bálát. Jól ismerte az öccse pillantását, így azonnal tudta, hogy mi a helyzet. – Lefeküdtél velem!

– Mi a fene ütött belétek? A homlokomra van írva?

– Miért nem vagy képes legalább most az egyszer felhúzza tartani a sliccedet? – morogta Rafe, és dühösen levágta a bálázó zsineg végét. – Regan úgy érzi, felelősséggel tartozik Rebeccáért.

A büntudat és a félelem csak olaj volt a már amúgy is lángoló tűzre.

– Mi a fenéért kell bárkinek felelősséggel tartoznia érte? Felnőtt ember.

– Meddig várjak még az utolsó bálára? – kiáltott le Devin a padlásról.

– Fogd be! – csattant fel Shane, és mielőtt újra Rafe-hez fordult volna, a másik bátyjára villantotta vészjósló tekintetét. – Nem tartozik rátok, az kizárólag a kettőnk dolga.

– Ami Regannel kapcsolatos, az rám is tartozik. Rebecca a legjobb barátnője. Mit tudsz róla? Tudod, milyen volt a gyerekkora? Mesélt arról, hogy egész életét osztálytermekben, bentlakásos iskolákban és tanárok társaságában töltötte?

– Mi köze ennek a mi ügyünkhöz? – kiabálta most már Shane. Ingerült lett, mivel Rafe-nek igaza volt. Szinte semmit nem tudott a nőről, akivel lefeküdt. Az esővel mit sem törődve, a bátyján vezette le idegességét. – Okos, úgyhogy még szép, ha használja az eszét.

– Ez az egyetlen dolog, amit az életben használhatott. Esélye sincs ellened.

– Mi bajotok van? – lépett ki Devin az esőre. – Befejezhetnénk a munkát, mielőtt bőrig ázunk, vagy hagyjuk abba?

– Ne atyáskodj fölöttem! – förmedt rá Shane Rafe-re. – Szállj le rólam végre!

Jared felsóhajtott.

– Úgy tűnik, abbahagyjuk.

– Rebeccáról folyik a vita? – kérdezte Devin most már kíváncsian. Kihúzott egy szénaszálat a bálából, és töprengve rágcsálni kezdte a végét. – Gondolhattuk volna, hogy a kölyök kikezd velem.

– Nem kezdtem ki vele!

– Baromság. Még alig pakolta ki a holmiját, de te már molesztáltad a konyhában. Ott helyben el kellett volna látnom a bajodat.

Shane szeme résnyire szűkült.

– Miért nem teszed meg most? Az a bajotok, hogy túl jól éltek. Csinos feleség, helyes kis kölykök. Nézzétek meg magatokat, puhányok! – sziszegte. Maga sem gondolta volna, hogy a lelkét mardosó düh ilyen vadul fortyog. – Úgy élem az életemet, ahogy nekem tetszik, nem pedig úgy, ahogyan ti akarjátok. Fogjátok a jó tanácsaitokat és a véleményeteket, aztán dugjátok a...

Rebecca a konyha ablakából figyelte a négy fivért. Nem értette, mi folyik odakint. Először azt hitte, hogy valami komoly megbeszélést tartanak – gondjuk akadt a bálázóval, vagy ilyesmi, de aztán észrevette, hogy heves szócsatát vívnak.

– Mi üthetett beléjük? – kérdezte hangosan, mire Savannah, ölében a kisbabájával, odasétált az ablakhoz.

– Mindjárt kezdődik a tánc.

– Miféle tánc?

– Bunyózni fognak – csóválta meg a fejét, majd odaszólt a tűzhelynél szorgoskodó Regannek és Cassie-nek. – Zúgolódnak a fiúk.

– Ezt nem mondod komolyan! – mormolta a döbbenettől tágra nyílt szemmel Rebecca. – Úgy érted, egymásnak esnek és verekedni fognak? De hát miért?

Regan az ajtóhoz ment és kinyitotta.

– Ez olyasmi, amire számítanunk kell néha.

– Szerinted meg tudjuk őket állítani? – kérdezte Cassie.

– Azt hiszem, igen... mégsem – tette hozzá, amikor elcsattant az első pofon. – Már késő.

Rebecca rémülten figyelte, ahogy Shane ökle Rafe arcába csapódott. Rövidesen mindketten a sárban hemperegtek.

– De hát... de...

– Megnézem, van-e elég jég – mondta a hűtőszekrényhez siessen.

– Miért nem állítja le őket valaki? – kérdezte Regan. – Jared és Devin csak áll, és nem tesznek semmit.

– Szerintem rövidesen változik a helyzet – jósolta Savannah.

Mintha csak erre várt volna, Devin előrenyúlt. Nyilvánvalóan az volt az

elképzelése, hogy szétválasztja a verekedőket, de a terve csúfosan megbukott. Most már három férfi birkózott az eső miatt egyre mélyebb sárban.

– Ez nevetséges! – bosszankodott Rebecca, de mire az ajtóhoz ért, már Jared is beszállt.

Fogalma sem volt róla, honnan tudják, hogy ki kivel verekszik. A hatalmas zűrzavarban a fájdalmas nyögések és szitkok közepette csak az egymásba fonódó karokat, öklöket és lábakat lehetett kivenni. Rebecca a mozi- és tévéfilmeken kívül még soha nem látott verekedést. Élőben jóval nagyobb felfordulással járt és egyértelműen fájdalmasabbnak tűnt.

– Miért nem tesztek semmit? Elvégre a férjeteokról van szó.

– Hát... végül is fogadhatunk rájuk – Vonta meg a vállát Savannah. – 10 dollár Jaredre... a családi béke kedvéért.

– Állom – mondta Regan. – Cassie?

– Rendben..., bár Devin fél éjszaka fent volt. Ally ugyanis fogzik.

– Sajnos a fogadásnál ezt nem tudjuk figyelembe venni – jelentette ki Savannah szigorúan. – Rebecca, tessel valamennyit Shane-re? Így lenne igazságos.

– Ugyanolyan szörnyűek vagytok, mint a férfiak – morogta döbbenten a nő, majd kihúzta magát, és mély lélegzetet vett. – Most rögtön véget vetek ennek az ostobaságnak.

Miközben határozott léptekkel kivonult az udvarra, Savannah Reganre kacsintott.

– Hogy Bryan nem éppen finom kifejezésével éljek, a csaj alaposan rá van kattanva kedvenc sógorunkra.

– Igen, én is ettől tartok.

– Szerintem illik hozzá – szólalt meg mögöttük Cassie. – Kifejezetten helyesek együtt. Szükségük van egymásra, és csak idő kérdése, hogy erre rájöjjenek.

Az egyetlen dolog, amire Rebecca a csűr felé menet rájött, hogy ennek a négy felnőtt férfinak, akik ráadásul még testvérek is, elment az esze. Mire a csatater közelébe ért, bőrig ázott, s a haja csatagosan tapadt a fejére. Az elé táruló látvány magáért beszélt. Időközben a kutyák is bekapcsolódtak a játékba – körültáncolták a verekedőket, és néha rávetették magukat az ide-oda hempergő testekre, majd elégedett ugatás közepette visszavonultak.

– Hagyjátok abban! – szólt rájuk erélyes hangon, de ezzel csak azt érte el, hogy Fred és Ethel engedelmesen leült, s lihegve, lógó nyelvvel várta a következő parancsot. A MacKade fivérek azonban tovább püfölték egymást. – Azt mondtam,

elég legyen!

Jared elkövette azt a hibát, hogy felnézett, így abban a pillanatban állkapcsosn találta egy könyök. Úgy állt bosszút, hogy teljes erejéből a hozzá legközelebb eső testvére gyomrába boksolt. Rebecca jogos felháborodástól fűtve, dühösen csípőre vágta a kezét. Ezúttal nem csak a nyögést és a szitkozódást hallotta, hanem nevetést is. A négy pávián – mert leginkább arra emlékeztették – kacagva csépelte egymást.

Tudta, hogy ha szükség van rá, ki tudja engedni a hangját, hiszen rengeteg hatalmas előadóteremben tartott már órát. Úgy döntött, ezúttal is kamatoztatja ezt a képességét.

– Azonnal hagyjátok abba ezt a hülyeséget! Gyerekek is vannak a házban.

Devin felemelte a fejét, és elvette sártól feketéllő kezét Rafe ugyancsak sáros arcáról. – Mi az?

– Keljetek fel, gyerünk! Szégyellhetnétek magatokat! – mennydörögte Rebecca, és villámló tekintetével egyenként végigmérte őket. – Azt mondtam felállni! – sziszegte, majd találomra vádlón a hozzá legközelebb fekvő férfira mutatott. – Devin, az ég szerelmére, te vagy a város védelmezője. Neked kellene vigyáznod a rendre, erre itt hemperegsz a latyakban, mint valami huligán.

– Bocsásson meg, asszonyom! – mormolta a seriff, s miközben kiszabadította a lábát az összegabalyodott végtagok közül, látszott rajta, hogy alig bírja visszafojtani a nevetést. – Fogalmam sincs, mi ütött belém...

– És te! – fordult Rebecca Jared felé. – Ügyvéd létedre hogy jutott eszedbe ilyesmit művelni?

– Nem tudom – felelte a férfi, és mielőtt felállt, fájdalmas arccal végigsimított sajtó állán. – Tényleg nem tudom...

– Rafe MacKade – csóválta meg a fejét a nő, és örömmel látta, hogy a bűnös arca megrándul egy pillanatra. – Üzletember, a közösség támasza, férj és apa. Milyen példát mutatsz így a gyermekeidnek?

– Leginkább rosszat – válaszolta a férfi, és megköszörülte a torkát, majd feltápászkodott a földről. Volt egy olyan érzése, hogy ha elneveti magát, Rebecca gondoskodik róla, hogy újra nyakig merüljön a sárban.

– Azt hittem, több eszed van! – fordult a nő Shane felé, aki a szigorú hang hallatán jobbnak látta, ha inkább ott marad a vizes földön.

– Mintha anyát hallanám – morogta maga elé, mire a fivérei tisztelettel vegyes félelemmel az arcukon, helyeslően bólogattak. – Egyébként nem én kezdtem.

– Hát ez jellemző. így oldjátok meg a problémákat és a nézeteltéréseket?

Shane letörölt némi sarat fájdalmasan lüktető arcáról. – Aha.

– Ez szánalmas. Valamennyien szánalmasak vagytok – folytatta Rebecca a szónoklatot, mire a három fivér kényelmetlenül feszengve egyik lábáról a másikra állt, Shane pedig kajánul vigyorgott. – Az erőszak nem megoldás. Nincs olyan gond, amit ne lehetne megoldani józan ész és gondolatcsere segítségével.

– De hát mi beszélünk... – mentegetőzött a férfi, ám a komor tekintet láttán inkább elhallgatott.

– Intézzétek el a dolgot normális, józan emberi lények módjára! Ha nem vagytok képesek uralkodni magatokon, maradjatok távol egymástól!

– Hát nem imádnivaló? – kérdezte Shane olyan különös hangon, amire a három idősebb testvér felkapta a fejét. – Láttatok már hozzá foghatót? Gyere, édesem, csókolj meg!

– Ha azt hiszed, hogy ezzel... – kezdte Rebecca, de a mondat sikoltásba fulladt, amikor a férfi megragadta a karját, és magára rántotta. – Te idióta! Te eszement...

Egy szempillantás alatt alulra került, és szinte teljesen betakarták a nedves, kemény izmok. A nevetéstől reszkető, mohó ajak könnyörtelenül lecsapott.

– Ó a legcsodásabb teremtmény a földön – lihegte, s miközben Rebecca blúzában lassan beszívárgott a sár, újra megcsókolta.

– Száll le rólam, te orangután! – nyögte, és kétségbeesetten fészkelődött, hogy kiszabaduljon, de amikor nem járt sikerrel, jókora ütéssel adott nyomatékot haragjának.

– Milyen durva vagy! – csóválta meg a fejét Shane, és piszkos, viharvert arcán vidám mosoly jelent meg. – Láttatok? Megütött – panaszkodott most már a nevetéstől rázkódva. – Nem józan ésszel és gondolatcserével kellene megoldani a problémát?

– A magam módján oldom meg! – csattant fel Rebecca, és miután az ökle súrolta a férfi fülét, feladta a harcot, és hagyta, hogy Shane addig csókolja, amíg elveszti a fejét. Az eső megállíthatatlanul szakadt, a kezén sárcsíkok futottak végig, és az előadást álmélgató nézők figyelték.

Csakhogy mindez egyáltalán nem érdekelte.

Rafe vigyorogva nézte a különös jelenetet.

– Átkozott legyek, ha a kölyök nem akadt horogra – suttogta alig hallhatóan.

– Azt hiszem, igazad van – jegyezte meg Devin, és véres állát sáros vállába

törölte. – Még soha nem láttam, hogy ilyen szemet meresztett volna valakire. Gondolod, hogy tudja, mi a helyzet?

– Szerintem halvány gőzük sincs róla – szólt közbe vidáman Jared, és kisimította a homlokába hullt nedves tincseket.

– Azt hiszem, fiúk, az elkövetkezendő néhány hétben remekül fogunk szórakozni – mondta Rafe, és a hüvelykujját a farmerja zsebébe akasztva ide-oda hintázott a csizmája sarkán. – Élvezet lesz nézni, ahogy Shane MacKade elbukik.

– Hagyjuk magára a gerlepárt? – kérdezte oldalra biccentett fejjel Devin. – Vagy szedjük le Rebeccáról az öcsköt, és püföljük tovább?

Rafe óvatosan a szemöldökéhez nyúlt. Shane első ütése kifejezetten fájdalmasan érintette. Égető szüksége volt a jégre, amelyet a felesége már bizonyára előkészített.

– Nem bánnam, ha ismét elláthatnám a baját, de akkor előlről kezdődne a móka.

– Szerintem, nem kellene itt hagynunk őket – mondta Jared. – A végén még tüdőgyulladást kapnak.

– Ahhoz túlzottan felhevültek – mosolyodott el Devin, és a fivérei felé bólintott, majd elindult az önfelédten csókolózó pár irányába. Egyszerre kapták el Shane kezét és lábát, majd a levegőbe emelték, aztán pedig olyan erővel szorították a földre, hogy mozdulni sem tudott.

– Engedjete el! – tiltakozott Shane. – Nektek ott vannak a feleségeitek, ez a nő az enyém – kiabálta, és ostoba vigyorral az arcán Rebeccához fordult. – Édesem, nyakig kosz vagy. Menjünk, vegyünk egy finom, meleg zuhanyt!

A nő szeme résnyire szűkült a haragtól, ahogy méltóságteljesnek egyáltalán nem nevezhető mozdulattal felkászálódott a földről. Tisztában volt vele, hogy még olyan helyeken is sáros, amelyeket a szájára sem venne. A kezét foltos nadrágjába törölte, és beletúrt nedves hajába.

– Lefogtatók? – kérdezte nyugodtan.

– Igenis, asszonyom! – válaszolta Devin, aki már sejtette, mire készül Rebecca. – Meg sem tud mozdulni.

Shane is felismerte a vészjósló tekintetet, így megpróbált kiszabadulni.

– Ugyan már, édesem! Hiszen az imént mondtad, hogy milyen fontos a józan ész! Az erőszak nem megoldás. Jóságos ég, milyen csinos vagy! Legszívesebben felfalnálak! Mit szólnál hozzá, ha bemennénk és...

A lélegzete sipítva hagyta el az ajkát, amikor az ökölbe szorított, csontos kis kéz a gyomrába csapódott.

– Szép ütés – nyögte elhaló hangon, majd köhögve kapkodott levegő után. – Igazi tehetség vagy.

– Féleszű! – vetette oda Rebecca, majd felszegte az állát, s visszacaplatott a házba.

– Nem semmi ez a nő! – mormolta a férfi elismerően, és a fájdalomtól eltorzult arccal nézett utána. – Én mondom, nem semmi.

Shane végül a virág mellett döntött. Miután a család elfogyasztotta a vacsorát és ki-ki a dolga után nézett, úgy döntött, hogy ezúttal célravezető lehet a megvesztegetés. Fogta magát, és kiment az esőbe, hogy a villámok fényénél szedjen egy hatalmas csokor vadvirágot.

Amikor visszatért a házba, Rebecca szokása szerint a számítógépénél ült, és dolgozott. Felnézett ugyan, de hűvös tekintete gyilkos villámokat lövellt. Shane a vacsora alatt már kapott belőle némi ízelítőt. Letette a csokrot az asztalra, majd leguggolt a nő mellé.

– Nagyon dühös vagy rám?

– Egyáltalán nem.

Kínosan érezte magát, és ez még rosszabb volt.

– Ha akarsz, újra megüthetsz.

– Eszemben sincs ilyesmit tenni.

– Csak hemperegtünk egy kicsit a sárban – mondta Shane halkán, és a szájához emelte Rebecca kezét. – Egyébként, jól áll neked a kosz.

Rebecca legszívesebben elrántotta volna a karját, de Shane finoman csókolgatta az ujjait.

– Dolgozni szeretnék.

– Arra célszól, hogy tűnjek el? – kérdezte a férfi. Rebecca szemrehányó tekintetét látva felkapta az asztalról a csokrot, és a kezébe nyomta. – Megőrülök érted.

A nő felsóhajtott. Miért csinálnak az emberek olyan nagy ügyet a méltóságból?

– Inkább azért vagy őrült, mert kimentél az esőbe virágot szedni.

– Az anyámnál ez mindig bejött, ha rossz fát tettem a tűzre. Rá emlékeztettél, amikor le akartad állítani a verekedést. Persze ő az ingünk nyakánál fogva emelt volna fel bennünket, hogy aztán végighallgassuk a kioktatást. Bár akkoriban kisebbek voltunk...

Rebecca képtelen volt ellenállni, így lehajolt, hogy megszagolja a vizes szirmokat.

– Rendkívüli asszony lehetett.

– A legjobb volt – felelte kertelés nélkül Shane. – Ő és az apám... Nem ismertem náluk kiválóbb embereket. Mindig készen álltak, hogy fenéken billentsenek bennünket, vagy segítséget nyújtsanak nekünk. Mikor melyikre volt szükségünk. Gondolom, ez az oka, amiért nem ismerem a magányt – simogatta meg kedvesen a nő arcát.

– Ettől a nagy család sem mindig véd meg. Csak az számít, hogy milyen emberek mellett nőttél fel. Vázába teszem a virágokat, nehogy elhervadjanak – tolt hátra a székét.

Shane rájött, hogy Rebecca nem fog mesélni a gyerekkoráról és a családjáról, csak ha kissé erőszakosabban próbálkozik.

– Figyelj...

– Min vesztetek össze a testvéreiddel? – kérdezte gyorsan a nő, mintha megsejtette volna, mire készül a férfi.

– Hülyeségeken – vont a vállát Shane. Ha azt akarja, hogy Rebecca őszinte legyen hozzá, neki sem szabad titkolóznia. – Rajtad.

– Rajtam? Viccelsz?

– Nem nagy ügy. Rafe mondott valamit, ami miatt kiakadtam. Általában ezzel kezdődik a bunyó – magyarázta, miközben odament a szekrényhez, és az alsó részből kivett egy kopott, vékony vázát. – Azt hiszik, hogy kihasználak.

– Értem – bólintott Rebecca, és elvette a férfitől a vázát, majd gondosan elrendezte benne a virágokat. – Meséltél arról, ami köztünk történt?

– Nem volt rá szükség – felelte Shane. Tudta, hogy mi játszódik le a nő fejében. Bizonyára ő is látott már öltözőben viccelődő, egymást lökdöső, dicsekvő kanokat. Nehogy azt hidd, hogy kitergetem más előtt a magánéletemet.

Be kellett ismernie, hogy valószínűleg megtette volna, ha más nőről van szó. A homlokát ráncolva odalépett a kávéfőzőhöz, és öntött magának egy csésze kávé, amelyet egyáltalán nem kívánt. Általában nem hancegett a viszonyaival, de a bátyjai társaságában bizonyára tett volna néhány megjegyzést az éppen soros barátnőjéről. A Rebeccához fűződő kapcsolatát azonban titokban tartotta. Fikarcnyit sem izgatta, ha Rafe vagy bárki más ugratta és piszkálta, ezúttal azonban különösen érzékeny volt az ilyesmire. Bántotta és dühítette, hogy...

– Mi a fene ez?

– Azt hittem, kávé.

– Micsoda? – kérdezte, miközben kifejezéstelen tekintettel bámult a csészejébe. – Bocs, de elgondolkodtam. Egyébként ne csinálj nagy ügyet a történekből! Gyakran verekszünk. Ilyenek vagyunk, és kész – mosolyodott el halványan. – Régebben sűrűn elpáholtuk egymást. Ahogy azonban öregsünk, egyre puhányabbak leszünk.

– Tudod, még soha senki nem verekedett miattam – mondta töprengve Rebecca. Odavitte az asztalhoz a virággal teli vázát, és letette a közepére. – Főleg nem négy hatalmas, erős férfi. Gondolom, ezt vehetem megtiszteltetésnek.

– Érzek valamit irántad – csúszott ki Shane száján önkéntelenül a vallomás. Zavartan felemelte a csészt és kiitta a kávéját. – Arról van szó, hogy nem örülnék, ha valaki azt hinné, hogy erőszakkal kényszerítettelek az ágyamba.

Rebecca szíve átmelegedett. Tudta, hogy veszélyes terepre tévedt, a szerelem mégis átjárta a testét és a lelkét. Amikor megszólalt, ügyelt rá, hogy a hangja nyugodtan csengjen.

– Mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz.

– Tisztában voltam vele, hogy tapasztalatlan vagy, mivel azonban kívántalak, folyton a nyomodban jártam.

– Én meg kézzel-lábbal tiltakoztam, ugye?

– Nem kifejezetten – rázta meg a fejét Shane, de képtelen volt viszonzni Rebecca mosolyát. – Ami engem illet, tapasztalat terén nem állok rosszul.

– Magyarázkodni akarsz?

– Nem, én csak... – Shane hirtelen elhallgatott. A barna szempárból megértés és valami különös érzés sugárzott felé, amellyel egyelőre nem tudott mit kezdeni. Csak azt próbálom a tudtadra adni, hogy ha át akarod gondolni a helyzetet vagy időre van szükséged, én mindenben benne vagyok.

Rebecca igyekezett lenyelni a torkát szorító gombócot. Az ember hangja remeg, ha fél, ő viszont egyértelműen határozottnak akart tűnni.

– Ezt szeretnéd?

Shane rászzegezte a tekintetét, és lassan megrázta a fejét.

– Nem. Mostanában semmi mást nem akarok, csak téged. Már attól is görcsbe rándul a gyomrom, ha rád nézek.

A lüktető forróság ezúttal eszeveszett gyorsasággal áradt szét Rebecca testében. Odament a férfihoz és átkarolta a nyakát.

– Mi lenne, ha nem csak nézegetnél?

10.

Rengeteg helyen lehetett beszélgetni a kísértetekkel. Ha az ember nyitott volt efféle dolgokra, nem kellett hozzá sötét éjszaka, süvítő szél vagy gomolygó köd. Aznap gyönyörű, napfényes idő volt. A korai ősz lehelete ragyogó rozsdá- és aranszínűvé varázsolta a fákat, s az ég olyan kéken tündökölt, hogy méltó lett volna egy híres festő ecsetjére. A madarak vidáman csiviteltek és a levegőben frissen kaszált fű illata úszott. A mezőn árválkodó száraz kukoricaszárakat időnként megzörgette a szél, és az erdő szélén álló magányos ősuta szimatolva kutatott emberi nyom után.

Rebecca egyedül sétált a csatamezőn. Korán volt még, amikor végighaladt a Véres Csapásnak nevezett hosszú, mélyen fekvő ösvényen. Jól ismerte a csata minden részletét, a támadások és a visszavonulások időpontját, valamint azt a szörnyű epizódot, amely során az ártatlannak tűnő árok megtelt elesett katonák halomban heverő holttesteivel.

A végén egy torony állt, amelyet jóval a háború befejezte után emeltek. Korábban már felmászott rá, így tudta, hogy odafentről csodás kilátás nyílik. Jól látszott a fogadó, az erdő és Shane földjének egy része. Valahogy azonban mégsem találta olyan vonzónak, mint azt a helyet, ahol abban a pillanatban megtorpant. A földön nem tűnt túl nagyoknak az élőket és a holtakat elválasztó szakadék. Ahogy leült a fűbe, és elöntötte a szomorúság, lélekben szorosan összefonódott a múlttal. A megszentelt föld mágnesként vonzotta, mintha legalábbis történész lenne.

A kísértetek itt nem szóltak hozzá. Sejtette, hogy a kulcs maga a farm. A farm, amely most már nemcsak az álmaiban kapott fontos szerepet, hanem nappal is. Elfogadta a helyzetet, de fogalma sem volt róla, hogy milyen kapcsolat lehet közte és a ház között. Miféle érzelmi kötelék fűzi hozzá? Mi vonzotta ide éveken át, több ezer kilométernyi távolságból?

Ez a rejtély még megoldásra várt.

Az azonban többé már nem volt rejtély előtte, hogy szerelmes.

A lány szellő felé fordította az arcát, és hagyta, hogy finom ujjaival ugyanúgy végigsimítson a haján, ahogy Shane szokott. Miért érzi magát egyszerre elégedettnek és nyugtalannak? Rengeteg kérdés és érzés várt még megoldásra. Egy ideig azon töprengett, hogy vajon ez a szerelemmel jár-e.

Vajon még mindig nincsenek elvárásai másokkal szemben, és ezért elégszik meg azzal, amit Shane nyújtott? Vagy túl mohón vágyott a szerelemre, és egyre többet akart, pedig amit kapott, elegendő lett volna bárki számára? Bárhogyan is van, az

biztos, hogy mélyen gyökerező egyénisége nem változott meg teljesen. Talán örökre ilyen marad.

Shane törődött vele, és kívánta, amiért a maga szánalmas módján hálás volt. Biztosra vette, hogy a férfi megdöbbenet volna, ha ezt tudja, ezért úgy döntött, ezt is ugyanúgy eltitkolja, mint a szívében tomboló, mindent elsöprő szerelmet.

Rengeteg tapasztalata volt abban, hogyan kell elfojtania és kordában tartania az érzéseit. A józan ész azonban megsúgta, hogy valójában egyszerűen csak kapzsi. Át akarta élni a házban érezhető határtalan szerelmet, szenvedélyt és állandóságot. Vágyott a biztonságra és arra, hogy befogadják és elfogadják olyannak, amilyen. Átutazó volt itt, mint mindenhol, ahol korábban megfordult.

Ezúttal azonban nem fog üres kézzel távozni! – gondolta elszántan és ettől némileg megnyugodott. Nem egyszerűen élményeket és tapasztalatokat szerzett, hanem életében először szabadjára engedte az érzelmeit, s nem félt szeretetet adni és kapni. Amikor elmegy, mindezt drága kincsként őrizi majd a szívében.

Bárki elégedett lenne azzal, ha így feltöltődhetne.

Miközben egyedül üldögélt, a tekintete végigsiklott a mezőkön, a domboldalon és a keskeny árkon. Minden olyan békésnek, nyugodtnak tűnt, s ez a szépség rengeteg szenvedést takart. Elég sokat tanulmányozta a történelmet, így tisztában volt a hadászat lényegével és azzal, miféle társadalmi, politikai és magánjellegű mozgatórugói vannak a háborúnak. Tudta, mennyire vonzó az emberek számára a gyilkoláshoz kapcsolódó romantika: a dobok dübörgése, a zene, a büszkén lengedező zászlók és a fényesen csillogó fegyverek látványa.

Elképzelte, ahogy a katonák rohamra indulnak, s vérben forgó szemmel, vicsorogva, fékevesztetten törnek előre az ágyú csövéből előtörő füstben. A szívük bizonyára majd kiugrott a helyéből, és a vér vadul lüktetett az ereikben. Igazi bátor férfiak voltak. Félték, dicsőségre vágytak és reménykedtek.

Szinte hallotta, ahogy összecsapnak a szuronyok, és a nap szikrázó fénye megcsillan az acélon. Az undorító varjak talán türelmesen várakoztak a fákon, amíg odalent mennydörögtek az ágyúk és az emberek egymást kaszabolták. Észak vagy dél, valamennyien a végzetük felé rohantak. Mi járhatott a tábornokok fejében, milyen érzések kavargtak a lelkükben, miközben ártatlanok életét kockáztatták és figyelték a vérontást? A kék és szürke egyenruhát viselő, halomban heverő halott katonákat összekötötte a ruhájukra tapadt, kiontott vér. Mindenfelől a sebesültek kétségbeesett jajveszékélése és a haldoklók nyöszörgése hallatszott.

Rebecca felsóhajtott. Bármi is a cél, a háború áldozatokkal jár, gondolta

szomorúan.

Mindig lesznek Johnok és Sarah-k, akik a halott fiukat gyászoló szülőket testesítik meg. A háború családok életét dönti romba, s összetört szívek maradnak utána, melyeket már soha többé nem lehet teljessé tenni.

A mai kor embere emlékműveket emel, hogy az utókor is ismerje az áldozatok nevét, és megfogadja, hogy soha nem felejt. John és Sarah soha nem felejtett, így a szeretetük örökké élni fog. A gondolat kissé felvidította. A fű zölden virított, és körülötte csend honolt. Eszébe jutott, hogy a világnak szüksége van olyan helyekre, amelyek felhívják a figyelmet a veszteségekre.

Felállt, és elindult haza, hogy lejegyezze az érzéseit.

Rövidesen itt az esti fejtés ideje, gondolta Rebecca, majd hangosan felnevetett. Milyen különös, hogy az idejét a farm életéhez igazította. Megcsóválta a fejét, és legépelte a következő mondatot. Miért fecsérelte az életét szakmai anyagok írására? Az érzelmek, a képzelet és a gondolatok szabad örvénylése felszabadította. A végén még megvalósítja az álmát és regényt ír. Nem is rossz ötlet, kuncogott vidáman, és úgy döntött, a témát elraktározza egy időre az agya egy titkos rekeszében. Bizonyára rengeteg olyan ember van, aki jelenlegi kutatási témáját, a természetfölötti jelenségeket pusztán kitalációnak vélné.

Amikor megcsörrent a telefon, felállt és hagyta, hogy egy új gondolat alakot öltjön a fejében. Önkéntelen mozdulattal egyszerre nyúlt a kagyló és a kávéskanna felé.

– Tessék!

– Dr. Rebecca Knightot kérem.

Az ismerős hang hallatán kifutott az arcából a vér, majd erőnek erejével megpróbálta összeszedni magát. Miért nem bosszankodik vagy csodálkozik azon, hogy a saját anyja nem jött rá azonnal, kivel beszél!

– Én vagyok az. Szia, anya.

– Rebecca, nem kis fáradságomba került, amíg kinyomoztam, hogy hol vagy. Azt hittem New Yorkban leszel.

– Nem vagyok ott – mormolta Rebecca. Amikor meghallotta az ajtó csapódását, felnézett, és kedves, bár kissé kényszeredett mosolyt küldött Shane felé. – Egy ideig Marylandben maradok.

– Előadói körúton vagy? Nem is tudtam róla...

– Nem tartok előadást – mondta Rebecca kimérten. Szinte látta maga előtt az

anyját, ahogy végiglapozza a határidőnaplóját, hogy lejegyezhesse a hallott adatokat. – Én... kutatást végzek.

– Marylandben? Milyen témával kapcsolatban?

– Az antietami csatával.

– Aha... Én úgy tudom, hogy ezt elég alaposan kivesézték már.

– Új oldalról közelítem meg a dolgot – magyarázta Rebecca, miközben arrébb lépett, hogy Shane tölthessen magának kávé, de gondosan ügyelt rá, nehogy véletlenül a férfira nézzen. – Mit tehetek érted?

– Valójában azért hívtalak, mert inkább én szeretnék érted tenni valamit. Egyébként, hol az ördögben szálltál meg? Rendkívül kellemetlen, hogy még egy üzenetet sem hagytál nekünk. Szükségem van a faxszámokra.

– Egy barátomnál lakom, de itt sajnos nincs fax.

– Képtelenség, hogy nincs ott valahol egy fax! Elvégre nem vagyunk a sötét középkorban.

Rebecca megfordult, és Shane-re nézett. A férfiből a föld illata áradt, és ez hűen tükrözte a személyiségét.

– Nem kifejezetten – húzta el a száját a nő. – Körülnézek, és majd később visszahívlak. Connecticutban vagy?

– Én nem, csak az apád. Atlantában tartok szemináriumot. A Ritz-Carltonban szálltam meg, ők majd felvilágosítanak róla, hogy hol érhetsz el.

– Rendben. Megtudhatnám, hogy miről van szó?

– Egy kihagyhatatlan lehetőségről. A régi iskolám történelemtanszékének igazgatója nyugdíjba vonul a szemeszter végén, és arra gondoltam, hogy az összeköttetésem és a végzettséged révén tökéletesen megfelelnél arra, hogy betöltsd a megüresedett állást. Tanszékvezető lehetnél, ami a te korodban rendkívül nagy dolognak számít. Huszonnégy évesen te lennél a legfiatalabb vezetőségi tag az egyetem történetében.

– Tavaly márciusban töltöttem be a huszonötöt, anya.

– Mindegy, a lényeg, hogy vétek lenne elszalasztani egy ilyen csodás állást.

– Igen, ebben biztos vagyok, mégsem érdekel a dolog.

– Ne légy nevetséges!

Rebecca egy pillanatra lehunyta a szemét. Ez a hang, ez a határozott, ellentmondást nem tűrő hang hajszolta végig azon az úton, amelyet a szülei választottak számára. Iszonyatos erőfeszítésébe került, hogy kiálljon magáért.

– Attól tartok, nem fogadhatom el az állást, anya, mivel semmi kedvem tanítani.

Hogy képes ilyen hűvös, gúnyos hangot megütni? – töprengett magában.

– Bizonyára te is rájöttél, hogy nem a tanítás a lényeg, Rebecca. Maga a tekintély...

– Nem akarok minden idők legfiatalabb dékánja, sem tanszékvezetője lenni – csattant fel Rebecca, s érezte, hogy a jól ismert gyomorgörcs visszatér. – De azért köszönöm, hogy gondoltál rám.

– Nem tetszik a hozzáállásod. Kötelességed a megfelelő célokra használni a tehetségedet, és hálásnak kell lenned azért, hogy az apád és én lehetőséget biztosítottunk arra, hogy tanulhass. Ez az előléptetés mérföldkő lenne a pályafutásodban.

– Az én karrieremben?

A telefonvonal túloldaláról hosszú, elnyújtott sóhaj hallatszott.

– Nyilvánvalóan rossz hangulatban vagy, és látom, hogy nem számíthatok tőled hálára. Ennek ellenére remélem, hamarosan észhez térsz. Amint tudod, küldd el a faxszámodat. Most rohannom kell, de legkésőbb holnap reggelre választ várok tőled. Viszlát!

– Viszlát, anya!

Letette a kagylót és vidáman, talán a kelleténél vidámabban, Shane-re mosolygott. A gyomra eközben összeszorult az ingerültségtől.

– Nos, ágyba bújtak a teheneid?

– Ül le, Rebecca!

– Éhen halok – jegyezte meg a nő, és gyorsan távolabb lépett a férfitől, mert attól tartott, hogy ha átöleli, ott helyben összeomlik. – Ha jól emlékszem, van még abból a csokitortából, amelyet a háremed egyik tagja hozott a minap.

– Rebecca, azt hiszem, le kellene ülnöd egy kicsit – mondta Shane halkán. A tekintetében aggodalom bujkált, mivel látta, hogy a nő egyfolytában a hasára szorítja a kezét, mintha fájdalmai lennének.

– Csinálhatok még kávé. Most már tudom, hogyan kell – húzta el Rebecca a száját, majd a bádogdoboz felé nyúlt, de Shane odament hozzá, és gyengéden a vállára tette a kezét. – Mi van? – csattant fel dühösen, és a teste megrándult az érintés alatt.

Óvatosnak kell lennem, gondolta a férfi, amikor a fájdalomtól ködös szempárba nézett.

– Szóval Connecticutban nőttél fel? Rebecca egy pillanatig habozott, majd vállat

vont.

– Ott laknak a szüleim. Ami azt jelenti, hogy amikor nem kellett a bentlakásos iskolában gubbasztanom, hazamehettem hozzájuk. Ezt inkább ne idd meg! – tette még hozzá a kávéskannába kukkantva. – Már órák óta itt áll. Mondtam, hogy készíték frisset.

– Édesem, mitől borultál ki ennyire?

– Semmitől. Semmiség az egész – mormolta Rebecca, de a férfi továbbra sem engedte el a vállát, csak várt türelmesen, miközben a tekintetéből aggodalom sugárzott felé. – Azt akarja, hogy jelentkezzek egy állásra a régi iskolájában. Rendkívül felelősségteljes beosztásban lennék, de mindez egyáltalán nem izgat. Eltér a véleményünk, és az anyám nincs hozzászokva, hogy ellentmondok neki.

Ezek szerint, egyértelmű a helyzet, gondolta Shane, de Rebecca viselkedését látva, némileg elbizonytalanodott.

– Nemet mondtál, ugye?

– Az nem számít. Soha nem is számított. Úgy értem, azon ritka alkalmakkor, amikor ki mertem állni magamért, az anyám figyelembe sem vette a véleményemet. Rövidesen felhív majd az apám, hogy emlékeztessen a kötelességeimre, no meg a felelősségteljes viselkedésre.

– Kinek kötelezted el magad?

– Nekik, a tanulásnak, az utókornak. Szerintük nem szabad veszni hagynom a tehetségemet, sőt ki kell használnom a jogosan járó elismerést. Ez is csak egyféle módja az egyetemi világ szokásos felkapaszzkodott megnyilvánulásainak: ha nem jelentesz meg egy-egy tanulmányt, véged. Felejtsük el!

Shane elvette a kezét, és hagyta, hogy Rebecca elforduljon, mivel tudta, hogy szüksége van némi egyedüllétre. Miközben a nő kimérte a szükséges adagot, és megtöltötte a kávéfőzőt, a keze egyszer sem remegett meg és sápadt arca kifejezéstelen maradt. Hirtelen azonban felsóhajtott, és letett mindent, amit a kezében tartott.

– El sem hiszem, hogy megint kezdődik minden előlről. Ezért kaptam gyomorfekélyt is...

– Mi a fenéről beszélsz?

– Gyomorfekélyem volt, migrénnel és álmatlansággal küszködtem, végül pedig az idegösszeomlás szélére sodródtam. Ezért valóban érdemes volt pszichiátriát tanulnom.

Shane rájött, hogy Rebecca nem hozzá beszél, így válasz nélkül hagyta a megjegyzést. A harag azonban lassan fortyogni kezdett a szívében.

– Tudom, hogy nem szabadna elfojtanom az érzéseimet. Tisztában vagyok veled, hiszen a testünk bűnhődik az elménkbe zárt gondok miatt. Mindig sokkal könnyebb volt kielemezni más problémáit és háttérbe szorítani a sajátjaimat.

Merev ujjaival beletúrt a hajába, majd folytatta:

– Ezúttal nem hagyom magam befolyásolni. Nem engedem, hogy a szüleim a földre döngöljenek, és ismét elérjék, amit akarnak. A pokolba mindkettejünkkel! A pokolba velük. Mást sem tettek egész életükben, mint hogy szerencsétlen, idegbajos szörnyszülöttet neveltek belőlem.

Amikor megfordult, nyoma sem volt a sápadtságnak, az arca tűzben égett.

– Tudod milyen érzés, ha az embertől négyévesen azt várják, hogy Dantét olvasson olaszul, majd tartson róla előadást? Ha a vacsoránál ülve fizikából vizsgáztatják, vagy a reneszánszról kérdezzétek – természetesen franciául...

– Nem – felelte halkán Shane –, de szeretném, ha elmondanád.

– Szörnyű. Egyenesen rettenetes érzés, ha a saját szüleid tárgyként, vagy a örökléstan diadalaként kezelnek. Gyűlöltem az egészet, de hát mit tehet egy gyerek? Nyilvánvalóan azt, amit elvárnak tőle. Az ember egy idő után alkalmazkodik a helyzethez és még akkor is ugyanazt a megszokott utat járja, amikor felnő. Egy nap belenéz a tükörbe, és egy szárnalmas alakot lát, akire még rápillantania is fáj. Ekkor fogalmazódik meg benne először a kérdés: miért ne vessen véget a szenvedéseinek?

Shane dühét őszinte döbbenet váltotta fel.

– Rebecca...

A nő türelmetlenül megrázta a fejét.

– Eleinte csak ábrándozik róla, és elképzelem, mi történne, ha engedne a kísértésnek. Mivel okos, baromira okos, természetesen megtalálja a leghatékonyabb, fájdalommentes módot. Ja, és ne feledkezzünk meg arról sem, hogy nem akar felfordulást hagyni maga után.

Shane képtelen volt megszólalni. A hallottak a velejéig megrázták. Ez a nő, ez a csodálatos, gyönyörű nő egykor azon töprengett, hogy eldobja magától az életet.

Rebecca lassan felemelte a kezét, és megdörzsölte a homloka közepét, ahonnan sajgó fejfájása kiindult.

– Ahhoz azonban túl értelmes és jól programozott, hogy félvállról vegyen egy ilyen veszteséget. Kissé megrémül attól, hogy akár meg is tehetné volna, ezért

gyakorlatias ember lévén inkább úgy dönt, hogy az emberi viselkedés tanulmányozásának szenteli az életét, és pszichiáter lesz. Mindent egybevetve így azért máris jobb a helyzet.

– Hány éves voltál akkor? – kérdezte elfúló hangon Shane, és mielőtt még folytatta volna, mély lélegzetet vett. – Hány éves korodban...

– Kezdtem el tanulmányozni az öngyilkosságot? – fejezte be nyugodtan a megkezdett mondatot Rebecca. – Tizenkettő. Veszélyes kor. Ott az a rengeteg tomboló hormon, amivel meg kell birkóznia egy szabályok szerint élő kamasznak. Folyton emlékeztetned kell magadat, hogy az élet, bármilyen nyomorúságos legyen is, az egyetlen kincsed, így nem szabad neki véget vetned. Könnyebb, ha bezárkózol, elbújsz a világ elől, és könnyvek, bölcs eszmefuttatások, diplomák, valamint tudományos fokozatok mögé rejtőzöl. Egy idő után azonban rádöbbenesz, hogy ez is egy fajtája az öngyilkosságnak.

Rebecca ajkáról hosszú, reszketeg sóhaj szakadt fel.

– Fáradt vagyok – suttogta, és mindkét kezével megdörzsölte az arcát. – A szüleim mindig kifárasztanak.

Gyomorfekély és idegösszeomlás. Jóságos ég, öngyilkosság! Mi a fenét műveltek vele? Shane legszívesebben darabokra szaggatta volna őket. Mindegyiküket. Gyűlölte valamennyiüket, amiért figyelmen kívül hagyták egy fiatal lány érzéseit, csak azért, hogy kiaknázhassák a tehetségét. Kétségbeesetten vágyott rá, hogy visszamehessen az időben, és megadjon neki mindent, amire vágyik.

Ezúttal azonban csak arra volt lehetősége, hogy megvigasztalja a felnőtt nőt. A lelkében tomboló vihar ellenére odament hozzá, és gyengéden magához szorította. Tudta, hogy megértésre és nyugalomra van szüksége, nem pedig szenvedélyes kirohanásra.

– Gyere, bújj hozzám egy kicsit!

– Jól vagyok.

– Ez nem igaz, de biztos vagyok benne, hogy rövidesen magadhoz térsz – suttogta. Gondoskodni fog róla, hogy ez valóban így legyen. – Számíthatsz rám, édesem.

Rebecca boldogan vette tudomásul, hogy könnyedén engedelmeskedik Shane kérésének.

– Valójában az anyám nem tett semmi rosszat. Már több mint egy éve nem találkoztunk. Kétlem, hogy ő vagy az apám megismernének, ha elmennék mellettük

az utcán. A változás bizonyára meghökkentené mindkettejüket.

A férfi végigsimított a szájával a nő homlokán. Miért nem vette észre korábban, hogy ilyen törékeny? Hogyhogy nem látta meg azonnal a felszín alatt rejtőző fájdalmat és sebezhetőséget?

– Ne törődj azzal, hogy mit gondolnak, tedd azt, amit jónak láatsz!

– Az ember nem kaphatja meg mindig azt, amit akar. Egykor mindennél jobban vágytam arra, hogy szeressenek. Bármit megtettem volna azért, hogy legalább egyszer az életben az mondják, hogy szeretnek. Tudod mi a rossz abban, ha valaki tökéletes emlékezőtehetséggel van megáldva? Ha akar, akkor sem tud megfélekezni bizonyos dolgokról. Emlékszem arra, amikor először küldtek bentlakásos iskolába. Rettentően féltem, magányos voltam, és szomorú. Feltettek egy repülőgépre, és egyedül kellett megtennem az utat. Még arra sem vették a fáradságot, hogy elkísérjenek. Hatéves voltam akkor.

– Jaj, édesem, annyira sajnálom!

– Csak azt látták, hogy úgy gondolkozom, mint egy felnőtt, de az eszükbe sem jutott, hogy a szívem mélyén még gyerek vagyok. Most már valamivel jobban kellene kezelnem az ehhez hasonló helyzeteket.

– Remekül kezeled a helyzetet.

– Azt nem mondanám, de azért javuló irányvonalat mutatok – vontta meg a vállát Rebecca, és kissé elhúzódott a férfitől. – Ne haragudj! Ha egy órával később jössz, már régen túl vagyok az egészen.

– Szeretném, ha megosztanád velem a gondolataidat – mondta Shane, és lehajolt, hogy gyengéden megcsókolja a nő ajkát. – Tudni akarom, hogy ki vagy valójában, és mit érzel. Képtelen vagyok kiismerni téged, Rebecca. A személyiséged apró darabkái szinte soha nem illenek egymáshoz. Tennél nekem egy szívességet?

– Éspedig?

– Ne hívd vissza az anyádat! Hadd főjön egy kicsit a saját levében!

– De hát udvariatlanság lenne ilyesmit tenni – mosolyodott el halványan a nő.

– Tudom. Na és?

– Újra telefonálni fog. És az apám is. Ők...

A mondatot a telefon csörgése szakította félbe.

Mielőtt még Rebecca felvehette volna, Shane szorosabbra fűzte az ölelést. Amíg együtt vannak megvédi, és gondoskodik arról, hogy ne jelenjen meg az arcán újra az a rémséges, gondterhelt kifejezés.

– Én nem hallok semmit.

– Cseng a telefon.

– Nincs is telefonunk – rázta meg a fejét a férfi, és hogy megnyugtassa a nőt, újra lehajolt, hogy megcsókolja. Ettől valamivel ő is jobban érezte magát. – Egyébként sem vagyunk itthon.

– Hová megyünk?

Shane az ölébe kapta, és elindult vele a lépcső felé.

– Ahová csak akarod – válaszolta, miközben a telefon fülsüketítő sipítása betöltötte a ház csendjét. – Az az egyetlen feltételem, hogy nagyon hosszú legyen az út.

Amikor a hálósobába értek, a férfi letette a földre, majd felemelte a telefonkagylót, és hogy elnémítsa a bugást, betette a fiókba.

– Ezzel megvolnánk!

– Még üzenetrögzítőd sincs... Ettől a falra másznak majd.

– Remek – bólintott Shane vidáman. Szívesen beszélt volna Rebecca szüleivel, de aztán eszébe jutott, hogy ezzel még várhat. Abban a pillanatban az volt a legfontosabb feladata, hogy eltüntesse a szomorúságot a mézbarna szempárból. – Szóval hová szeretnél utazni?

Rebecca zavartan megrázta a fejét.

– Nem is tudom. Azt hittem, már megérkeztünk...

– Innen indulunk – mondta a férfi, miközben végigfuttatta az ujját a férfiing fölött viselt mellény elején. – Egy forró égövi szigetre vágysz? Vagy egy... hogy is hívják... hegyi rönkházba? A hó fogságába esnénk... Esetleg legyen inkább kastély?

– A képzelet világa gyakran...

– Engedd, hogy a képzelőerőd magával ragadjon! Egy hosszú, kihalt, hófehér homokkal borított tengerpartot látok magam előtt – mormolta Shane halkán, és puha csókot lehelt a nő lehunyt szemére, miközben a keze a mellére siklott. Levette a finom anyagból készült mellényt, és lassan, nagyon lassan kigombolta a vékony inget. – Érzed a virágok illatát? Hallod a parton megtörő hullámok zúgását? Menjünk oda! Imádom, ahogy a hold fénye megcsillan a bőrödön. A vizet és téged is ezüstre fest. Gyönyörű Rebeccám... Gyere velem!

– Bárhová mégy, követlek – mormolta a nő, és hagyta, hogy magával ragadja az ár.

– Rajtunk kívül senki sincs a parton – folytatta Shane, és kibújt az ingéből, de

közben a szája egy pillanatra sem szakadt el a nő ajkától, arcától, válla lágy ívétől. – Mindössze annyi a dolgunk, hogy szeretkezzünk. Szerelmeskedni akarok veled, Rebecca! Csak veled és senki mással. Éjjel, nappal...

A szavak elcsábították. Tudta, hogy a szavak milyen erővel bírnak, de így, hogy a szeretett férfi mondta ki őket, még varázslatosabbnak tűntek. A keze alatt érezte kedvese bársonyos bőrének melegét, lassú, erőteljes szívverését, és esküdni mert volna rá, hogy hallja, amint a hullámok időről időre kicsapnak a partra.

– A víz langyos – suttogta ábrándos tekintettel, miközben a mindentudó kéz végigsiklott a testén –, és puhán körülölel.

– Így van. A bőröd nedves és hűvös, szinte sikamlós – mondta a férfi, és tovább vetkőztette, majd óvatosan az ágyra fektette. – Érzem rajta a só ízét. A szemed visszatükrözi a fényesen ragyogó csillagokat – lehelte halkán. Ahogy a lenyugvó nap utolsó sugarai áthatoltak az ablaküvegen, mintha valóban látta volna azokat a csillagokat. Az aranyszínű szempárban ezüstös pöttyök csillantak meg. – Addig maradunk itt, amíg szeretnél. Ameddig csak akarsz.

A szája csábítóan, odaadóan siklott ide-oda, s amikor Rebecca halk sóhajjal átadta magát a csóknak, kissé követelőzőbbé vált. A lány test hozzásimult, és Shane tudta, hogy a gondolatai most már csak körülötte forognak. Ahogy a szívverésük egygyé vált, hozzálátott, hogy megmutassa, milyen érzés, amikor szeretik, becézgetik az embert.

A keze óvatosan fedezte fel újra meg újra a gyönyörű testet, miközben az ajka gyengéd csókokkal oltotta az érintése nyomán szított lángot. A mozdulatai könnyeddé váltak, és lassan, türelmesen, szeretettel becéztek. Tudta, hogy hol vannak azok a helyek, melyek érintése leginkább felizgatja Rebeccát, s ott tovább időzött. Nyugodtan, csendben, keze gyakorlott mozdulatainak segítségével egyre mélyebbre húzta magával a nőt az általa teremtett fantáziavilágba.

Rebecca szinte lebegett. Shane keze ügyesen játszott a testével, s úgy érezte, mintha a tenger hullámai simogatnák. A különleges ajándék, melyet tőle kapott, megolvastotta a lelkét és szenvedélyben úszó testét. Azt álmodta, hogy nedves, puha homok terül el alattuk, és az ablaknál süvítő szél nem más, mint a hullámok dallamos mormolása. A félhomályt átható, ezüstös fényel árasztották el a felkelő telihold sugarai. A levegőt betöltötte a sziget egzotikus virágainak illata, s a végtelennek tűnő éjfékete tenger fölött trópusi madarak andalító dala szállt.

Szerelmese szorosán átölelte.

– Hol jársz, Rebecca?

– Veled vagyok.

– Maradj mellettem!

A nő átkarolta a férfi nyakát.

Shane végtelen szeretettel, de egyre sebesebben húzta magával az örvény mélyére. Mielőtt azonban Rebecca leért volna az aljára, a férfi elkapta, és a kaland kezdődött előlről. Teljesen egymásba feledkeztek, és ez a soha nem tapasztalt érzés mindennél izgatóbban hatott rájuk. Minden egyes sóhaj, nyögés és elakadó lélegzet úgy hatott az érzékeikre, mint a finom bor.

Shane a nő nevét suttogta, és úgy helyezkedett, hogy a felsőtestük összeérjen. Eközben muszáj volt növelnie az iramot, mivel egy hajszál választotta el attól, hogy az örület határára sodródjon. A keze a kemény mellre simult, s ahogy Rebecca teste ívbe hajlott, a szája kíméletlenül lecsapott. Amikor a nő a nevét kiáltotta, olyan volt a hangja, mint egy csodálatos dallam, amely a vérében lüktető ritmusra zeng.

Megmutatta, milyen az, ha szeretik, dédelgetik az embert, ezúttal azonban azzal az érzéssel akarta megismertetni, hogy milyen, ha szenvedélyesen vágynak rá.

Rebecca csak arra tudott gondolni, hogy rövidesen megérkezik a vihar. A vad, szél korbácsolta hullámok a testét nyaldosták, és féltő volt, hogy magukkal rántják a szédítő sötétségbe. Valami azt súgta, ha Shane mellette maradna, szívesen menne akár a világ végére is. Kétségbeesetten kapaszkodott belé, a teste nekifeszült, s a szája mohón követelte a csókjait. Ujjai a kusza fürtökbe mélyedtek, és miközben a férfi lejjebb csúszott, ajka és foga végigszántott izzó bőrén.

Szinte belefulladt, s mégis sütkérezett a szenvedély hevében. Valahonnan a távolból tompán hallotta a saját hangját, ahogy még több gyönyörért könnyörög. A holdfény eltűnt, s a helyébe cikázó villámok és mennydörgés lépett. A férfi egy pillanatra sem engedte el, egyre csak vibráló testét és elveszni látszó önuralmát ostromolta. Amikor ő került felülre, érezte, ahogy megfeszülnek a dagadó izmok.

– Nézz rám! – zihálta Shane vágytól rekedt hangon, és az ujjai mélyen a nő csípőjébe vájtak. – Nézz rám! Látni akarom a tekintetedet.

Rebecca engedelmeskedett, és a lila ködön át megpillantotta a férfi arcát. Feszültnek, feldúltak, mégis gyönyörűnek látta.

– Gyere! Az ég szerelmére, ne várj tovább! Kívánlak, Shane...

– Ki vagy te?

– A tiéd – lehelt a nő és a torkából hangos sikoly szakadt fel, ahogy a testük eggyé vált.

Képtelen volt lélegezni, és biztos volt benne, hogy a szíve nem dobog többé. Minden idegszála megfeszült, akár a felhúzott íj. Mámorban úszva, megsemmisülve végigsimított saját, reszkető testén, a hasától a melléig, majd fel a hajáig, ahol összefonta az ujjait, mintegy glóriát vonva mindkettejük fölé.

Shane soha nem látott még olyan káprázatos, izgató jelenséget, mint a gyönyörbe feledkező Rebecca. Figyelte, ahogy hátracsuklik a feje, és végigsöpör rajta a kéz. Hogy kiélvezze a pillanat varázsát, mozdulatlanul feküdt, és miközben a tekintetével itta a különleges látványt, hagyta, hogy a nő átadja magát a kielégülés mámorító érzésének. Amikor lassan mozogni kezdett, a csábító, követelőző ritmus magával ragadta. Egyre gyorsabban száguldottak együtt, s a sebességen kívül rövidesen nem is számított más. Amikor Shane képtelen volt már visszafogni magát, megragadta a nő kezét, és alábukott a szenvedély fortyogó vulkánjába.

Nem sokkal később, mire némileg kitisztult előtte a világ, észrevette, hogy lement a nap, és a szoba puha árnyékba borult. Soha életében nem érzett még ilyen tökéletes elégedettséget.

Rebecca ernyedttel feküdt rajta, s ziháló lélegzete lassan elcsitult.

– Szóval hová szeretnél még menni?

A nő nevetése mélyen a torkából tört fel, majd szabadon áradt, úgy, ahogy Shane a legjobban szerette.

– Miért nem próbáljuk ki a hegyi házat? A hó igazi változatosságot jelentene.

– Igazán remek gondolat. Vacsora után lehetne...

– Vacsora után egy nagy frászt! – kapta fel a fejét Rebecca, és kacéran csillogó szemmel harapdálni kezdte a férfi bőrét.

– Hé... figyelj csak, kicsim... Én... – A szava is elakadt, amikor a nő lejjebb csusszant, és a fogával izgatni kezdte a mellbimbóját. – Ha adnál néhány percet, hogy...

A testén kalandozó ujjak lejjebb, sokkal lejjebb merészkedtek. A száját elhagyó fohász halk, de félreérthetetlen volt.

– Nem engedheted, hogy csorba essen a hírneveden – mormolta a nő, és rájött, hogy kifejezetten élvezi a szegény, kimerült férfi csábítójának szerepét. – A városban azt beszélnek, hogy... mondjuk úgy, kielégíthetetlen vagy.

– Na persze. Az emberek túloznak... egy kicsit – felelte elszántan. Tíz perc, gondolta. Nem, inkább legyen öt, döntötte el végül, amikor Rebecca, akár egy ravasz kígyó, köré fonta csinos, meztelen testét. Öt perc és magához tér. – Figyelj

csak, mi lenne, ha...! Jóságos ég, egyre ügyesebb vagy...!

A nő nevetve felnézett, és látszott rajta, hogy élvezi a helyzetet.

– Ne felejtse el, hogy rendkívül könnyen tanulok, és képi emlékezőképességgel rendelkezem.

– Nekem mondd? Egyébként, mit szólnál hozzá, ha lezuhanyoznánk vagy legalább aludnánk egy keveset? Nem hinném, hogy jelen pillanatban sokra mégy velem – mormolta, de ahogy Rebecca a szájával is végigjárta azt az utat, amelyet korábban a kezével tett meg, a torkán akadt a szó. Esküdni mert volna, hogy a szívverése is megállt egy pillanatra. – Bár most, hogy jobban meggondolom... talán megbirkózom a kihívással...

– Egészen biztos vagyok benne.

Később, miközben együtt zuhanyoztak, Rebecca mosolyogva figyelte, ahogy Shane az üdítő vízszugár alá lép, és jólesően felsóhajt. Hátról szorosán átölelte, és csókot nyomott nedves hátára.

– Jézusom, asszony, mit képzelsz, mi vagyok én, nyúl? – nyögött fel a férfi kétségbeesetten, de azért szokásához híven, tette készen kínzója felé fordult.

– Nem – nevetett fel a nő, és beletúrt a hosszú, göndör fürtökbe. – Ezzel csak köszönetet akartam mondani.

– Rendben – bólintott Shane és szempont öntött a hajára, majd mosni kezdte. – De miért is?

Ahogy a hab végigcsorgott az arcán, belefolyt a szemébe, és csípni kezdte.

– Bizonyára éhes és fáradt voltál, amikor hazaértél, mégis el akartad terelni a figyelmemet a gondjaimról.

– Igen, tudod, rettentően nehezemre esett a dolog. Fogalmam sincs róla, hogyan éltem túl – panaszkodott Shane, és játékosan megbökte a könyökével Rebeccát.

– Komolyan beszélek – mormolta a nő, miközben megpróbálta kidörzsölni a szeméből a sampon habját. – Csodásan viselkedtél. Sosem fogom elfelejteni.

– Na ja, mind ezt mondják – vigyorodott el a férfi, amikor a barna szempár dühösen rávillant. – Csak vicceltem.

– Gondolom, tudod, hogy a legtöbb háztartási baleset a fürdőszobában történik.

– Hallottam róla. Vigyázz, hová lépsz!

– Inkább magad miatt aggódj!

Shane a csempére támaszkodott, mintegy foglyul ejtve Rebeccát.

– Emlékszel, amikor először szeretkeztünk itt? Hát persze, hiszen sosem felejtess el semmit.

A nő felvonta a szemöldökét.

– Ezzel nem vonod el a figyelmemet.

– Akarsz fogadni? – kérdezte a férfi, és lehajolt, hogy megcsókolja a nő száját. – Egyébként, ha nem eszem valamit, menten elájulok.

– Mi lenne, ha készítenék egy kis levest? Shane olyan arcot vágott, mint aki citromba harapott.

– Muszáj?

Rebecca durcásan felszegte az állát, és kibújt a csapdából.

– Akkor főzz magadnak vacsorát!

– Tudod, mire jöttem rá? – kérdezte a férfi, miközben elzárta a csapot, és a törülközőért nyúlt. – Bizonyos dolgokat egy pillanat alatt megjegyzel. Milliónyi kérdést teszel fel, aztán eltöprengsz egy ideig a válaszokon, majd elraktározod a szükséges ismeretet. Biztosra veszem, hogy könnyűszerrel el tudnád végezni a fejedt.

– Ne is álmoldj róla! – figyelmeztette Rebecca, majd megtörülközött, és beburkolózott egy köntösbe.

– Láttam, amikor kevesebb, mint két perc alatt megfejtettél egy rejtvényt. Amikor a múltkor bevásároltunk, fillérre pontosan kiszámoltad az összeget, mielőtt még a pénztárgép kidobta volna a blokkot.

Rebecca vállat vont, és felvett egy fésűt, hogy rendbe hozza a frizuráját.

– Ez csak azt bizonyítja, hogy remekül el tudnék szórakoztatni a trükkjeimmel egy baráti társaságot.

– Inkább azt, hogy ha akarnál, felépíthetnél a nappaliban egy atomerőművet. Viszont, még egy tojásrántottát sem vagy képes összehozni. Vagy, hogy pontosabb legyek, nem akarsz tojásrántottát készíteni, így eszedbe sem jut azon töprengeni, hogy miként láss hozzá az elkészítéséhez.

– Rajtakaptál – kacsintott hátra a válla fölött a nő. – Mire akarsz kilyukadni?

– Én főzök, te pedig építheted az atomerőművet.

Rebecca elmosolyodott, de a tekintetét továbbra is beárnyékolta a szomorúság.

– Figyelj rám! – fordult oda hozzá Shane, és két kezébe fogta a nő arcát. – Az eszed az egyik legvonzóbb dolog veled kapcsolatban. Ugyanúgy szeretem nézni, amikor gondolkodsz, mint amikor elveszted a fejed. Mindegy, hogyan jutottál el

idáig, a lényeg, hogy most itt vagy.

– A nap majdnem minden percében azt kívánom, bárcsak olyan lehetnék, mint bárki más. Erről nagyon nehéz leszokni – sóhajtott fel Rebecca.

– Kicsim, olyan vagy, mint bárki más, ez azonban még nem jelenti azt, hogy nem lehetsz különleges.

Milyen egyszerű, gondolta a nő. És van értelme. Jellemző Shane-re. Lábujjhegyre állt, és finoman szájon csókolta a férfit.

– Kösz.

– Szívesen, bármikor.

Rebecca kihúzta magát és felszegte az állát.

– Na jó, menjünk le és megtarthatod életem első főzőóráját.

11.

– Nagyra értékelem, hogy időt szakítasz rám, Savannah.

A nő kinyújtóztatta hosszú lábát, és az apró felvevőre pillantott, amelyet Rebecca az asztalra tett.

– Semmiség az egész. Rengeteg szabadidőm van.

Rebecca tekintete végigsiklott a konyhó nappaliján, amely ragyogó színekben pompázott, és rendkívül zsúfoltnak tűnt. Layla a közelükben üldögélt egy szőnyegen, s miközben egy jókora műanyag teherautóval játszott, gurgulázva utánozta a motor hangját.

– Egy izgó-mozgó kamasz és két pelenkás baba édesanyjaként nem hinném, hogy túl sok szabadidőd marad.

– Csak naponta tíz-tizenkét alkalommal tör ki a hurrikán – mosolyodott el a nő, és a lányára nézett. – Ne tévesszen meg a csend. A nyugalom csak átmeneti.

– Hogyan csinálod? – bukott ki Rebeccából a kérdés. – Úgy értem, itt van a három gyerek, a munkád, az otthonod és az életed..

– A titok egyszerű: élvezem a helyzetet. A fiúk rengeteget segítenek, és mindig kivesszik a részüket a munkából. Jó, hogy nincsenek itt, így nem kell attól tartanom, hogy a fejükbe száll a dicséret.

– Csodálatos családod van – sóhajtott fel Rebecca sóvárogva, de aztán gyorsan összeszedte magát. – Elmagyaráznám, hogy miért vagyok itt. A könyv, amelyen dolgozom, Antietamról szól. Természetesen főként a csatáról írok, de a környéken keringő legendák és a személyesen átélt élmények is érdekelnek.

– Egészen pontosan a kísértettörténetekre gondolsz, ugye?

– Mondhatjuk így is. A MacKade vonalon indultam el. Regan és Rafe-et, egyaránt vonzotta a fogadó, ahol mindkettejükkel különös dolgok történtek. Rafe a Barlow-birtok miatt tért vissza a városba, Regan pedig általa került kapcsolatba a házzal. A fogadó Cassie és Devin életében és kapcsolatában is jelentős szerepet kapott. Külön-külön beszéltem mindkettejükkel, így anélkül, hogy tudták volna, alátámasztották a másik élményeit. Némelyiket megosztották egymással, de akadt olyan is, amelyet egyedül éltek át. A lényeg, hogy valamennyi kötődik a két káplárhoz.

– Azt szeretném, ha én is előadnám az enyémet.

– Így van. Ma reggel beszéltem Jareddel az irodájában. Ja, amíg el nem felejttem, nagyon tetszettek a festményeid. Főleg az, amelyik az erdőt ábrázolja.

– Kösz. Az volt... vagyis még mindig az a mi erdőnk. Ha már a kötődés szót

használtad, talán mondhatom, hogy számunkra az erdő testesíti meg ezt az érzést – mondta Savannah, és a tekintete a távolba révedt. – A fogadónak rendkívüli vonzereje van. Mióta Regan és Rafe felújította, és Cassie meg Devin odaköltözött, nem is tudom... Mintha kiszállt volna belőle a szomorúság egy része. Hosszú ideig rettentően lehangoló hely volt. Regan mesélte, hogy kinyomoztál valamit a szövetséges katonáról.

– Igen, Franklin Graynek hívták.

– Abigail kiderítette, hogy ki volt, és hazaküldte a családjának a holttestét – mondta Savannah töprengve, majd határozottan bólintott. – Igen, ez a bátor, ugyanakkor kedves tett rá vall.

– Neki is voltak gyermekei, így bizonyára tudta, mit érezhet a fiú édesanyja. A bizonytalanság tönkretelheti az embert. A szülei soha nem tudták volna meg, mi történt a fiukkal... – sóhajtott fel Rebecca kissé ingerülten. – Sajnos eddig csak ennyit sikerült kiderítenem. A másikról szinte semmit nem tudunk, csak annyi biztos, hogy káplárként harcolt az északiak oldalán. Legalábbis a MacKade család elbeszéléseiből ez derül ki.

– Amit a MacKade-ek tettek a fiúért, az szintén rendkívül önzetlen és bátor dolog volt – jegyezte meg Savannah. – Gondolom, szeretnéd megtalálni, hogy megtudd a nevét, és lásd a sírját. És hogy megnyugvást találj végre.

– Igen, valószínűleg így van. Olyan régóta halottak, mégis valahogyan... valahogyan olyan befejezetlennek tűnik a történetük. Két hétköznapi fiatalember, akik egymás ellen harcoltak, és sajnos ennek köszönhetően a halálukat. A sorsuk sok ember életét befolyásolta. És ahogy elnézem, ez ma is ugyanígy van. Közük van ahhoz, amit az erdőben érzel? Savannah a nő szemébe nézett.

– Szerinted melyek a legerősebb érzések, Rebecca?

– A szeretet és a gyűlölet. Minden más ezekből ered.

– Igaz – mosolyodott el Savannah elégedetten. – Nem is rossz egy értelmiségiektől. A lényeg, hogy ezt érzem az erdőben is. Szeretetet, amely gondolom Jaredhez és az otthonomhoz kapcsolódik, és a gyűlölet utórezgéseként félelmet. Vajon miért vonzott mágnesként mindkettőnket az a hely, ahol a két fiú harcolt több, mint egy évszázaddal ezelőtt? Ki tudja, miért kötődünk ahhoz a sziklához? – vont a vállát. – Talán arra vágytunk, hogy begyógyuljanak a régi sebek és megértsük, hogy mi történt, és miért.

– És sikerült?

Savannah felvonta a szemöldökét.

– Jared elmesélte, hogy először az erdőben szeretkeztünk?

– Nem, erről nem beszélt.

– Valószínűleg nem akart zavarba hozni – csóválta meg a fejét a nő, és lassan, sokat sejtetően, érzékeny elmosolyodott. – A kunyhó üres volt, és a hálószobában ott állt egy rendkívül kényelmes ágy, mégis az erdőt választottuk, mivel úgy éreztük, ott a helyünk és... kötődünk ahhoz a helyhez. És mert a szerelem begyógyítja a sebeket. Rebeccának eszébe jutott Shane kedvessége és gyengéd vigasztalása.

– Igen, ez igaz.

– Miközben ott üldögéltem a sziklán, hallottam a csizmák alatt ropogó száraz levelek hangját, a rémült fiatal katonák reszketeg lélegzetvételét, a csatakiáltásokat és az összezapó bajonettek fémes csikordulását. Tudtam, mi történt velük, mielőtt még bárki is mesélt volna róluk.

Rebecca újonnan támadt érdeklődéssel vonta fel a szemöldökét.

– Korábban nem ismerted a két káplár történetét?

– Nem. Jared csak később mondta el a róluk szóló legendát. Ennek ellenére tudtam... nem, inkább éreztem, hogy mi lesz a szomorú mese vége.

– Szellemlátó vagy?

Savannah felnevetett.

– Csak annyira, mint bármelyikünk – válaszolta, de mielőtt még folytathatta volna a beszédet, odafentről nyugós gögicselés hallatszott. – Itt az etetés ideje – tette még hozzá. – Mindjárt visszajövök.

– Kisbaba – jegyezte meg Layla, miközben az édesanyja felment a lépcsőn. Odatotyogott Rebeccához, és a kezébe nyomott egy babát. – Kicsi.

– Nagyon csinos – bólintott a nő, s mivel azonnal megértette a játék lényegét, először a babát, majd a kislány arcát csókolta meg. – Majdnem olyan helyes, mint te.

Amikor Layla elmosolyodott, a szája két oldalán megjelent a MacKade-ek ismertetőjele, az apró gödröcske. Erősen magához szorította a babát, majd visszaadta Rebeccának.

– Mami! – sikoltotta vidáman, örült indiántáncot lejtve, amikor Savannah megjelent a durcás Mirandával. – Kisbaba! Az én kisbabám!

– Gyere, köszönj neki! – hívta oda a nő, miközben kényelmesen elhelyezkedett a fotelban, és szabad kezével megsimogatta a gyerek sötét fürtjeit.

– Szia, baba, baba, baba! – gügyögte Layla és a kishúga fölé hajolt, hogy nedves

kis puszikat nyomjon Miranda dühtől vöröslő arcocskájára.

– A kistesód éhes – magyarázta Savannah, és Rebeccára nézett, majd az ég felé emelte a tekintetét. – És egy percre sem gondolkodik azon, hogy figyelmeztessen-e vagy sem.

Rebecca sóvárogva nézte, ahogy a nő elbeszélget a lányaival és közben könnyed, megszokott mozdulattal kigombolja a blúzáját. A kicsi megnyugodott, és ahogy apró kezével az édesanyja mellét markolászta, a szája rátalált a bimbóra. Rebecca maga is meglepődött rajta, de hirtelen a lelke mélyéről feltörő, őszinte irigység töltötte el. Éppen ezért nem mondta ki a kérdéseket, amelyek az eszébe jutottak. Milyen érzés a saját testedből táplálni a gyermekedet? A kettőtök között lévő meghitt közelség miatt költözik a tekintetedbe a gyengédség?

– Szeretnéd, ha inkább később visszajönnék?

– Dehogy, nyugodtan folytathatjuk.

– Regan úgy fest, mint egy madonna, amikor szoptat – mormolta maga elé Rebecca. – Te nem – tette még hozzá, és Savannah felvont szemöldökét látva, felnevetett. – Nem sértésnek szántam. Tudod, amikor elkezdtem a kutatást, vásároltam egy csomag tarot-kártyát. A termékenység és a női erő lapján a császárnő arcképe látható. Ezt juttattad az eszembe.

– Így már mindjárt más.

– Akkor folytassuk! – vett mély levegőt Rebecca, és ismét bekapcsolta a felvevőt. További kérdéseket tett fel, és az általános dolgoktól haladt a lényegesebbek felé, majd végül a titokzatosságra irányította a beszélgetés menetét. Mire végzett, Miranda már újra aludt. Apró, elnyíló szája szélén tejcseppek csillogtak.

– Én is kérdeznék valamit – mondta Savannah, és felállt, hogy a fotel mellett lévő bölcsőbe tegye a kisbabát.

– Nyugodtan.

– Mi a célod ezzel a rengeteg összegyűjtött anyaggal? Tisztában vagyok veled, hogy könyvet akarsz írni, de nem igazán értem, hogyan birkózol meg a töméntelen adattal, amelyet elmondtunk neked.

– A három pár élményeire szeretném építeni a könyvet, valamint arra, hogy milyen hatást gyakoroltak a legendák az életetekre. Izgalmas, ugyanakkor romantikus, ahogy a múlt beszivárgott a jelenbe és a jövőbe. Hat ember, akikből három család lett – magyarázta Rebecca, és hogy nagyobb nyomatékot adjon a szavainak, széles mozdulatokat tett a kezével. – A három család, amely valójában

egy. A kapcsolataitokra rányomta bélyegét az az esemény, amely még jóval a születésetek előtt történt. A kérdés az, hogy milyen szinten befolyásolja az életünket a múlt? Milyen hatással vannak bizonyos személyek és tettek, valamint az adott hely varázsa azokra, akik nyitottak az ilyesmire?

– És ezt kiegészítéd a szükséges adatokkal, bizonyítékokkal és a saját tapasztalataiddal.

– Pontosan.

– És mi lesz a hírneveddel? Mit szólnak majd ahhoz a tekintélyes intézmények vaskalapos vezetői, hogy dr. Knight az titkoston felé vette az irányt?

– Némelyek hitetlenkedve csóválják majd a fejüket, és azt mondják: milyen kár, hogy ez a kiváló, fiatal tudós meghibbant. Mások pedig... Nos, akadnak olyan híres intézmények, ahol kiváló kutatók foglalkoznak a természetfölötti tevékenységekkel. Ráadásul – mosolyodott el Rebecca – ezt az egészet saját magamért teszem, úgyhogy nem igazán érdekel, ki mit gondol.

Savannah ismét leült, és az ölébe vette Laylát.

– Miért nem beszéltél Shane-nel?

– Tessék?

– Azt mondtad, hogy valamennyiünket kikérdeztél, és a beszélgetéseinket fel akarod használni a könyvedben, de Shane nevét meg sem említetted.

– Kényelmetlenül érzi magát, ha szóba kerül ez a téma – mormolta Rebecca, és hogy lefoglalja remegő kezét, visszatette a felvevőt a táskájába. – Mindenben támogatott, és nagyon türelmes volt velem, de nem ért egyet azzal, amit teszek. A lényeg, hogy nem illik az egyenletbe. Hat ember, három pár, és a kötődés. Ez az, ami számít.

Savannah elgondolkozva bólintott, s közben végigsimított a nyelvével a fogán.

– A matek sosem tartozott a kedvenc tantárgyaim közé, de azt tudom, hogy négy pár az nyolc embert jelent. Mi van a te kötődéseddal? Te, Shane és a farm...

Megsimogatta Layla fejét, és hagyta, hogy a gyerek lekászálódjon az öléből, és más szórakozás után nézzen.

– Fogalmam sincs.

– Ugyan már! Nyilvánvaló, hogy szerelmes vagy belé.

– Valóban? – nyögte Rebecca viszonylag nyugodt hangon. – Összetéveszted a vonzalmat és a fizikai kapcsolatot a... a fenébe, biztos vagy benne, hogy nem látsz a jövőbe?

Szerencsétlen teremtés, gondolta Savannah. Együtt érzett bárkivel, aki szerelmes lett egy MacKade-be. Szerencsétlen, mázlista teremtés.

– Azt hiszem, Rebecca, te rendkívül megfontolt, okos nő vagy. Nem teregeted ki mások előtt az érzéseidet, engem mégsem tudsz becsapni. Művész vagyok, ráadásul az őseim között voltak sámánok is. Talán ennek tudható be, hogy átlátok rajtad... Bár a szerelmes nő gyakran felismeri a sorstársát.

Rebecca a kezére szegezte a tekintetét.

– Nem tudom, hogy örüljek vagy aggódjak emiatt.

– Kedvellek. Nem mindenkit kedvelek. Megválogatom a barátaimat. Az az igazság, hogy eleinte úgy éreztem, egyáltalán nem foglak szeretni – magyarázta, miközben újra kinyújtóztatta a lábát. – Egy hivatásos értelmiségi, tudós, akinek számtalan rövidítés van a neve előtt és mögött. Az érettségit akkor tettem le, amikor terhes voltam Laylával, és valahányszor Regan rólad beszélt, csak egy vastag keretes szemüveget viselő okostojást láttam magam előtt.

Rebeccából kitört a nevetés. Hosszú utat tett meg a gyógyulás útján, ha egy ilyen jellemrajz hallatán vidámságot, nem pedig fájdalmat érez.

– Ha lefestesz, kiakasztom a képet a lakásom falára.

– Áll az alku. Szóval, az a lényeg, hogy megkedveltelek. Ha le kellett volna írnom, hogyan néz ki a nő, aki egyszer majd Shane párja lesz, biztos, hogy egy cseppet sem hasonlított volna rád. Persze tévedtem. A földműves és a tudós – mondta mosolyogva, és hirtelen ráébredt, hogy ez kifejezetten jól hangzik. Szegény Shane. Szegény, szerencsés Shane. – Remek párosítás. Mit szándékozol tenni ez ügyben?

– Velejéig kiélvezem... amíg tart.

– Megelégszel ennyivel?

– Ez sokkal több annál, mint amit valaha is kaptam a sorstól – vont vállat Rebecca. Természetesen meg kell fizetnem az árát, tette még hozzá gondolatban. – Gyakorlatias nő vagyok, Savannah.

– Talán. A kérdés csak az, mennyire vagy bátor és elszánt. Rászánod az időt, hogy megírd a könyvedet, de kihagysz belőle egy részt. Egy részt, amely rólad és Shane-ről szól. Képes lennél figyelmen kívül hagyni ezt a kötődést?

Képes lenne rá? – tette fel magának a kérdést, ahogy az erdőn keresztül a ház felé sétált. Shane és a könyv kedvéért igen. A lelke mélyén már rég elfogadta, hogy a szál, amely összeköti őket, soha nem szakad el. Igen, képes elmenni. A búcsú fájdalmas lesz ugyan, de túléli. Az esze azt súgta, hogy még soha senki nem halt

bele abba, hogy összetörték a szívet, az érzései azonban fellázadtak ez ellen. Könnyebb lesz úgy tovább lépni, hogy megismerte a szerelmet, hiszen most már tudja, mit veszített volna, ha ez az élmény kimarad az életéből.

Ahogy a görög tragédiákból is kiderült, a jó dolgokért mindig fizetni kell. Tudta, hogy a számla hamarosan megérkezik. Ha Savannah belelátott a szívébe, mások előtt sem rejtegetheti sokáig féltve őrzött titkát. Shane is rájöhet, és akkor túl nagy árat kell fizetnie. Sokkal jobban szerette annál, mint hogy kitegye egy ilyen kellemetlen élménynek. Lassan el kell döntenie, hogy mikor teszi meg az elváláshoz vezető első lépést.

Holnap lesz a csata évfordulója. Fontosnak, sőt szükségszerűnek tartotta, hogy még legalább két napot a farmon töltsön. Az lesz a legokosabb, ha minél előbb átköltözik Regan házába. A rövid vendégeskedés után pedig visszatér New Yorkba.

Kilépett a fák közül, és a farm felé fordult. A nappali kandallójában bizonyára ropogott a tűz, mivel a kéményből fehér füst szállt fel. A levegő lehűlt, így éjszakára be kellett fűteniük. Látta az erős téglából épült házat, a festett faburkolatot, a silókat, az istállókat és a gazdasági épületeket. Legalább olyan keserves érzés lesz elhagyni ezt a helyet, mint Shane-t. Boldogabb volt itt, mint élete során bárhol, hiszen rátalált a szerelemre.

Pontosan ezért kell hálásnak lennie. Nem lehet oka panaszra.

Ne kockáztass, menj el mielőbb! – súgta egy hang.

Hirtelen jeges fuvallat támadt, így fázósan összehúzta magán a kardigánt, és elindult a mezőn át.

Hirtelen felbukkant a kanyarban egy autó, amely egyenesen a ház elé gurult. A kutyák a rövid, barátságos dudálást hallva egymás hegyén-hátán rohantak, hogy üdvözljék a vonzó, vörös hajú sofőrt. Minden csendes volt, így a szél Rebeccáig sodorta a nő vidám nevetésének hangját. Mivel nem volt olyan messze, Shane felvillanó mosolyát is jól látta.

A féltékenység gonosz, kiszámíthatatlan dagályként hol elöntötte, hol pedig visszahúzódott, ahogy a férfi könnyedén megölelte a nőt. A vörös szépség karja továbbra is Shane vállára simult.

Azt már nem! – gondolta magában Rebecca. Még mindig az enyém. Legalábbis addig, amíg itt lakom a házában.

Továbbra is összebújtak beszélgetés közben, és újabb nevetés, majd röpke csók után a nő búcsút intett, és visszaszállt az autójába. Shane megsimogatta a kutyákat,

aztán felegyenesedett. Rebecca tudta, hogy észrevette, így újra elindult a farm felé. Az autó végigszáguldott a kettejüket elválasztó úton, és eltűnt a kanyarban.

– Szia! – mosolygott rá a férfi, és a farmerja zsebébe akasztotta a hüvelykujját. – Hogy van Savannah?

– Remekül. Megnéztem néhány festményét. Egyszerűen csodásak.

– Szerintem is.

Miközben az ösztönei azt súgták, hogy legyen óvatos, Rebecca arcát fürkészte, és megpróbálta kideríteni, mire gondol.

– Frannie Spader járt itt az imént. Már találkoztál vele...

– Igen, tudtam, hogy ismerős valahonnan.

Mivel a kutyák időközben a lábához dörgölöztek, és mert jó elterelő hadműveletnek tűnt, Rebecca lehajolt, hogy megsimogassa őket.

– Csak beugrott.

– Láttam. Megyek, leírom a beszélgetést.

– Rebecca! – szólt utána a férfi és megfogta a karját. – Semmi nincs közöttünk. Frannie csak jó barátom, aki beugrott meglátogatni.

– Miért érzed úgy, hogy magyarázkodnod kell? – kérdezte a nő, és a biztonság kedvéért hátrált egy lépést.

– Azért, mert... Nézd, mi ketten régebben... régebben együtt voltunk – fejezte be dühösen a mondatot Shane. – De már nem, és amióta a városban vagy, eszembe sem jutott, hogy... A lényeg, hogy csak barátok vagyunk.

Rebecca rendkívül elégedett volt, amiért a férfi szemmel láthatóan kínlódott és zavarban volt.

– Gondolod, hogy magyarázatot várok?

– Nem. Igen!

A fenébe! Elképzelte, ahogy vidáman hazafelé tart, és meglátja, amint Rebecca egy másik férfit ölelget. Valakinek aznap porba hullana a feje.

– A lényeg, hogy nem szeretném, ha téves következtetésre jutnál.

– Azt hiszed, hogy téves következtetésre jutottam?

– Abbahagynád végre?! – csattant fel Shane, és elindult a ház felé, majd akár egy haragos forgósél, hirtelen visszafordult. – Gyűlölöm, amikor így viselkedsz. Komolyan gyűlölöm.

– Egészen pontosan mire gondolsz?

– Arra, hogy egyfolytában kérdésekkel bombázol. Hogy érzel, mit gondolsz, és így tovább – sziszegte a férfi, és a szeme szinte szikrákat hányt. – Ha már mindenáron kérdőre akarsz vonni, akkor azt kellene inkább megtudakolnod, hogy mi a fenéért csókolgattam egy másik nőt!

– Szerinted bölcs dolog féltékenykedni? – húzta el a száját Rebecca, de amikor Shane csak dühös tekintettel meredt rá, egykedvűen vállat vont. – Sajnálom, de nem értelek. Nyilvánvaló, hogy az ideérkezésem előtt nem éltél szerzetesként, és ez akkor sem fog megváltozni, ha majd elmegyek.

– Na, tessék! Most meg a képembe vágod a múltamat.

– Úgy gondolod?

– Nem tudnál hétköznapi emberként veszekedni? – vicsorogta a férfi mérgesen.

– Nincs miért veszekednem. A barátaid magánélete nem tartozik rám, s mivel fogalmam sincs arról, hogy hány úgynevezett... baráttal futok majd össze, valahányszor bemegyek a városba, rendkívül nagy ostobaság lenne aggódnom miattuk.

Shane a lelke mélyén tudta, hogy abba kellene hagynia a vitatkozást, de a szája nem engedelmeskedett az agya parancsának.

– Nézd, Rebecca, ha minden olyan nővel lefeküdtem volna, akiről az emberek pletykálnak, gyakorlatilag fel sem keltem volna az ágyból. Ráadásul nem volt viszonyom mindenkivel, akivel randiztam. Én nem... Mi a fenéért hablatyolok erről?

– Én is pontosan ezt akartam kérdezni. Véleményem szerint kivetíted rám a problémádat. A zűrzavaros érzéseiddel bajlódsz, és túl nagy gondot csinálsz olyasmiből, amiből egyáltalán nem kellene. Ehhez társul még a bűntudat és az ebből eredő harag. Azzal, hogy a haragodat rám zúdítod, még nem...

– Fogd be! – sziszegte Shane. A tekintete leginkább a viharos tengerre emlékeztette Rebeccát. Odalépett hozzá, és gyengédnek egyáltalán nem nevezhető mozdulattal a két kezébe fogta az arcát. – Fran azért jött, mert el akart hívni bulizni. Nemet mondtam neki. Erre megkérdezte, hogy viszonyunk van-e. Megmondtam, hogy igen, és azt is, hogy komoly a kapcsolatunk. Egy kicsit még beszélgettünk, aztán elbúcsúzott. Ennyi az egész. Elégedett vagy?

Rebecca szíve sebesen vert, de amikor megszólalt, a hangja nyugodt volt, és némi kíváncsiság is érződött benne.

– Úgy nézek ki, mint aki elégedett?

A férfi tekintete elsötétült, az arcizma megfeszült, amitől Rebecca kifejezetten

elégedettnek érezte magát. Ugyanúgy, mint a dühös szitok hallatán. Shane sarkon fordult és faképnél hagyta.

Szép munka, dr. Knight! – csóválta meg a fejét. Bízott benne, hogy a duzzogás egy időre elvette Shane kedvét a csókolózástól. Halkan dúdolva visszatért a házba, mivel rengeteg munka várt még rá. Menet közben szórakozottan megpaskolta az egyik videofelvevőt. Néhány percet azért szánhat arra, hogy önelégült mosollyal az arcán megünnepelje a győzelmet.

Szerencsétlen flótás, a viselkedése teljes mértékben kiszámítható volt. Tipikus válasz. Teljesen pánikba esett attól, hogy egy tettét, bármilyen ártatlan legyen is, félreértik. A hölgyek kedvenceként befutott sikere rendkívül magabiztossá tette. Persze azt nem lehet rá mondani, hogy nőcsábász. Egy nap talán majd elmagyarázza neki, hogy mi a különbség a nőket tisztelő, becsülő férfiak és azok között, akik csak kihasználják a gyengébbik nemet.

Shane önbecsülése csorbát szenvedett, és kínosan érezte magát, amikor rájött, hogy nem az elvártak szerint viselkedik, gondolta kuncogva a konyha felé menet. Sokkal érdekesebb volt a pályáról figyelni a férfiak és a nők között zajló hatalmi játszmát, mint a kispadról.

Amikor az ablakhoz lépett, eszébe jutott, hogy talán írhatna egy értekezést erről a témáról. De majd csak akkor, hogyha már biztonságos távolságba került a farmtól és érzelmileg újra kiegyensúlyozottá vált. Akkorra már nemcsak azt fogja tudni, hogy milyen szerelmesnek lenni, hanem azt is, hogy milyen elveszíteni azt, akit szeretünk.

Egyszer talán majd lesz bátorsága megkérdezni, mit jelentett a férfi számára az együtt töltött idő és ő. Na persze. Esetleg egy-két évtized múlva sort kerít rá. Azzal nyugtatta magát, hogy csak a jelen számít, és kíváncsian várta, hogy az aznap esti veszekedés után begyűjthet-e még néhány csokor virágot. Hirtelen különös ötlete támadt. Megpróbál egyedül vacsorát főzni.

A recept majdnem ugyanolyan, mint egy képlet. Regan megadta neki a sült csirke képletét... receptjét, figyelmeztette magát. Előkotorta a táskájából, majd átolvasta és megjegyezte. Mivel Shane konyhájában nem talált kötényt, törülőruhát kötött maga elé, és hozzálátott élete legnehezebb kísérletéhez.

Ahogy a fűszeres lisztbe forgatta a csirkét, rájött, hogy a főzés kifejezetten pihentető. Legalábbis egy bizonyos fokig. Akinek nap, mint nap ki kell találnia, hogy milyen fogásokat készítsen, és időt, energiát nem kímélve főzni, mosogatni, pakolni kell, annak bizonyára hamar elege lesz az efféle élvezetekből. Hobbiként

azonban egész tűrhetőnek tűnt.

Ha képes megállni, hogy az új kedvtelése – sok másikhhoz hasonlóan – ne váljon a hivatásává, akkor nem lesz semmi gond. Amikor a csirke a vasserpenyőbe öntött olajba került, Rebecca elégedetten hátralépett, és gratulált magának. A levegőben kellemes illat terjengett, a sercegő hang arra utalt, hogy a vacsora rövidesen elkészül, és az sem volt utolsó szempont, hogy ínycsiklandozóan nézett ki. Az alaptörvények szerint muszáj jó ízűnek lennie, gondolta elégedetten.

Shane bizonyára megdöbben, mi több, még inkább zavarba jön majd, amikor meglátja, hogy vacsorát főz. Itt a fejés ideje, gondolta, miközben a villájával a csirkébe szúrta. Bár a zord tél még messze volt, a nappalok rövidültek, s az éjszakák hosszabbra nyúltak...

Vajon ha kinéz az ablakon, meglátja a tábortüzeket? A katonák a közelben állomásoztak, és csak arra vártak, hogy a hajnal közeledtével csatába induljanak. Azt kívánta, bárcsak John hazatérne végre. Ha már otthon volt, és bezárták az állatokat, lelakatothatták a házat is. Biztonságban lennének. Biztonságban kell tudnia a családját. Nem élné túl, ha elveszítené még egy gyermekét. És John sem. A kezét a hasára szorította, mintha meg akarná védeni a félelemtől és a fájdalomtól a méhében vidáman fickándozó kisbabát. Kétségbeesetten vágyott arra, hogy fia szülessen. Nem azért, hogy pótolja a halott Johnnie-t – hiszen őt soha nem lehetett pótolni, és elfelejteni sem –, hanem azért hogy enyhítsen egy kicsit John gyászán.

A férje szenvedett. Nagyon szenvedett és sajnos nem tudott gyógyírt a fájdalmára. Szerette, vigyázott rá, osztozott a bánatában, de nem tudott véget vetni a gyötrődésének. A lányok megpróbálták, de hiába voltak kedvesek és szórakoztatóak, Johnnie-t nem tudták elfeledtetni az apjukkal. Minél tovább tartott a háború, annál nehezebb volt elviselnie a veszteséget. Talán holnap vége lesz. Ahogy már oly sokszor életében, ezúttal is megfordította a csirkét a serpenyőben. Talán megnyug-i vast talál a családjá, ha ez az iszonyatos! háború ott ér véget, ahol a fia született., Vajon a férfi, aki megölte, nyugodtan várakozik az északiak táborában? Holnap kit fog lelőni? Esetleg az ő vérét issza be a föld, amelyen a családjá hosszú évek óta él? Miért nem mennek el innen? Azt akarta, hogy elmenjenek, és hagyják gyászolni az élőket...

A forró olaj kifröccsent a serpenyőből, és megégette Rebecca kezét, de ő semmit sem érzett. A fejében szavak, érzések, gondolatok és hangok kavarogtak. Megszállt valaki, gondolta kábán. Megszállta egy szellem. Életében először elájult.

Amikor Shane becsörtetett az ajtón, készen állt arra, hogy onnan folytassa a

veszekedést, ahol abba hagyták.

– És még valami... – kezdte, de amikor meglátta a földön heverő Rebeccát, a lélegzete is elakadt. Előrelendült és lerogyott mellé, hogy a karjába vegye. – Rebecca, térj magadhoz! Gyerünk már!

A rémület szinte megbénította, s miközben azért könyörgött, hogy a nő összeszedje magát, egyre csak ringatta és csókolgatta.

– Shane...

– Igen, én vagyok – sóhajtotta megkönnyebbülten a férfi. – Feküdj nyugodtan kicsim... mindjárt jobban leszel.

– Sarah voltam – mormolta Rebecca és igyekezett eloszlatni a szemére ereszkedett ködöt. – Egy percre az ő bőrébe bújhattam. Ellenőriznem kell a műszereimet.

– A pokolba azokkal a francos masinákkal! – csattant fel Shane, és még szorosabban ölelte magához a nőt. Szánalmasan könnyű volt lefogni a vékony testet. – Tedd, amit mondok és maradj nyugton! Beütötted a fejedet? Fáj valahol?

– Nem... nem hiszem. Mi történt?

– Ezt inkább én kérdezhetném. Amikor beléptem az ajtón, már itt feküdtél a földön.

– Jóságos ég! – lehelte Rebecca, és miközben megpróbálta összeszedni magát, a fejét Shane karjára hajtotta. – Képzeld csak el, egyszerűen elvesztettem az eszméletemet.

– Nem kell elképzelnem, mivel itt voltam. Az ijedség miatt tíz évet öregedtem – morogta a férfi. A haraggal remekül palástolta a félelmet. – Miért ájultál el? Ettél ma már egyáltalán? Az ördögbe, hiszen annyit eszel, amennyi még egy madarat sem tartana életben. Ráadásul nem alszol eleget. Négy-öt órára lehajtod a fejedet, aztán máris fent kotkodácsolsz, és azon a nyavalyás számítógépen kopácsolsz.

Shane egyre inkább belelovalta magát a veszekedésbe, de képtelen volt megálljt parancsolni magának.

– Ezen változtatnod kell! Muszáj odafigyelned magadra, hiszen csont és bőr vagy. Nem tanítottak neked semmit azokban a puccos iskolákban a szervezet alapvető szükségleteiről? Vagy azt hiszed, rád nem érvényesek a természet szabályai?

Rebecca hagyta, hogy Shane előadást tartson a helyes táplálkozásról, a vitaminok fontosságáról és arról, hogy amint lehet, elviszi egy orvoshoz, vagy beutaltatja a kórházba. Amikor azonban úgy érezte, hogy már nem forog körülötte a világ,

felemelte a kezét, és a férfi szájára tette.

– Soha életemben nem ájultam még el, és remélem, a jövőben sem fogok. Nyugodj meg végre, és segíts felállni, különben odaég a vacsoránk.

Shane leírhatatlan, különös jelzőkkel illette a csirkét, de azért felemelte a földről Rebeccát, hogy a székre ültesse. Gyorsan odalépett a tűzhelyhez, és elzárta a gázt a serpenyő alatt.

– Mi a fenét műveltél?

– Főztem. Azt hiszem, kifejezetten jól sikerült volna, ha nem történik ez a kis baleset. Talán még meg lehet menteni...

A férfi morogva a csap felé fordult, és tiszta vizet engedett egy pohárba.

– Idd meg!

Rebeccának már a nyelve hegyén volt, hogy inkább neki lenne rá szüksége, de aztán meggondolta magát, és engedelmesen a vízbe kortyolt.

– Éppen főztem – ismételte meg újra –, és a gondolataim elkalandoztak. Aztán hirtelen valaki más gondolatai férköztek a fejembe. Tisztán emlékszem mindenre, mégsem voltam önmagam. Sarah lettem.

Shane gerincén jeges borzongás futott végig.

– Nem tudom, miért hagyod, hogy ez a sok ostobaság ennyire a hatalmába kerítsen.

– Szerintem nem vitás, hogy ésszerű és gyakorlatias nő vagyok. Tudom, hogy mi történt az imént. Sarah csirkét sütött – csóválta meg a fejét Rebecca, és az asztalra tette a poharat. – Hát nem különös, hogy pont ma, szeptember tizenhatodikán döntöttem úgy, hogy kipróbálom Regan receptjét? Sarah is csirkét készített vacsorára a csatát megelőző estén.

– Akkor most már tudjuk, mit ettek. Hurrá!

– Igen – felelte a nő, s közben figyelmen kívül hagyta Shane gúnyolódását. – Most már tudom. Főzés közben a családja miatt aggódott. A fia sorsán és a méhében hordott gyermek jövőjén töprengett. Megpróbálta kitalálni, hogy ki fog meghalni másnap. A katonák a házuktól nem messze táboroztak, és csak arra vártak, hogy megvirradjon. Míg ő főzött, a férje odakint legeltette az állatokat. Azt akarta, hogy John mihamarabb hazatérjen, és bezárkózhassanak éjszakára. Együtt akart lenni a családjával, hogy egymás segítségével átvészeljék azt a szörnyű időszakot. Nagyon aggódott. Bármit megtett volna, hogy enyhítse a férje bánatát.

– Szerintem, túlhajtottad magad – jegyezte meg Shane óvatosan. – Ráadásul

hagytad, hogy a holnapi évforduló befolyásolja a gondolataidat.

Rebecca ismét önmaga volt, így tette készen felpattant a székről.

– Te is tudod, hogy ez nem igaz. Tisztában vagy vele, hogy mi folyik a házban, de úgy határoztál, hogy nem veszel róla tudomást. Ennek ellenére tiszteletben tartom a döntésedet, bár nem titok előttem, hogy néha különös, zavarba ejtő álmaid vannak. Szeretném, ha te sem kérdőjeleznéd meg a munkámat és a döntéseimet.

– Az álmaim kizárólag rám tartoznak.

– Pontosan ezt mondom én is. Nem kértem, hogy beszélj róluk.

– Nem, te soha nem kérsz semmit, ugye, Rebecca? Csak vársz nyugodtan, és ezzel a várakozással az örületbe kergeted az embert. Köszönöm, de ebből nem kérek.

– Azt akarod, hogy elmenjek? Amikor nem kapott választ, felszegte az állát, és nyugodt hangon így szólt:

– Akkor meg kell kérnem, hogy maradhassak még néhány napot. Nagyon fontos, hogy itt legyek reggel. Nem tudom pontosan, hogy miért, de úgy érzem, meg kell várnom a holnapot. Nagyon hálás lennék, ha legalább még egy napot a házban tölthetnék.

– Senki nem küldött el – csattant fel Shane. Dühös volt magára, amiért a költözés hallatán páni félelem lett úrrá rajta. Miért ne mehetne el, hiszen nem ígértek egymásnak semmit. Ő legalábbis biztosan nem. Nem volt rá szükség. – Ha maradni akarsz, hát maradj..., de engem hagyj ki ebből a játékból! Van még egy kis dolgom, aztán bemegyek a városba.

– Rendben.

Shane mindennél jobban szeretne volna, ha Rebecca megkérdezi, hogy mi dolga ilyenkor a városban, hiszen akkor lett volna oka újra nekitámadni. A nő higgadt viselkedésével azonban keresztülhúzta a számításait. S bár legszívesebben otthon maradt volna, sarkon fordult, és kiviharzott a házból.

Először arra gondolt, hogy alaposan berúg. A gondjait nem oldaná meg, de némileg javítana a hangulatán. Végül inkább úgy döntött, hogy ivás helyett veszekszik egy jót valakivel. Rebeccát kihúzta a listájáról, és Devin irodája felé vette az irányt.

A bátyja mindig benne volt egy jó kis bunyóban. Shane a sors ajándékának tekintette, amikor a seriff irodájába lépve nemcsak Devin, de Rafe vigyorgó arcát is meglátta.

– Üdv, öcskös, éppen azon gondolkodtunk, hogy össze kellene trombitálni a

családot egy kis pókerezéshez. Tele a pénztárcád?

– Van itt sör?

– Ez itt a törvény és a rend háza – válaszolta Devin ünnepélyesen komoly arccal, majd a hátsó helyiség felé intett. – A hűtőben van néhány üveg. Benne vagy a játékban?

– Talán – vetette oda Shane, és hátraballagott a másik szobába. – Végül is akkor és azt teszem, amikor és amit csak akarok, nem igaz? Nekem nem kell egyeztetnem a feleségemmel, ahogy nektek.

Devin és Rafe jelentőségteljes pillantást váltott.

– Felhívom Jaredet – jelentette be Rafe, és felemelte a kagylót, hogy tárcsázzon. Miközben halkán beszélgetett a bátyjával, Shane visszatért a sörével.

– Szóval, hol hagytad Rebeccát? – kérdezte Devin, és az asztalra tette a lábát.

– Ő sem köteles beszámolni arról, hogy mivel tölti az idejét.

– Összekaptatok, mi? – vigyorodott el a férfi, és szemmel láthatóan élvezte az öccse kínlódását. – Kirúgott?

– A fenébe is, az én házamban lakik – csattant fel Shane. – Ráadásul Rebecca túl higgadt és tárgyilagos ahhoz, hogy bárkivel is összekapjon. Megváltozott – csóválta meg a fejét és tanácstalanul a magasba emelte a sörét. – A szemem előtt. Az egyik percben kemény, okos és fennhéjázó, a másikban pedig kedves, elveszett és annyira szerethető, hogy az ember képes lenne megfojtani bárkit, aki bántja. Aztán újra távolságtartó lesz... Annyira hűvös, visszafogott és... – Shane a sörébe kortyolt – kimért. Honnan az ördögből tudjam, hogy mit gondol valójában?

– Hát, az biztos, hogy nem unalmas.

– Na látod, ez az egy biztos. Bár néha azt hiszi, hogy az. A fenébe! Fogalmam sincs róla, hogy ki ez a nő. Ma meglátta, amikor Frannie megcsókolt. Azt hiszed dühös lett, és veszekedni vagy vádaskodni kezdett? Hát nem! Nem mintha bármi is történt volna közöttünk. Ezúttal tényleg ártatlan vagyok. A lényeg azonban az, hogy ha az ember együtt él valakivel, nem nagyon szereti, ha az mást csókolgat. Igazam van?

Rafe időközben letette a telefonkagylót, és az öccse arcát fürkészte.

– Szerintem, igen. Te mit szólsz, Dev?

– Egyetértek.

Shane elégedett volt, amiért a testvérei egy emberként álltak ki mellette, így ismét a magasba emelte a sörösüveget.

– Na tessék! Dr. Knight azonban olyan higgadt maradt, akár egy jégkirálynő. Csak néz rám, és úgy tanulmányozza a képemet, mintha egy fölösleges laboratóriumi minta lennék. Gyűlölöm, amikor így viselkedik.

– Igazad van – bólintott Rafe, és leült, hogy kényelmes helyről hallgassa az előadást.

Shane a férfiúi egyetértés láttán felbátorodott, és miután befejezte az első üveg sört, már bontotta is a következőt.

– Ja, és a másik dolog, ami zavar, az az, hogy meg sem kérdezi, milyen jövő vár kettőnkre. Ehhez mit szóltok? A nők mindig arról faggatják az embert, hogy mik a tervei. Éppen ez az egyik oka annak, hogy nem vagyok odáig a szerelemért. Mindig vigyázok, hogy a dolgok ne forduljanak túl komolyra, és tiszta lappal játszom.

– Na ne mondd! – mosolyodott el Devin szelíden.

– De igen. A kisasszony azonban nem kérdez semmit – morogta Shane, és ismét ivott egy kortyot. Azzal áltatta magát, hogy az irányítás ezért csúszott ki a keze közül. – Eleinte azt hittem, hogy útban lesz. Amilyen fura teremtés, arra számítottam, hogy nem fogom kedvelni, de a fenébe, remekül elvagyunk együtt, és megtalálta a helyét a házban is.

– Valóban? – vigyorodott el Devin, és Rafe-re kacsintott.

– Igen. Úgy értem, ülünk a reggelinél, és mindig feldob valami témát, amiről beszélgethetünk. A legtöbbször a konyhában dolgozik, még sincs láb alatt, és amikor az ember hazaér, természetesnek veszi, hogy ott gubbaszt a számítógépe előtt.

Rafe felnézett, amikor kinyílt az ajtó, és egy jókora barna zacskóval a kezében megjelent Jared.

– Játszunk, vagy csak üldögélünk? – kérdezte, miközben elővett egy hatos csomag dobozos sört.

– Talán később – figyelmeztette Devin, s mivel nem akarta megzavarni Shane őszinteségi rohamát, intett az öccsének, hogy üljön le egy székre. – A kölyök élménybeszámolót tart.

– Igazán? Na és miről?

– Rebeccáról. Hol is tartottunk?

– A hálószobában is érezni az illatát – mormolta Shane. – Nem hagyja elől a holmiját, mégis mindent áthat a szappan és annak a krémnek az illata, amit a bőrére ken.

– Húha – csóválta meg a fejét Jared, és elvett egy sört.

– A szülei hatéves korában bentlakásos iskolába küldték. Gyakorlatilag még kisbaba volt. A gyerekkor teljesen kimaradt az életéből. Amikor elneveti magát, sokszor úgy fest, mint aki meglepődött azon, hogy ilyen hangot is képes kiadni magából. Csodás a nevetése... – sóhajtott fel Shane, és a tekintete a távolba révedt. Jared Rafe-hez fordult.

– Kirúgta?

– Azt állítja, hogy nem.

– Hogyan rúghatna ki, amikor az az én nyavalyás házam! – figyelmeztette őket Shane. – Az én házam és az én földem. Én mondom meg, hogy a vendégeim mit tehetnek, és mit nem. Jogomban áll gyűlölni azokat az ostoba, hasznavehetetlen, röhejes gépeket. Nem tetszik, hogy Rebecca teljesen belefeledkezett ebbe a baromságba, és teljesen kikészíti magát. Nem fogom hagyni, hogy újra elájuljon, és arra menjek haza, hogy ott fekszik a padlón, mint egy krumpliszák.

– Mi van? – kapta fel a fejét Devin, és a vidámság eltűnt a tekintetéből. – Mi történt?

– Elájult... legalábbis ennyit láttam. Azt mondta, hogy összefutott a dédnagyanyánkkal – húzta el a száját Shane, majd felhajtotta a sör maradékát, hogy könnyítsen a lelkét marcangoló aggodalmon. – Így van. Mindketten csirkét sütögettek a csata előtti estén. Köszönöm, de én nem kérek ebből az örültségből.

– Rebecca jól van? – kérdezte Rafe.

– Szerinted itt lennék, ha valami baja esett volna? – nyögte gondterhelten Shane, s miközben türelmetlen mozdulattal a hajába túrt, megpróbálta elhessegetni magától a földön mozdulatlanul heverő sápadt Rebecca képét. Minden igyekezete hiábavalónak bizonyult. – A fenébe is, a frászt hozta rám. Halálra rémisztett – suttozta, és a tenyerével megdörzsölte sajnó szívét. – Képtelen vagyok ölbe tett kézzel nézni, ahogy tönkre teszi magát. Nem viselném el. Kikészít ez a nő.

Lassan feltápáskodott a székéből, és elvett még egy doboz sört.

– Mindig a talpára esik, akár a macska. Soha nem találkoztam még olyan makacs emberrel, mint ő. Most már persze jól van, és szokásához híven lepereg róla minden, amit mondok. Nem hagyom, hogy belerángasson ebbe a hülyeségbe. Nem rángathat bele semmibe!

– Haver! – csapott az öccse vállára együtt érzően Jared – Nem akarlak elkeseztetni, de már így is nyakig benne vagy a lekvárban.

– Egy nagy frászt!

– Tegyük egy próbát: naponta hányszor gondolsz rá?

– Nem tudom – motyogta Shane zavartan. Rájött, hogy mégsem döntött rosszul, amikor Rebecca helyett az alkohol társaságát választotta. – Már rég nem számolom.

Jared ügyvéd üzemmódra váltott, és hozzálátott, hogy szigorú vallatásnak vesse alá a tanút.

– Volt valaha olyan nő az életedben, akire ilyen gyakran gondoltál?

– Hová akarsz kilyukadni? Együtt élünk, így aztán elkerülhetetlen, hogy éjjel-nappal eszembe jusson.

Rafe elmélyülten tanulmányozta a körmeit.

– Csak a szex miatt vannak együtt.

– Fogd be! – pattant fel Shane, mint akit bolha csípett meg, és fenyegetően rázta az öklét a bátyja felé. – Nem csak egyéjszakás kaland volt! – sziszegte, de Rafe ravasz vigyorát látva, még idejében észbe kapott. – Nem vagyok vadállat.

– Ezt örömmel hallom – bólintott a bátyja közönyösen, és alaposan meghúzta a sörét. – Hány nőt kívántál meg, amióta ismered Rebeccát?

Nulla. Zéró. Senki. Ez szörnyűség!

– Nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy... elfelejtettem.

Shane tanácstalanul bámult a sörébe.

– A lényeg, öcskös – szólt közbe Devin, hogy folytassa a megkezdett mondatot –, hogy elvesztetted az egyensúlyodat, és beleestél a szerelem nevű mélységes gödörbe.

– Szerintem már le is ért az aljára – mondta Jared. – Csak az a baj, hogy ész híján erre magától nem jön rá. Mivel azonban Rebecca okos nő, talán nem ájul olyan könnyen egy ilyen fickó lába elé, mint te, Shane.

– Mi a fene bajod van velem?

– Mint már említettem, New Yorkhoz köti az élete, ott van a munkája és a lakása. Nem vagyok benne biztos, hogy képes vagy magadhoz láncolni. Be kell dobnod minden trükköt, hogy hozzád menjen feleségül.

Shane félrenyelte a sört, és vadul köhögni kezdett.

– Te megőrültél! – zihálta. – Eszem ágában sincs megnősülni.

Rafe sokat sejtetően elmosolyodott.

– Akarsz fogadni?

Devin hirtelen megsajnálta holtsápadt öccsét.

– Igyál még egy sört, kölyök! Meghúzódhatsz a hátsó szobában, és kiakadhatod magad, mielőtt haza mégy.

A seriff ötlete tökéletesnek tűnt.

Rebecca egy szemet sem aludt. Nem csak azért, mert Shane nem volt mellette, s a ház életre kelt körülötte, hanem mert élete leghosszabb éjszakáját virrasztotta át.

Úgy döntött, dolgozik egy kicsit. A munka mindig átsegítette a nehéz napokon, amikor kisebb-nagyobb gondokkal kellett megbirkóznia. Később pakolni kezdett. Szép sorjában elővette a ruháit és gondosan a bőröndjeibe tette valamennyit. Készen állt arra, hogy továbblépjen, és ott folytassa az életét, ahol abbahagyta.

Egyedül csak amiatt aggódott, hogy Shane-nel rossz szájízzel válnak el egymástól. Nem akarta, hogy így legyen. Ha a férfi majd hazatér, megpróbálja vele tisztázni a helyzetet, és ráveszi, hogy béküljenek ki.

Lassan eljött a hajnal, és Shane még mindig távol volt.

Amikor a nap felkelt, és első sugaraival feloszlatta a föld fölött örvénylő szürke ködöt, amely betakarta a csúrt, Rebecca kilépett a házból. Abban a pillanatban képtelen volt elhinni, hogy rajta kívül más is érezheti azt a félelmet, haragot és szomorúságot, amit ő.

Elegendő volt számára egy kevéske képzelőerő, hogy a gomolygó párán keresztül megpillantsa a csatába menetelő gyalogságot. A katonák előreszegezték a szuronyaikat, és utat törtek maguknak a köd-függönyön át, amely a távozásuk után kavargott még egy ideig, majd felszállt. A föld tompán dübörgött a bakancsuk alatt, s a nap gyenge fénye megcsillant az egyenruhájuk rézgombján.

Szinte hallotta az ágyúk robaját és az első áldozatok kiáltását. Aztán elszabadult a pokol...

– Mit keresel idekint?

Rebecca rémulten összereszt, és üres tekintettel meredt az előtte álló férfira. Shane volt az. Sápadtnak, gyűröttnek és dühösnek látszott, így hamar legyőzte a készletét, hogy odarohanjon hozzá és átölelje.

– Nem hallottam, amikor megjöttél.

– Most érkeztem – morogta a férfi, és azonnal észrevette, hogy a nő nem aludt túl jól. A tekintetéből csak úgy sütött a kimerültség, és a szeme alatt sötét karikák húzódtak. Shane elhessegette magától a rátörő lelkiismeret-furdalást. – Reszketsz. Az isten szerelmére, nincs rajtad cipő. Menj vissza, és fekédj le!

– Fáradtnak tűnsz – jegyezte meg Rebecca, de tudta, hogy megszokottan magabiztos hangja ezúttal bizonytalanul cseng.

– Másnapos vagyok – hangzott a kimért magyarázat. – Tudod, mi, emberi lények ilyen állapotba kerülünk, hogy ha túl sok alkoholt iszunk. Meg sem kérdezed, hogy merre jártam, és kivel voltam?

Rebecca felemelte a kezét, és óvatosan megdörzsölte a szíve tájékát. Még így, összetörve is ver, gondolta szomorúan.

– Bántani akarsz?

– Talán. Vagy talán csak arra vagyok kíváncsi, hogy sikerülne-e.

– Sikerülne.

– Rebecca... – suttogta Shane, de a nő már becsukta maga mögött az ajtót. Úgy érezte magát, mint egy gonosz, nyálkás szörnyeteg, amely éppen most mászott elő egy szikla alól. Sarkon fordult, és szitkozódva indult a fejőház felé.

Egész délelőtt kerülték egymást. Rebecca ahelyett, hogy a konyhában dolgozott volna, bezárkózott a vendégszobába, és teljes figyelmét az előtte álló munkának szentelte. Na és ha haraggal válnak el egymástól? Lehet, hogy így lesz a legjobb. Hosszú távon könnyebb lesz az elutasítás és a düh mögé rejtőzni. A szobája ablakából látta a férfit. Úgy tűnt, nem dolgozik, csak igyekszik hasznosan tölteni az idejét addig, amíg ő el nem hagyja a házát. Nos, még egy kicsit várnia kell. Rebecca elhatározta, hogy a nap végéig a farmon marad.

– Merre vagy, Sarah? – mormolta, miközben le-feljárkált a szobájában, amely egyre inkább egy börtöncellára emlékeztette. – Azt akartad, hogy ide jöjjek. Tudom, hogy te hívtál. De miért?

Ahogy elhaladt az ablak előtt, újra kinézett. Shane éppen átvágott az udvaron, és a konyhakert felé tartott, ahol későn érő paradicsomot, salátát és sütőtököt termesztett. Lehajolt és megnézett valamit. Valószínűleg azt, hogy elég érettek-e már a zöldségek.

Ahogy ott állt, Rebeccát elöntötte a fájdalom, de tudta, hogy még nagyobb szomorúságot okozna, ha nem nézhetne a férfira. Miből gondolta, hogy a szerelem és a veszteség élményét könnyű kis kalandként élheti át, vagy ami még rosszabb, az emberi szervezetre gyakorolt hatását egyszerű kísérletként kezelheti? Hogyan jutott eszébe boncolgatni, vizsgálgatni és értekezést írni róla?

Soha, de soha nem fogja magát túltenni azon, ami kettejük között történt.

Amikor Shane felegyenesedett, és a kertet maga mögött hagyva elindult az egyik

gazdasági épület felé, elfordult az ablaktól. Úgy döntött, mégsem várja meg a nap végét. Semmi kedve nem volt ahhoz, hogy szenvedjen. Még egyszer, utoljára beszél a férfival, aztán elmegy.

A műszaki berendezésekért majd elküld valakit, gondolta, miközben lefelé lépkedett a lépcsőn. Méltóságteljesen, ám sietve távozik. Reganhez megy, határozta el, és megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Gyávaságnak tűnne, ha most rögtön visszamenekülne New Yorkba. Semmi értelmét nem látta annak, hogy kínos helyzetbe hozza Shane-t, így aztán nem közli vele, hogy beleszeretett és ösz-szetört a szíve.

Hagyja, hadd higgye azt a férfi, hogy egy kísérlet szereplője volt. Egy kísérleté, amely véget ért, és amelyre mindketten elégedetten fognak visszagondolni.

Soha nem tér vissza. A lépcső aljában megállt, és a szájára szorította a kezét. Soha többé nem teszi be a lábát a városba, nem látogat el a csatamezőre és a farmra sem. Anélkül, hogy egy pillantást is vetett volna a képernyőkre és a mérőeszközökre, lement az előszobába, s közben végigfuttatta az ujját a faburkolaton és a falakon, mintha így akarta volna megőrizni az emlékeiben a tapintásukat.

Amikor a konyhához ért, szinte mellbe vágta a kiáradó energia...

A tűzhelyen ragu főtt, és a távolból hallani lehetett a puskák ropogását...

Amikor kinyílt az ajtó, elgyengülve a falnak dőlt. Tudta, hogy Shane az. Gyakorlatias énje felismerte az alakját, a testtartását és még az illatát is. A belső szemével azonban egy férfit látott, aki egy vérző katonát tartott a kezében...

– Jóságos ég, jóságos ég, John! Halott?

– Még nem

– Tedd az asztalra. Hozok néhány törülközőt. Jézusom, mennyi vér. Siess! Milyen fiatal. Szinte még gyerek.

– Akárcsak Johnnie.

– Mennyire hasonlít rá! Fiatal, vérzik és haldoklik.

Az egyenruha mocskos volt, és vértől izmos, a viharvert kabát váll-lapján azonban még mindig fényesen csillogott az újonnan szerzett rangjelzés. Ahogy lehámozták róla a ruhát, papírzörgést hallottak, s megpillantották a belső zsebből kikandikáló gyűrött levelet.

– Csak egy fiú. Milyen sok fiatalnak kell elhullania...,

Rebecca tisztán látta maga előtt a konyhában lejátszódó jelenetet. A rengeteg vért, a fiút, azokat, akik megpróbáltak segíteni rajta. Az újra meg újra elolvasott,

többször összehajtott levelet Sarah kezében. A szavak szinte beleégtek az emlékezetébe...

Kedves Cameron!....

– Nem tudták megmenteni – suttogta Shane óvatosan. – Megpróbálták, de...

– Tudom – fújta ki Rebecca a sokáig bent tartott levegőt, majd összeszorította az ajkát. – Mindent megtettek, amit csak tudtak.

– John először csak az egyenruhát látta. Az ellenségét. Örült, hogy a jenki meghalt. Aztán megpillantotta az arcát, amely hasonlított a fiáéra. Hazahozta, de már nem tudott rajta segíteni.

– Helyesen cselekedett, könyörületes ember módjára.

– Azt akarták, hogy a fiú életben maradjon, Rebecca.

– Tudom – lehelte a nő halkán. – Azzal és az éjszaka folyamán végig ott ültek az ágyánál. Imádkoztak, és hallgatták a fiú összefüggéstelen motyogását. Túl sok szeretet volt ebben a házban ahhoz, hogy csak úgy, harc nélkül hagyjanak meghalni egy fiatal embert.

– Mégis elveszítették – lépett előre komor tekintettel a férfi. – És így újra átélték a saját szerencsétlenségüket.

– Ez a fiú azonban nem egyedül és elhagyatottan halt meg.

– Mégis jeltelen sírba temették.

– Sarah félt – mondta remegő hangon Rebecca, és a szeméből kibuggyanó könnycsepp végigcsorgott az arcán. – Féltette a férjét és a családját, hiszen a világon ők voltak számára a legfontosabbak. Ha bárki rájött volna, hogy a lázadók oldalán álló John, akinek a fiát megölték a jenkek, a házába fogadott egy ellenséges katonát, halálra ítélik. Sarah nem élte volna túl. Könyörgött a férjének, hogy a történelekről ne beszéljen senkinek, és éjszaka ássák meg a sírt, hogy rajtuk kívül ne legyenek szemtanúk. Meggyászolta a fiút, és imádkozott az anyáért, aki soha nem fogja megtudni, hogy hol, mikor és hogyan esett el a fia. Elolvasta a levelet...

– Igen, de aztán azt is a sírba tették.

– Nem volt hozzá boríték, amelyről megtudhatták volna a címét. Semmi nem utalt arra, hogy honnan jött, és ki várt rá odahaza. Csak a két levélpapír volt nála, amelyen olyan sűrűn követték egymást a sorok, mintha az anya minden gondolatát és érzését ebbe a pár oldalba akarta volna belefoglalni. Láttam. Elolvastam, ugyanúgy, ahogy Sarah is... *Kedves Cameron!*

Shane tekintete elsötétült, és a gyomra görcsbe rándult.

– Ez a második keresztnévem. Cameron-nak hívták a nagyapámat is. Cameron James MacKade, John és Sarah másodszülött fia volt. Hat hónappal az antietami csata után jött a világra. A családukban azóta öröklődik a név – sóhajtott fel kimerülten Shane. – Minden nemzedék büszkélkedhet Cameron nevű fiúval.

– A saját gyermeküket a fiatal katona után nevezték el, akit nem tudtak megmenteni – mondta Rebecca nehéz szívvel, és a tenyerével megtörölte könnyes arcát. – Nem feledkeztek meg róla, Shane.

– Mégis jelöletlen sírba temették.

– Ne gyűlöld ezért Sarah-t! Szerette és féltette a férjét.

– Nem gyűlölöm – túrt bele a hajába

Shane, és hirtelen rendkívül kimerültnek érezte magát. – Ez az én életem és az én földem, Rebecca. Nem változtathatom meg a múltat, de elegendem van abból, hogy folyton kísért. A nő felé nyújtotta a kezét.

– Tudod, hol nyugszik a fiú?

– Nem, de soha nem is voltam rá kíváncsi – rázta meg a fejét Shane.

Egész életében azon igyekezett, hogy kizárja az életéből a természetfölötti eseményeket, megfeledkezzen a ködös emlékekről és a zavaros álmokról.

– Miért jöttél be a házba?

– Nem is tudom pontosan – mormolta Shane maga elé, majd mély lélegzetet vett.

– Láttam a füstölő mellett. Vért, és arra kért, hogy segítsek neki. Nem először történt ilyesmi... Úgy éreztem, el kell mondanom neked. Te is része vagy a múltnak, de ezt már bizonyára régóta tudod.

– A mezőn temették el. Ott, ahol a vadvirágok nőnek – suttogta Rebecca, és újra megfogta a férfi kezét, de ezúttal szorosan tartotta. – Gyere velem!

A tündöklő napsütésben együtt sétáltak a mező felé. A hegyeket életre keltették a ragyogó színek, és a lábuk előtt szétváló virágok szerteszét szórták magvaikat. A levegőben a természet illatát vitte a szél. Amikor megálltak, Rebecca szeméből még mindig folyt a könny. Egy ideig képtelen volt megszólalni, csendben nézte a helyet, ahol először szedett virágot.

– Nem messze innen egy férfi csak azért ölt meg egy fiatallembert, mert annak más színű volt az egyenruhája. A rokonaidat ez nem akadályozta meg abban, hogy mindent megtegyenek az ellenség egyik katonájáért – magyarázta halkán Rebecca, és amikor a férfi gyengéden megsimogatta a vállát, boldogan hozzábújt. – Törődtek velem.

– Igen, törődtek velem. Még mindig képtelenek magára hagyni.

– Fontos, hogy az emberek emlékparkokat emeljenek a csatamezőkön, és soha ne felejtsek el, ami történt. Sírt kell emeltetni ennek a fiúnak, Shane. John és Sarah is megtette volna, ha lehet.

Ilyen egyszerű lenne? – töprengett magában a férfi. Kizárólag a jóakaraton múlik?

– Rendben – bólintott, és elhatározta, hogy többé nem kérdőjelezi meg a múltat. – Megteszem. Akkor talán mindannyian békét találunk.

– Több itt a szeretet, mint a szomorúság. Ez a te otthonod, a te földed és az örökséged. Bármit is hagytak rád az őseid, az csak jó lehet. Büszkének kell lenned arra, amid van, és aki vagy!

– Mindig úgy éreztem, mintha rám akarnának erőszakolni valamit, ezért tiltakoztam kézzel-lábbal – mondta Shane. Ahogy azonban Rebecca hozzásimult, tudta, hogy háborgó lelke lassan elcsitul. – Nem értettem, hogy miért pont nekem kell megbirkóznom a gondjaikkal és a zavaros érzéseikkel. Most már azonban minden világos. A farm egész életemben fontosabb volt nekem, mint a fivéreimnek. Ugyanúgy, ahogy a család többi tagja, a szüleim is nagyon szerették ezt a helyet, hiszen itt éltünk és dolgoztunk, mégis...

Shane a mezőn túl húzódó hegyek felé nézett és a kimerültség végre átadta a helyét a megnyugvásnak.

– Mégis csak te maradtál itt, mert neked jelentett a legtöbbet a farm – fejezte be a mondatot Rebecca, majd lábujjhegyre állt, és gyengéden megcsókolta a férfi száját. – És mert megértetted a múltját és a történetét. Jó ember vagy, Shane, és kiváló gazda. Sosem foglak elfelejteni.

Mielőtt még felfoghatta volna, mire készül a nő, Rebecca sarkon fordult, és elindult a ház felé.

– Mit művelsz? Hová mégy?

– Arra gondoltam, hogy talán szeretnél egyedül lenni – hangzott a bizonytalan válasz. – Szerintem jobb, ha nélkülem éled át ezt a különleges pillanatot. Ráadásul össze is kell még csomagolnom a holmimat.

– Miféle holmidat?

– A ruháimat – mormolta Rebecca, és beszéd közben hátrálni kezdett. Felemelte a kezét, és letörölte lassan felszáradó könnyeit. – Néhány napig Regannél leszek, aztán visszautazom New Yorkba. Sajnos eléggé elhanyagoltam, pedig több időt

szerettem volna vele tölteni.

Shane úgy érezte magát, mintha a nő alaposan fejbe kólintotta volna egy kalapáccsal. Azok után, hogy végre szembe nézett az éveken át kísértő gondokkal és megkönnyebbülten fordult a jövő felé, váratlanul, kíméletlenül csapott le rá a félelem, és előntötte a pánik.

– Elmégy? Csak úgy itt hagysz? Vége a kísérletnek, viszlát később?

– Egy időre Reganhoz költözöm. Már így is a tervezettnél tovább maradtam, és biztos vagyok benne, hogy szeretnéd, ha újra csak a tiéd lenne a ház. Nagyon hálás vagyok mindenért, amit értem tettél.

– Hálás vagy – mindenért ismételte meg a férfi.

– Igen, nagyon – suttogta Rebecca, s közben igyekezett kedvesen mosolyogni. Csak arra tudott gondolni, hogy mihamarabb kereket oldjon. – Ha nem bánod, szeretném, ha továbbra is kapcsolatban maradnánk. Jó lenne tudni, hogy alakul a jövőd.

– Karácsonykor írhatunk egymásnak képeslapot.

– Ennél azért szorosabb kapcsolatra gondoltam – vont vállat Rebecca, és bármennyire is nehezebbre esett, tovább mosolygott. – Csodás élmény volt, tehenészfiú.

Shane a döbbenettől szóhoz sem jutott. Rebecca dobta. Neki köszönhetően átélhette élete legkimerítőbb, legszívfacsaróbb, ugyanakkor legcsodálatosabb időszakát, és most csak úgy faképnél hagyja.

Hát jó, legyen! – gondolta, ahogy töprengve az egyre távolodó nő után nézett. Túléli. Legalább egyértelmű a helyzet. Egyébként sem vágyott drámára és könnyes búcsújelenetre.

Dehogynem!

Rebecca éppen akkor lépett be a konyha ajtaján, amikor Shane utolérte. Akár egy dühösen örvénylő tornádó, megragadta a nő vállát és maga felé fordította.

– Szóval részedről csak szex és kísérletezgetés volt? Remélem, doki, hogy elegendő adatot gyűjtöttél a nyavalyás tudományos értekezéseidhez!

– Miről...

– Nem akarsz még egy utolsó tapasztalatcserét?

Durván magához szorította a nőt, és a szája kíméletlenül lecsapott. Szenvedélyes volt, és tüzes. Rebecca most először rémült meg az erejétől és attól, hogy mire lenne képes, ha hagyná, hogy elragadják az indulatai.

– Shane – nyögte kétségbeesetten, és megpróbált kiszabadulni a szorításból. – Fájdalmat okozol.

– Akkor jó – sziszegte a férfi, és olyan hirtelen engedte el, hogy Rebecca megtántorodott. – Megérdemled. Te hidegvérű... – Szerencsére még idejében észbe kapott, és nem mondott olyasmit, amit egész életében bánt volna. – Azok után, hogy szeretkeztél velem és megosztottunk a kettőnket összekötő különleges élményeken, hogyan sétálhatsz ki az életemből, mintha mindez csak kellemes időtöltés lett volna számodra?

– Azt hittem... azt hittem, te is ezt akarod. Hallottam, hogy továbbra is baráti kapcsolatban maradtál azokkal a nőkkal, akikkel...

– Már megint felhánytorgatod a múltamat! – kiabálta Shane magából kikelve. – A fenébe is, mindent megváltoztattál. Összekuszáltad az életemet, úgyhogy mihamarabb menj el! Költözz ki még ma!

– Megyek – mormolta maga elé a nő, majd tett egy óvatos lépést és még egyet.

– Az isten szerelmére, kérlek Rebecca, ne hagyj el!

– Nem értelek – fordult vissza bizonytalanul, és hogy visszanyerje az egyensúlyát, a kilincsbe kapaszkodott.

– Azt akarod, hogy könyörögjek? – kérdezte Shane. A megalázottság érzése legalább olyan gyötrő volt, mint a lelkét mardosó harag. – Rendben, akkor könyörgök, ne hagyj el! Ne menj el! Nem hiszem, hogy képes lennék nélküled élni.

Rebecca a homlokára szorította a kezét, és döbbsen meredt a férfitra, de a tekintetéből csak kuszán kavargó érzéseit tudta kiolvasni. A rengeteg érzést képtelenség lett volna megfejteni segítség nélkül.

– Azt akarod, hogy maradjak? De hát...

– Mitől olyan nagy szám ez a New York? Van néhány múzeum meg étterem. Ha étteremben akarsz enni, elviszlek egy nyamvadt étterembe. Akár most rögtön. Vedd a kabátodat, és már mehetünk is!

– Én... én nem vagyok éhes.

– Rendben. Nem akarsz étterembe menni. Látod, hogy megvagy nélküle is? – hadarta őrült iramban. Hirtelen ráésmélt, hogy úgy beszél, mint egy háborodott. A fenébe is, lehet, hogy tényleg elment az esze. – Itt van az összes puccos számítógéped, a modemed és azok a fura szerkentyűk. Bárhol tudsz dolgozni. Akár itt is...

Rebecca nem volt hozzászokva ahhoz, hogy az agya nem engedelmeskedik az

akarátának. Védekezésképpen belekapaszkodott a férfi utolsó mondataiba.

– Azt szeretnéd, ha itt dolgoznék?

– Miért ne? Eddig is egészen jól elboldogultál, nem?

– Igen, de...

– Felőlem bárhol felállíthatod a műszereidet – emelte fel Shane mindkét kezét megadóan. – Nem érdekel – tette még hozzá, majd egy szempillantás alatt odaugrott a nőhöz, és a könyökénél fogva a magasba emelte. – Nem érdekel – ismételte meg határozottabban. – Megszoktam, hogy itt vannak. Felőlem építs rádióadót a csűrben, vagy tegyél parabolaantennát a tetőre, csak ne menj el!

Rebecca ajkán halvány mosoly jelent meg. Igaz, hogy a kapcsolatok terén volt még mit tanulnia, de reménykedett benne, hogy lassan megérti, mi miért történik.

– Azt akarod, hogy veled maradjak?

– Hány nyelven is beszélsz? – rázta meg ingerülten Shane, majd elengedte, és lefelé kezdett járkálni. – Miért nem érted, amit mondok? Az előbb magyaráztam el, hogy mit szeretnék. El sem hiszem, hogy ezt hozod ki belőlem. Nem akarlak elveszíteni. Nem akarom elveszíteni azt, ami kettőnk között van. Soha, senki iránt nem éreztem még így. Mindent megváltoztattál. Egyfolytában csak te jársz az eszemben, és a szívem megszakad, ha arra gondolok, hogy elmegy, és többé nem érinthetek meg, és nem hallhatom a hangodat. A fenébe is, a végén még belepusztulok! – kiáltotta a nőnek vérben forgó szemmel. – Nincs jogod ezt tenni velem, hogy aztán se szó, se beszéd, kiséválj az életemből!

Rebecca mondani akart valamit, de a férfi arckifejezését látva elakadt a szava.

– Szeretlek! Jóságos ég, szerelmes vagyok beléd... le kell ülnöm.

Shane úgy érezte, menten összecsapkodik, és térden csúszva kell könyörögnie. Hogy némileg erőt gyűjtsön, mély lélegzetet vett, és a szemére szorította a kezét. Bármilyen megaláztatást képes elviselni, ha ez az ára annak, hogy Rebecca vele maradjon. Amikor azonban végre a nőre nézett, látta, hogy sír. A szívverése egy pillanatra kihagyott, és a gyomra görcsbe rándult.

– Ne haragudj! Sajnálom. Nincs jogom így bánni veled. Ostobaságokat fecsegek, kérlek, ne sírj!

– Még soha életemben nem mondta nekem senki, hogy szeret. Egyetlenegyszer sem. Fogalmad sincs róla, hogy milyen érzés ezt tőled hallani.

Shane szívében újra feltámadt a remény, és most még jobban gyűlölt mindenkit, beleértve magát is, aki valaha bántotta Rebeccát.

– Kérlek, ne mondd, hogy túl késő! Ha hagyod, mindent megteszek, hogy a kedvedre tegyek!

– Félttem bevallani, hogy mennyire szeretlek. Azt hittem, nem akarod...

A szavak gyógyírként hullottak Shane sebzett szívére. Egy ideig csak hallgatott, és megpróbálta felfogni, amit hallott.

– Azt akarom, hogy szeress! – suttogta szenvedélyesen. – Szeretned kell! Nem mégy el, ugye?

Miközben átölelte és magához szorította Rebeccát, a nő megrázta a fejét.

– Nem megyek sehová.

– Szeretsz.

– Nagyon is!

– Hála istennek! – mosolyodott el végre Shane, és hagyta, hogy a boldogság magával ragadja. – Már akkor megtetszettél, amikor felvettelek a repülőtéren. Olyan morcos voltál, hogy képtelen voltam ellenállni neked – vontam meg a vállát, majd hirtelen eszébe jutott valami, és a jókedve egy pillanat alatt elszállt. – Ami a tegnapi estét illeti...

– Ne is beszéljünk róla!

– De én szeretném megmagyarázni. A testvéreimmel voltam Devin irodájában. Berúgtam, ezért inkább ott maradtam, és kialudtam magam a hátsó szobában. Dühös voltam, amiért kísérleti labornak használod a házat, és képtelen voltam megemészteni, ami körülöttem zajlott... amit irántad éreztem. Milyen ostoba vagyok! – csóválta meg a fejét, és a homlokát Rebeccához szorította. – Eleinte fogalmam sem volt arról, hogy tökéletes párt alkotunk. Hiszel abban, hogy a sors vezérelt hozzám?

– Igen – bólintott a nő, és két kezébe fogta a férfi arcát. A felismerés villámcsapásként érte. – Összetartozunk.

– Így is lehet mondani, de a szeretlek jobban tetszik. Kifejezetten kedvemre való. Ki gondolta volna?

– Én is mindennél jobban szeretem ezt a szót – mosolygott Rebecca kacéran, és Shane-hez bújt. – Megígérem, hogy nem hagyom szanaszét a házban a felszerelésemet. Mivel ezentúl együtt fogunk élni, rendet kell tartanom.

– Együtt fogunk élni – ismételte meg a férfi, majd megcsókolta a nő homlokát, orrát és ajkát. – Ez nem lesz így jó. Mivel a kapcsolatunkban már kipipálhatjuk az együttélést, átugorhatjuk ezt a lépcsőfokot, és hozzám kell jönnöd feleségül.

– Feleségül? – kérdezte hitetlenkedve Rebecca. A világ eszeveszetten forgott körülötte, és a lábából kifutott az erő. – Hozzád? – motyogta halkán. – Le kell ülnöm.

– Dehogyan kell, majd én tartalak – kacagott fel Shane, és a nőre villantotta ellenállhatatlan MacKade mosolyát. Miközben a keze le-fel kalandozott a törékeny testen, a szája apró csókokkal borította be a puha ajkat. Istenem, milyen édes, amikor elveszti az esztét! – gondolta vidáman. – Légy a feleségem, Rebecca! Mondj igent! Előbb-utóbb úgyis rábeszéllek.

Házasság, család, gyerekek, Shane...

Miért lenne szüksége rábeszélésre, amikor mindennél jobban vágyott erre?

– Képtelen vagyok gondolkodni.

– Ennek örülök – jegyezte meg a férfi kajánul. Miközben gyengéden harapdálta a nő állát, rájött, hogy kifejezetten tetszik neki az új helyzet. – Szeretlek... szeretlek, szépséges Rebecca. Szeretlek... mondd, hogy szeretsz!

– Szeretlek – lehelte a nő erőtlenül.

– Gyere hozzám feleségül! – mormolta Shane, s mosolygó ajkával egyre csak becézte a felforrósodott, selymes bőrt. – Légy a feleségem, szülj nekem gyerekeket, maradj mellettem örökre! Mondj igent! Mondd, hogy Shane, hozzád megyek feleségül!

– Igen! – felelte Rebecca. Az erő hirtelen visszatért a karjába, s átölelte a férfi nyakát. – Igen, hozzád megyek feleségül, Shane.

– Mondd, hogy éjjel-nappal főzök rád, Shane.

– Éjjel... – a szeme tágra nyílt, és élete legfontosabb eseménye kacagásba fulladt. – Milyen alattomos vagy, tehenészfiú.

– Meg kellett próbálnom, Becky – nevetett a férfi, majd ölbé kapta szerelmét, és alaposan megpörgette. – A lényegét azonban szerencsére kimondtad!

UTÓHANG

A havat befedő vékony jégpáncélon megcsillant a napsugár, így a környék hófehér, tiszta fényben úszott. Rövidesen mindannyian itt lesznek, gondolta Rebecca. Valamennyi zajos, étellel teli MacKade eljön. Összegyűlnek a mezőn, ahol az egyszerű sírkő kiemelkedik a hóból, és keskeny, szürke árnyékot vet a fehér takaróra.

Mindenképpen először akart ideérni. A férjével együtt. A szó még három hónapnyi házasság után is mérhetetlen örömmel töltötte el a szívét. Shane Cameron MacKade a férje. Ezen a napon, az új év első napján élvezheti a szerelem varázslatos érintését és a család közelségét. A jövő csak rá várt.

Ahogy megfogta a férfi kezét, az ujjával önkéntelenül végigsimított az egyszerű aranygyűrűn, melyet a házasságkötéskor kapott. Egy ideig szó nélkül álltak, és a sírt nézték.

– Csak ennyit akartak – mondta Shane halkán. – Hogy ne merüljön feledésbe egy korán véget ért élet. Nem gondolod, hogy az emlékezés megnyugvást visz az ember életébe?

– Igen, szinte érezni a levegőben a nyugalmat és a békességet. Megkeresem a családjá leszármazottait – mosolygott rá Rebecca a férjére. – Rászánom az időt..., amelyből egyébként is rengeteg van.

– Segíték – simított végig Shane a kedves arcon, majd finom csókot lehelt a nő ajkára. – Mindannyian segítünk. Végül is nevezhetjük MacKade tervezetnek. Ráadásul lesz elég munkád a könyved befejezésével. Ahogy kikerül a nyomdából, azon nyomban kérek egy példányt az Antietam legendáiból. Mindenkinek elmesélem majd, hogy a híres író, Rebecca Knight MacKade a feleségem.

– Neked dr. MacKade. Egyébként rövidesen befejezem – kuncogta Rebecca, majd elfordult, és megérintette a hideg kősírt, amelyet egy rég halott fiatalember emlékére emeltettek. – John és Sarah azt akarta, hogy ezt az ügyet együtt zárjuk le.

– Még mindig érzem a jelenlétüket. A házban és a mezőn egyaránt.

– Örökre velünk maradnak – mosolyodott el Rebecca, s ahogy a szél feltámadt és megtáncoltatta a levegőben az apró hópelyheket, elégedetten Shane erős karjába fészkelte magát. – Csakhogy most már más a helyzet, hiszen végre megnyugvást találtak.

– Megnyugvást – bólintott Shane, és az állát Rebecca fejére támasztotta. Soha nem gondolta volna, hogy egyszer neki is része lesz ebben az érzésben. Pedig milyen

könnyű volt megszokni. Ugyanúgy, ahogy Rebeccát is, aki tökéletesen illett az életébe. – Szeretlek, kedvesem.

– Tudom – hangzott a boldog válasz. A szíve még mindig hatalmasat dobant, valahányszor meghallotta ezt a szót. – Én is szeretlek.

Tökéletes a hely és az időpont, gondolta elégedetten. Bár továbbra is Shane ölelő karjában maradt, felemelte a fejét, mert látni akarta az arcát és a tekintetét, amikor elárulja neki az édes titkot. Mély lélegzetet vett, mivel tudta, hogy a szavak, melyeket most először mond ki, mindkettejük számára rendkívül drágák.

– Gyermeünk lesz.

Shane tekintete kifejezéstelenné vált, ami mosolyt csalt Rebecca arcára.

– Tessék?

Milyen csodás, hogy újra kimondhatja.

– Kicsivel több mint nyolc hónap múlva gyerekünk lesz – ismételte meg könnyes szemmel, miközben megfogta a férfi erőtlen kezét, és a hasára szorította. – Kisbabánk lesz – suttozta harmadjára is.

– Babát vársz... – nyögte Shane, de a szeméből ezúttal boldogság és öröm sugárzott. Minden, amire Rebecca vágyott, az arcára volt írva. – Gyermeünk lesz! – mormolta, s a pillantása összekulcsolt kezükre siklott, amely védelmezően simult a Rebecca méhében növekvő csodára. – A kisbabánk...

– A mi kisbabánk... – mondta a nő, de ahogy a férje az ölébe kapta és vadul megpörgette a napfényben csillogó havon, a szavai vidám nevetésbe fulladtak.

Shane hirtelen letette, és az arcán ezúttal aggodalom, s némi félelem látszott.

– Jól vagy? Nem émelyegsz? Nem eszel eleget. Gondoskodni fogok róla, hogy elkezdj végre rendesen enni. Biztos, hogy minden rendben?

– Csodásan érzem magam. Legyőzhetetlenek – csókolta meg Rebecca a férjét. – Érzem, hogy szeretsz, és ez a legfontosabb dolog a világon.

– Édesem – suttozta Shane, s miközben gyengéden elmélyítette a csókot, még szorosabban ölelte a nőt. – Szeretlek – tette még hozzá, s ahogy Rebecca a vállára hajtotta a fejét, megrohanták az érzések. A felesége. És a gyermeke. – Az örök körforgás – mondta halkán, ahogy a kő-sírra nézett. – Olyan, mint az évszakok váltakozása.

– Igen. Ha fiú lesz, Cameronnak szeretném elnevezni.

– Rendben. Végre minden a helyére került – bólintott Shane. A távolból a kutyák barátságos, vidám ugatása hallatszott. – Jön a család – figyelmeztette Rebeccát, majd

még egyszer megcsókolta, és a csizmája alatt ropogó hóban a ház felé indult. – Már alig várom, hogy elmondjam nekik a nagy hírt. El sem hiszem, hogy útban van a legújabb MacKade csemete. Venni kellene néhány üveg pezsgőt. Ó, te nem ihatsz alkoholt. Hát, majdcsak kitalálunk valamit. Hé, várjunk csak, szóval ezért nem ittál semmit szilveszterkor – kapott észbe a férfi, aki egész úton úgy vigyorgott, mint egy háborodott.

– Igen, ezért – vont fel a szemöldökét Rebecca, és eltöprengett rajta, hogy Shane vajon tisztában van-e azzal, hogy összevissza fecseg. Olyan aranyos volt, hogy a nő legszívesebben felkiáltott volna a boldogságtól. – Drágám, most már letehetsz.

– Eszem ágában sincs – csóválta meg a fejét a férfi, és még szorosabban ölelte magához.

– Nem kell a házig cipelned.

– Dehogynem – vágta rá Shane, s amikor a tekintete találkozott a feleségével, felnevetett. – Most már a foglyom vagy, Rebecca MacKade, és soha többé nem engedlek el.

VÉGE